

Nhật Lạc Vân Hi

Contents

Nhật Lạc Vân Hi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	22
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32
19. Chương 19	34
20. Chương 20	35
21. Chương 21	36
22. Chương 22	38
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	43
26. Chương 26	44
27. Chương 27	46
28. Chương 28	47
29. Chương 29	49
30. Chương 30	50
31. Chương 31	52
32. Chương 32	53
33. Chương 33	54
34. Chương 34	56
35. Chương 35	57
36. Chương 36	59
37. Chương 37	60
38. Chương 38	62
39. Chương 39	64
40. Chương 40	65
41. Chương 41	66

42. Chương 42	67
43. Chương 43	69
44. Chương 44	69
45. Chương 45	75

Nhật Lạc Vân Hi

Giới thiệu

Truyện kể về một chú công có cuộc sông vô cùng hạnh phúc êm đềm và không biết trân trọng chạy theo hận thù để rồi l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-lac-van-hi>

1. Chương 1

Cầm vật phẩm trong tay, một chàng trai trông khá mảnh mai chạy nhanh trên con phố lớn, mồ hôi túa ra cho thấy cậu lúc này mệt vô cùng nhưng lại vẫn như cũ không ngừng nghỉ chạy. Rốt cục cũng tới điểm hẹn, cậu chỉ còn đủ sức để thở dốc...

Một nam nhân cường tráng mặc đồng phục giống cậu có chút không kiên nhẫn nhìn “Sao lại chậm thế.”

“Thực xin lỗi! Xe cách quá xa , cho nên.....”

Không muốn nghe hết lời giải thích của Lục Vân Hi, nam nhân liền cầm lấy tập tài liệu trong tay cậu, ngữ điệu mang mệnh lệnh “Còn không trở về làm việc đi.”

“Vâng.”

Cũng không để ý đối phương làm khó dễ, Lục Vân Hi mỉm cười, “Tôi trở lại ngay.”

Tuy rằng phần văn kiện này chính là kế hoạch đầu tư quan trọng nộp lên cho công ty lão bản mà bọn họ để quên rồi lại bắt cậu mang đến ngay tức khắc, nhưng hết thấy cậu đều không một câu oán hận... Không phải bởi vì chính mình cao thượng, mà là cậu chỉ thầm mong yên ổn làm việc để có tiền lương cùng đứa con ngoan ngoãn của mình hảo hảo sống qua những ngày tháng bình yên.

Vừa mới đi khỏi đường phố hoa lệ này thì di động trong vạt áo liền vang tiếng, nhìn đến dãy số hiện ra, bất đắc dĩ cười. Ngữ điệu liền nhẹ xuống. “Uy!”

Thanh âm ra lệnh bá đạo ở một chỗ khác liền vang lên “Nhanh lên, sổ kí nhận tôi quên cầm theo, ở trong ba lô, lập tức đưa tới ngay cho tôi.”

Sổ kí nhận khách hàng là vật luôn phải mang theo bên người, vậy mà..., cậu thật sự có chút hoài nghi đồng nghiệp có phải hay không thật sự thực chán ghét cậu. “Được...”

Tuy là nghĩ như vậy , nhưng bước chân vẫn như trước không ngừng lại, nhanh chóng tìm kiếm ở trên xe của đồng nghiệp. Mắt thấy cuốn sổ, cậu liền thở hắt ra chạy tới đại sảnh của tập đoàn Lâm thị, nơi mà đồng nghiệp cậu đang đứng đợi. Dù mồ hôi thấm ướt hai bên tóc mai nhưng Vân Hi vẫn như trước mỉm cười đưa đồ ra. Để ý thấy bên trong mắt đối phương lóe ra tia buồn bực, cậu cũng chỉ có thể khe khẽ thở dài.

Đang muốn rời đi thì cách đó không xa thang máy đình một tiếng chậm rãi mở ra. Thấy rõ người đứng trước mặt, Lục Vân Hi sắc mặt bất chợt tái nhợt, vô thức thối lui từng bước về phía sau như muốn tránh đi tầm mắt của đối phương. Cậu không muốn phải gặp lại hết thấy những người xưa kia, những bằng hữu năm xưa của cậu. Tay đặt trước ngực đang hoảng loạn, tự giấu cười, vẫn nghĩ đến chính mình đã hoàn toàn quên vậy mà kỳ thật trong lòng thủy chung vẫn đặt nặng nỗi niềm này, làm cho cậu không dừng được thở dốc.

Mà lúc này toàn bộ đại sảnh tĩnh lặng một cách thần kỳ, hai bên công nhân đều tự giác tránh sang một bên, lộ ra lối đi thẳng tắp, ngoái nhìn theo tổng giám đốc. Xem ra cả công ty rất sợ hãi uy nghiêm của ông chủ. Loại áp lực này lại làm cho cậu hồi tưởng tới người kia, tâm lại bắt đầu co rút đau đớn, những tưởng rằng trí nhớ đã phai nhạt, kỳ thật nó lại khắc sâu dấu vết trong tận đáy lòng mình.

‘Ba...’ đại sảnh im ắng nhẹ nhàng vang lên tiếng vọng, Vân Hi nghiêng đầu nhìn sổ kí nhận rơi trên mặt đất, thuận thế nhìn lại vẻ mặt đồng sự đầy kinh hoàng. Chính mình hại mình, đẩy tới tình cảnh này cũng chỉ có thể thở dài buồn khổ, nhưng vẫn cố bước sang bên cạnh muốn nhờ một đám người che chắn.

Chỉ là sự việc không diễn ra như trong đầu cậu nghĩ, nam nhân đi đầu bỗng xoay người lại, ánh mắt lạnh đậm hướng tới chỗ có tiếng động, giống như lơ đãng nhìn thấy gì đó liên hơi sững sốt. Ngay lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng liền đi nhanh tới hướng bọn họ, cuối cùng, đứng ở trước mặt cậu.

“Vân Hi.”

Không còn vẻ hồ hởi ban nãy hay sự lạnh lùng như băng mà giờ đây trên khuôn mặt của tổng tài Lâm thị chỉ còn niềm kinh hãi không che dấu làm cho mọi người toàn bộ đứng ngây ngốc tại đại sảnh.

“Thực xin lỗi, tiên sinh, tôi nghĩ ngài đã nhận sai người.” Đã muốn quên đi hết tất cả, cậu thật sự không mong có bất cứ chuyện gì quấy rầy cuộc sống mà cậu vốn vất vả mới mới bình tĩnh trở lại.

Tuy rằng mười mấy năm không có gặp mặt, nhưng vẫn như cũ có loại cảm xúc không nói thành lời. Không kịp suy nghĩ về mấy vấn đề đấy, Lâm Hạo Nhiên nhanh chóng nắm cổ tay của Vân Hi đi vào thang máy. Nhiều năm bên ba mẹ mỗi làm cho Vân Hi không còn sức phản kháng, chỉ có thể yên lặng đi theo vào. Vào trong thang máy, cậu không nén nổi tiếng thở dài, chẳng lẽ...cậu đời này nhất định phải cùng đoạn tình yêu sai lầm đây ư sao?

Cánh cửa đóng kín không một khe hở toát lên một khí chất tao nhã trang trọng. Trong thang máy hai người không hề nói chuyện, mà ngoài thang máy, mọi người vẫn như cũ không thể thoát ra khỏi vẻ khiếp sợ. Kia là vị tổng giám đốc ngày thường không nên tới gần, gặp bất cứ sự tình gì cũng không dao động sao?

2. Chương 2

Niềm vui sướng sau khi gặp mặt đã phần nào bình ổn lại, trong mắt Lâm Hạo Nhiên lưu chuyển nỗi niềm phức tạp... Thầm thoát năm tháng đã vụt qua, năm đó chính mình thần thái hăng hái sáng láng giờ đây đã bị thiêu hủy dần theo sự gian khổ, lưu lại chỉ có cuộc sống bên ba mẹ đầy tan thương, cho nên cảm giác tiếc hận hằn vò cùng quen thuộc.

“Vân hi, cậu.....” Thiên ngôn vạn ngữ dừng lại bên cửa miệng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Mỉm cười, có che dấu cũng không ích gì “Tôi hiện tại sống tốt lắm, không mong có bất cứ chuyện gì quấy rầy tới cuộc sống của mình.”

“Kỳ thật hần rất yêu cậu, mấy năm nay hần đã vận dụng rất nhiều thế lực để tìm kiếm cậu.”

“Tìm hay không tìm, yêu hay không yêu, tất cả đều đã qua, mọi người cũng đã không còn là chính mình của năm xưa, cần gì phải chấp niệm quá khứ?”

Vân Hi mỉm cười thật nhẹ khiến cho người ta càng thêm đau lòng, Lâm Hạo Nhiên trong mắt tràn đầy tiếc thương “Vân Hi.....”

“Hạo Nhiên, tôi hy vọng hôm nay việc chúng ta gặp mặt không cần nói cho ‘người đó’ biết.” Nâng mắt nhìn thẳng, trong mắt mang theo bi thương “Nếu anh còn coi tôi là bằng hữu, đừng nói...”

Biết sự tình năm đó đã làm tổn thương Vân Hi quá nặng, mà chính hần cũng không thoát khỏi can hệ, áy náy sâu sắc khiến tâm hần nặng trĩu “Tôi sẽ thay cậu giữ bí mật, nhưng tôi cũng hy vọng cậu có thể để cho tôi giúp đỡ cậu.”

Nhìn trang phục cùng hai má tái nhợt, hết thấy đều đã thể hiện cuộc sống của Vân Hi cũng không được tốt lắm “Xem như điều kiện trao đổi của tôi.”

Biết không thể cự tuyệt ý tốt của đối phương, Vân Hi chỉ có thể gật gật đầu “Cám ơn anh.”

Vô luận là năm đó hay là hiện tại, người trước mắt vẫn như một vị ca ca, làm cho cậu trong lòng tràn ngập cảm tạ, nhưng cậu không nghĩ sa vào sự ấm áp này, cậu phải chính mình học được cái gì gọi là kiên cường “Hiện tại là thời gian làm việc, tôi còn có rất nhiều công việc chưa hoàn thành, tôi phải đi đây.”

“Tôi sẽ tìm người làm nốt công việc của cậu, cậu tới nơi này làm việc đi, Vân Hi.”

“Tôi chỉ có bằng tốt nghiệp trung học, đây lại là tập đoàn lớn quốc gia.”

Mỉm cười lắc đầu “ Tôi không đủ năng lực.”

“Trung học?! Như thế nào lại vậy, cậu rõ ràng du học tại đại học kinh tế hàng đầu ở Anh quốc. Lúc tôi đi tìm cậu, chính phụ thân cậu nói là cậu đã đi rồi.” Lúc sau vô luận phái người tìm kiếm cậu như thế nào thì đều là mò kim dưới đáy bể không thể tìm thấy.

Hắn nghĩ đến Vân Hi vì tránh bọn họ mà vòng vo đối trường học cố ý che dấu tung tích. Chỉ là thấy nỗi bi thương trong ánh mắt của Vân Hi thì có thể nhận thấy chuyện tình này không hề đơn giản như vậy. Huống chi gia đình Vân Hi vốn là thuộc loại danh môn, như thế nào chịu được đả kích lớn, trong đầu dần dần sáng tỏ đáp án.

“Phụ thân.....thật là nói như vậy sao?” khơi dậy trí nhớ đã bị chôn vùi khiến Vân Hi đau đớn như vết thương nơi trái tim bị xé toát. Nụ cười quen thuộc đọng lại trên khóe miệng của Vân Hi, bao năm tháng qua đi đã không còn đau đớn kích động của ngày nào.

“Vân Hi, nói cho tôi biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.”

“Tôi cần phải trở về.”

Đứng lên muốn rời đi, Lâm Hạo Nhiên thân thể cao lớn liền chắn ở trước cậu.

“Vân hi, nói cho tôi biết.”

Hắn không muốn ép cậu, nhưng chính là nếu không biết khúc mắc này của Vân Hi thì chính hắn cũng sẽ vĩnh viễn buồn khổ với “vết thương” của chính mình. Khẽ thở dài như cất dấu một phần việc vô cùng trầm trọng “Phụ thân đã biết chuyện tôi cùng hắn, đem tôi đuổi ra khỏi gia môn.” Trong người không một đồng xu, chỉ có duy nhất chiếc áo khoác mỏng manh, cậu bước đi trên đường cái tràn đầy băng tuyết trong cơn gió lạnh run. Loại cảm giác cô độc hắc ám làm cho cậu không thể quên... Nguyên tưởng rằng phụ thân là bởi vì tức giận mới đem cậu đuổi ra, hôm nay mới biết, phụ thân năm đó kỳ thật là đã muốn vứt bỏ đứa con này...

Không tự giác mà giơ tay bao bọc chính mình, cái loại cảm giác nội tâm lạnh lẽo làm cho thân thể cậu hơi hơi run rẩy, thẳng đến khi một cái ôm ấm áp ôm lấy cậu, thân hình cứng ngắc mới chậm rãi thả lỏng.

“Không phải sợ, sự tình đã qua đi.” Ôn nhu ôm lấy hai vai yếu ớt, trong lòng mềm mại vẫn như năm xưa “Không phải sợ.”

Thật lâu sau, bình ổn hết thấy cảm xúc Vân Hi rời khỏi trong lòng đối phương, hơi hơi đem mặt nâng lên, “Cám ơn anh, Hạo Nhiên.” Theo sau nhìn thoáng qua đồng hồ nơi cổ tay “Tôi thật sự cần phải đi.”

Nhìn thẳng cặp mắt kia có tang thương, lại vẫn như trước một mảnh trong suốt, Lâm Hạo Nhiên khóe miệng ôn nhu liền tùy theo cất lời “Tôi đưa cậu đi.”

Lắc đầu, mỉm cười “Tôi không nghĩ muốn trở thành tiêu điểm của mọi người.”

Yên lặng nhìn chăm chú cậu, nhìn đến Vân Hi một mực kiên trì, cuối cùng cũng chỉ có thể gật gật đầu “Được rồi.”

“Cám ơn anh.” Đặt cánh tay lên cánh cửa, giống như nghĩ tới cái gì, Vân Hi xoay người “Hạo Nhiên, tôi hy vọng anh đừng can thiệp vào công tác của tôi, công việc này tuy thực vất vả nhưng tôi làm cũng rất vui vẻ.”

Hắn đích xác có ý tứ này, nhưng là đồng dạng hiểu biết tính tình đối phương, “Àn, tôi đã biết.”

3. Chương 3

“Cậu thế nào mà lại quen biết với tổng giám đốc Lâm?”

Tươi cười nịnh nọt làm cho Vân Hi có chút không quen, cậu thối lui từng bước về phía sau. Dù sao một giờ trước còn đối với cậu hung hăng, đột nhiên biến thành bộ dáng lấy lòng, vô luận là ai đều có chút không được tự nhiên “Tôi không biết ngài ấy.”

“Kia, ngài ấy như thế nào kéo cậu vào thang máy.” Kéo qua một cái ghế, ngồi xuống nhìn thẳng cậu “Vân Hi, chúng ta làm việc với nhau đã một thời gian, không phải ngay cả điều này cũng phải giấu diếm đi.”

“Tùng ca, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi là một người với hai bàn tay trắng, như thế nào có cơ hội quen biết được với ‘đại nhân vật’ như vậy, ngài ấy chính là nhận sai người.”

“Thật sự?!”

“Nếu tôi cùng ngài ấy thật sự nhận thức, tôi cũng sẽ không tiếp tục ở trong này công tác, anh nói có phải hay không.”

Nhăn mày nghĩ nghĩ, giống như đích xác như thế “Tôi đã nói tiểu tử cậu không có phúc khí như vậy mà.” Cầm lấy cốc trà lúc trước đưa cho Vân Hi, uống một ngụm to, ngữ khí cũng theo sau lại biến trở về giọng điệu mệnh lệnh “Còn không mau đi đi, không cần làm việc nữa à.”

“Vâng.” Đã sớm dự đoán được sẽ như thế, Vân Hi hơi hơi cong khoe môi gật đầu, ôm lấy một đồng vật phẩm liền hướng đi ra ngoài.

Đi ra khỏi công ty, nhìn bên ngoài ánh nắng chói mắt, Vân Hi theo phản xạ nâng tay che. Không biết bắt đầu từ lúc nào, cậu thực sự hãi loại chói mắt kia, thứ hào quang này sẽ làm cậu nhớ tới rất nhiều ký ức không muốn nhớ lại, đau khổ cười, giống như người đã sống yên ổn trong bóng tối đều rất kị với hào quang chiếu rọi.

“Vân Hi.”

Đột nhiên có tiếng gọi làm cậu thoát ra khỏi suy nghĩ của chính mình, ngẩng đầu nhìn “Hạo Nhiên, anh như thế nào lại ở chỗ này.”

“Tôi cảm thấy không yên tâm cho nên tới đây nhìn.”

“Chính là.....” Nhìn hấn một nam tử cao lớn anh tuấn kết hợp một thân phục sức trang nhã đắt tiền tương xứng với làn da rám nắng khỏe khoắn thật có loại mị lực khác biệt. Này cách ăn mặc tây trang cùng giày da hoàn toàn bất đồng làm cho cậu ngây ngốc, nhớ rõ năm đó Hạo Nhiên rất không thích mặc loại trang phục kiểu cách này. Thật khó nói nên lời, thời gian thật sự có thể làm thay đổi quá nhiều thứ.

“Có phải trang phục rất kỳ quái hay không.” Cúi đầu nhìn quần áo chính mình, trên mặt toát ra vẻ thiếu tự tin hiếm thấy.

Nhìn thấy vậy, Vân Hi trong lòng âm áp, khoe môi khẽ gọi lên “Không kỳ quái, anh mặc thật hợp.”

“Chúng ta vừa đi vừa nói!” mọi người qua lại ở cửa công ty cũng không thích hợp để nói chuyện, hơn nữa lại càng không muốn việc mình che giấu Hạo Nhiên là bằng hữu bị phát hiện.

“Cậu muốn đi đâu, tôi lái xe đưa cậu đi.”

“Kia..... được.”

Thân thủ đang muốn đỡ lấy đồng hồ, thì Vân Hi lại nghiêng người tránh “Tự tôi có thể.”

Từ khi gặp lại Vân Hi, hấn cũng bắt giác thở dài nhiều hơn “Vân Hi, cậu như thế nào luôn làm cho người khác phải đau lòng.”

Mỉm cười, không muốn nói tới đề tài này, Vân Hi nhìn về phía bên kai phố đang đỗ con xe thể thao màu đen “Đó là xe của anh sao?”

Nhìn ra Vân Hi muốn lảng tránh, Hạo Nhiên vẫn gật đầu “Àn.”

Muốn cởi bỏ khúc mắc của Vân Hi không phải là chuyện một sớm một chiều, hẳn không thể gượng ép cậu.

“Chúng ta đi thôi.”

“Hảo.”

Sau khi lên xe, nói địa chỉ cần đưa bưu phẩm, Vân Hi liền dựa vào lưng ghế ngồi mềm mại nhìn cảnh sắc bên ngoài xe vùn vụt lướt qua.

“Thực xin lỗi!” Ánh mắt nhìn sang phía cậu, Lâm Hạo Nhiên vẫn đang tập trung lái xe thành khẩn xin lỗi “Tôi đã phái người đi điều tra về cậu.”

“Không sao, anh không cần giải thích.”

Cảm giác được Vân Hi không có chút trách cứ, Hạo Nhiên tâm tính thiện lương vững vàng hơn rất nhiều “Cậu..... đã kết hôn?” Nghĩ tới trong tư liệu điều tra Vân Hi, viết là đã kết hôn, Lâm Hạo Nhiên lựa lời hỏi.

“Àn, còn có một đứa con thực thông minh.”

“Vây vợ cậu.....”

“Cô ấy đã qua đời.”

“Thực xin lỗi!”

“Không sao.”

Bầu không khí lại khôi phục sự yên tĩnh, kỳ thật Hạo Nhiên rất muốn quan tâm tới Vân Hi, nhưng chính cậu lại vẫn luôn tạo khoảng cách với bọn họ, cái cảm giác xa cách này làm cho hắn trong lòng rất phức tạp “Buổi tối tôi có thể mời cậu ăn cơm được không?”

“Buổi tối tôi muốn bồi con trai.” Tạm dừng một chút, khéo môi gợi lên nhợt nhạt “Nếu không chê, tối nhà tôi ăn đi, cũng thuận tiện ném thử chút tay nghề của tôi.”

Tươi cười hiện lên “Hảo, một lời đã định, tôi tan tầm tới đón cậu.”

“Àn.”

4. Chương 4

Về đến nhà, thái dương đã ẩn lạc phía cuối chân trời, pha bình trà ngon mời Lâm Hạo Nhiên đang ngồi trên sofa, Vân Hi trên mặt hiện lên vài phần xin lỗi “Thật có lỗi, Hạo Nhiên, hôm nay công việc thật quá nhiều khiến anh phải đợi lâu như vậy”

“Không sao.” Khéo miệng bán cong lên, mang theo tươi cười ấm áp; cái đó so với công việc bình thường luôn phải tập trung, băng lãnh hoàn toàn không là gì, có lẽ Vân Hi trên người mang theo khí chất thoải mái an tường, làm cho hắn đi theo cũng được thả lỏng “Tôi còn chưa đối bụng... nhà cậu bài trí rất đẹp.”

Tuy rằng diện tích có hơi nhỏ nhưng lại sạch sẽ, thoải mái. Những lời này không phải khen tặng khách sáo, thoát nhìn phòng ở chỉ có 60 mét vuông lại bài trí đồ vật trong nhà cùng màu sắc đều toát lên sự ấm áp, rất có cảm giác “gia đình”. Ánh mắt lơ đãng quét về phía ảnh chụp trên mặt tủ sạch bóng, quay đầu hỏi “Vân Hi, người cùng cậu chụp ảnh chính là con của cậu sao?”

“Àn.” Nhìn ra Hạo Nhiên trong lòng nghi hoặc, Vân Hi khéo miệng hơi hơi gợn lên “Năm tôi 19 tuổi thì nhận nuôi một đứa nhỏ, khi đó nó đã 5 tuổi. Chung sống mười năm, tôi đã sớm coi nó như chính con ruột mình đẻ ra. Minh Tuyên thực hiểu thuận, cũng thực thông minh, ngoan ngoãn.”

Luôn luôn lạnh nhạt nhưng trong thanh âm của Vân Hi lại không giấu nổi niềm kiêu ngạo thầm kín, thần sắc trên khuôn mặt làm cho trong mắt cậu đều mang theo sự tỏa sáng khác thường.

“Xem ra cậu rất yêu thương nó.”

“Kỳ thật từ khi còn bé, vẫn đều là nó chiếu cố tôi.”

Cậu tươi cười tràn đầy ấm áp, làm cho Lâm Hạo Nhiên khóe miệng cũng hơi hơi gợi lên “Đã thật lâu rồi không có nhìn thấy cậu cười, một nụ cười chân chính.”

Sờ lại khuôn mặt mình, Vân Hi tươi cười giống như trống rỗng “Vây sao!”

Lập tức khuôn mặt khôi phục, ưu sầu hóa thành tro tàn “Tôi nên đi nấu cơm, anh bây giờ có kiêng ăn cái gì không?”

Lắc đầu, khuôn mặt ôn nhu kết hợp cùng thân hình cao lớn tạo ra một cảm giác rất vừa mắt, dựa vào sofa mang theo ý cười “Con người của tôi không kiêng gì cả.”

Hồi tưởng lại năm đó cùng nhau ăn cơm dã ngoại, Hạo Nhiên một bộ dạng chật vật đem khối thức ăn khó nuốt kia nuốt vào, Vân Hi cười khúc khích “Lúc trước anh như thế nào có thể đem khối thịt nướng kia nuốt vào?”

Biết cậu ám chỉ tới chính là sự kiện kia, Lâm Hạo Nhiên cười “Kỳ thật tôi cũng rất hối hận, bắt quá Tâm Vân lúc ấy bộ dáng sắp khóc, tôi không đành lòng, liền đem khối độc dược mà cô ấy nướng nuốt xuống.”

Trí nhớ lâm vào kí ức tươi sáng, Vân Hi khóe miệng động lại vết tích tươi cười cũng càng thêm rõ ràng “Đúng vậy, đã lâu cũng không có gặp qua Tâm Vân, cô ấy hiện tại thế nào?”

“Cô ấy lấy một nhà nghiên cứu về rừng nguyên sinh, đi khắp nơi trên thế giới, cuộc sống rất hạnh phúc.”

Đi vào phòng bếp, quay đầu nhìn người bạn cao lớn, đẹp trai mà có chút tức giận “Anh thì sao? Chưa có ý trung nhân?”

Đầu hơi động, Lâm Hạo Nhiên mỉm cười đứng dậy đi theo vào phòng bếp “Tôi không nghĩ tới việc lập gia đình sớm.”

Đem thịt cùng cá trong tủ lạnh ra, Vân Hi giống như nghĩ tới cái gì đó chọn mi cười “Nếu tôi nhớ không lầm, anh so với tôi lớn hơn ba tuổi.”

“Duyên phận còn chưa tới, hướng chi hiện tại cũng không có người nào có khả năng cùng tôi đi tới hôn nhân, cứ thuận theo tự nhiên.”

Chuyên chú nhìn người ở trong phòng bếp nấu cơm, hẳn trong lòng có loại cảm giác ấm áp. Từ nhỏ sinh hoạt trong một gia đình lạnh lùng, chỉ có đấu đá cùng quyền lực, loại ấm áp này hẳn chưa bao giờ có được. Năm đó, thời điểm quen biết Vân Hi, cũng vì thực thích hơi thở ấm áp vốn có trên người cậu. Đem ống tay áo sơmi màu xanh dương cuộn lên, nhìn nguyên liệu nấu ăn trên tay Vân Hi, hẳn khóe môi gợi lên một chút loạn loạn độ cong “Tôi đến giúp cậu rửa sạch đồ ăn.”

“Không cần, tôi rửa được rồi.”

“Không sao, tuy rằng nấu cơm xào rau tôi không biết làm, nhưng rửa sạch mấy thứ này thì không thành vấn đề.” Dứt lời, mắt mang ý cười quét qua quần áo cậu “Hơn nữa đồng phục làm việc, cậu còn chưa thay, nếu bị bẩn thì thật phiền.”

Cúi đầu nhìn lại, quả nhiên... “Tôi quên mất.”

Buông đồ nấu trong tay, Vân Hi cười “Tôi đi thay quần áo”

“Àn.”

Nhìn Vân Hi đi vào phòng ngủ, Lâm Hạo Nhiên ý cười trong mắt vẫn không có rút đi, lập tức xoay người đem nguyên liệu để vào trong nước, nhẹ nhàng rửa.

Bên ngoài đại môn truyền đến thanh âm mở khóa, Lâm Hạo Nhiên đứng thẳng dậy hướng cửa nhìn lại.

“Ba ba, con đói bụng, buổi tối con muốn ăn.....” Vốn là mang mỉm cười tươi rói, khi thấy rõ ràng trong phòng bếp là một người khác, thiếu niên trên mặt nháy mắt sáng giọng quát lên “Anh là ai?”

Không giải thích nhiều lời, Lâm Hạo Nhiên mỉm cười “Cháu chính là Minh Tuyên!”

Không hờn giận, hai tròng mắt híp lại “Loại xưng hô này không phải có thể tùy tiện gọi” Ánh mắt lạnh như băng không giống của một đứa nhỏ 15 tuổi, hơn nữa thân hình cao lớn cùng tuần nhan thành thực, vô

hình bên trong không khí chung quanh mang khí thể áp lực gắt gao, nhưng vẫn không thể gây ảnh hưởng gì tới Lâm Hạo Nhiên, ngược lại có một chút tán thưởng “Tôi là bằng hữu của ba ba cháu.”

Mới vừa mở cánh cửa phòng ngủ ra liền thấy ngày thân ảnh của đứa con, Vân Hi tươi cười “Minh Tuyên, con về rồi à.”

“Ba ba.” Vừa bắt đầu đối với Lâm Hạo Nhiên lạnh nhạt, giờ trong thanh âm mang theo một loại ý tứ ôn nhu sâu kín “con đói bụng.”

“Cơm lập tức sẽ xong, đến đây ba giới thiệu với con một chút.”

Dắt tay đứa con cao hơn cậu một cái đầu, Lục Vân Hi trong mắt lộ ra vẻ ôn nhu từ ái “Đây là Lâm thúc thúc, là hảo bằng hữu của ba ba khi còn trẻ.”

Xoay người, giống như không phải vừa nãy cùng người, Lục Minh Tuyên thập phần lễ phép khẽ gật đầu “Lâm thúc thúc hảo.”

Lâm Hạo Nhiên khoe miệng gọi lên, nhẹ nhàng cười, trong mắt thần sắc có chút tán thưởng.

Lenivy: Ta đang bị ốm....mệt...Blog.Uhm.vn

5. Chương 5

Sau bữa cơm chiều, Lâm Hạo Nhiên có việc nên đã rời đi. Cùng con xem tivi, thoáng chốc đã tới giờ đi ngủ... Chúc Minh Tuyên ngủ ngon, Vân Hi trở về phòng, nằm trần trọc vẫn không sao yên giấc nên cậu đi ra ban công ngồi ngắm cảnh trời đêm.

Các vì tinh tú lóe sáng rực rỡ, ban đêm bỗng chốc giống như trở nên rất dài...rất dài...Vân Hi không chút để tâm miệng vết thương bởi vì hôm nay mà vỡ ra...Tuyệt...những kí ức giấu kín đang chậm chậm tan chảy khiến cho tối nay cũng bắt đầu có chút rét lạnh.

“Ba ba, lại ngủ không được sao?” Theo tiếng nói truyền đến, một kiện áo khoác được choàng kín trên người cậu.

Quay đầu nhìn về mặt đầy lo lắng của đứa con, Vân Hi trong lòng có chút ấm áp “Không có gì, vừa rồi uống cà phê hơi nhiều, cho nên ba ngủ không được.”

Cánh tay đã không còn vẻ non nớt ôm lấy thân ảnh đơn bạc của phụ thân, Minh Tuyên có chút đau lòng “Ba ba, con hy vọng ba không cần vất vả như vậy nữa, con hiện tại học rất nhàn, một tháng vẫn có thể kiếm thêm được một ít.” Huống chi chính mình còn chơi cổ phiếu cũng buôn bán lời được không ít, nhưng những lời này nó không dám nói với phụ thân.

“Ba không vất vả, chỉ cần nhìn con, mệt mỏi hay gì đó ba ba cũng đều không cảm thấy.” Nắm chặt lấy bàn tay ấm áp trên vai mình của đứa con, như bao bọc lấy chính đôi tay mình...“ Kỳ thật ba ba hy vọng con không cần quá miệt cưỡng chính mình, ba muốn con có thể thoải mái tự do hưởng thụ cuộc sống mà không phải mỗi ngày mỗi đêm nghĩ làm thế nào để tiết kiệm cho ba.”

Năm đó khi nhận nuôi Minh Tuyên thì liền thấy sự tịch mịch cô đơn trong mắt nó...Tuy chỉ mới 5 tuổi lại lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi, mãi cho tới khi sống cùng cậu được một năm, nó mới tươi cười có một cuộc sống bình thường. Lúc còn nhỏ Minh Tuyên cũng không chơi đùa với các bạn cùng tuổi mà lại chỉ ở trong nhà liêu mạng học tập. Bảy tuổi đến trường, mười tuổi lại nhảy lớp đến trung học, đến hôm nay mười lăm tuổi đã học đại học...Nhiều năm như vậy, Minh Tuyên tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại phải đối mặt với những chuyện tình không phải bất luận kẻ cũng có thể ứng phó được...Vĩnh viễn cô độc một người, lạnh yên mà cố gắng, kỳ thật hết thảy cậu làm sao không biết mục đích chân chính là gì, học phí hàng năm nếu cậu chỉ làm công việc đơn giản thế này thì khó có thể gánh vác nổi, haizz!

“Ba, con không có chút gì miễn cưỡng cả, ngược lại cảm thấy thực hạnh phúc, thực hạnh phúc...” Ôm phụ thân vào trong ***g ngực ấm áp, nghe tiếng tim đập hữu lực, Minh Tuyên chậm rãi nhắm mắt lại, nếu không phải năm đó ba ba đem nó ra khỏi thế giới băng giá kia thì làm sao có nó của hiện tại.

Đặt tay phía sau lưng đứa con nhẹ nhàng vỗ về như hồi nó còn nhỏ, dựa sát vào nhau, an tĩnh.....

Một ngày mới vẫn như cũ bắt đầu, Vân Hi lại quay lại với sự bận rộn, không có một chút thời gian để tự hỏi rồi nhớ lại nỗi buồn khổ, cứ như thế ngày trải qua...

Cậu lại bị Tùng ca bắt đi đưa đồ, ôm lấy đồng vật phẩm bước đi có đôi chút thất thần...Chính mình làm việc mệt mỏi, giữa trưa nóng bức không hề được nghỉ ngơi đi bộ suốt nửa giờ lại vẫn như cũ không tới cái khu dân cư siêu cấp xa hoa kia. Trên trán mồ hôi chảy xuống càng ngày càng nhiều, tâm trí bắt đầu mơ hồ choáng váng, nhưng lúc này lại có một chiếc xe màu đen đang lao tới rất nhanh khiến Vân Hi không kịp phản ứng chỉ có thể đứng bất động ngây ngốc tại chỗ....Một tiếng phanh gấp chói tai vang lên truyền khắp con đường.... Mất cả chân truyền đến từng trận đau đớn, Vân Hi ngã nhào trên mặt đất.

Cửa xe mở ra, cảm giác có người ngồi xổm xuống, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền tới tai cậu “Cậu không sao chứ!”

Loại cảm giác lạnh lẽo, vô cảm làm cho Vân Hi hô hấp bất chợt cứng lại, ngực nháy mắt liền truyền đến sự đau đớn như xé toạc. Cậu biết thanh âm này, vô luận năm tháng ngăn cách bao lâu thì nó luôn ám ảnh cậu trong những giấc mộng nghìn vạn lần, đã khắc thật sâu vết tích vào trái tim cậu...

Chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, đưa lưng quay về đối phương, Vân Hi lắc đầu, cố ý đè thấp giọng nói biến thành có chút giả nua vô lực “Tôi không sao.”

“Đây là danh thiếp của tôi, nếu có chuyện gì hãy gọi điện thoại, tôi sẽ đền bù phí chữa bệnh cho cậu.” lời nói lạnh lùng, không một tia tình cảm khiến Vân Hi càng thêm cứng ngắc, tận lực ổn định cảm xúc của bản thân, đưa tay tiếp nhận...Nhìn mặt trên đề tên Đường Dịch Thần, ba chữ này như chú ngữ, mở ra cánh cửa kí ức đầy bụi, nháy mắt trí nhớ như thủy triều tràn tới, bóng đêm như thâm tím hết thảy ánh sáng của cậu, làm cho thân thể cậu vô thức run rẩy.

Cảm giác ấy càng thêm mãnh liệt khi bàn tay kia đặt lên vai cậu, Vân Hi vẫn không xoay người, tận lực cúi đầu xuống để khuôn mặt mình không bị đối phương phát giác...Nhưng không nghĩ tới rằng càng che giấu thì lại càng làm cho người khác hoài nghi “Cậu là ai?”

“Vị tiên sinh này, tôi không rõ ý tứ của ngài.”

Thanh âm thô ráp không phải như cậu vẫn quen thuộc nhưng bóng dáng này lại như in khắc sâu trong trí nhớ...Không chút kiên nhẫn mà dùng sức quay bả vai gây yếu của đối phương lại, tiến vào trong mắt là một khuôn mặt làm cho vẻ mặt hấn nháy mắt bất động một phút đồng hồ....Năm đó gặp nhau cùng hôm nay gặp lại vẫn là thế nhưng lại ẩn chứa một điều gì đó đã thay đổi, trở nên xa vời không thể quay lại nữa rồi “Vân... Hi...”

Tiếng gọi mềm nhẹ, thận trọng không còn sự lạnh lùng như sợ cậu có thể phút chốc tan biến. Trong trí nhớ... thanh âm vẫn luôn như vậy...ôn nhu, nhưng nhiều chuyện tình xảy ra... tất cả nay giờ đã đổi khác không còn như cũ* “Đường tiên sinh đã lâu không gặp.”

(* nguyên tác là cụm từ – thương hải tang điền dịch ra là ruộng dâu biến thành biển xanh ý nói cảnh đời luôn luôn biến đổi, không có gì gọi là bền vững vĩnh viễn)

Thanh âm xa cách, khách sáo làm cho Đường Dịch Thần trong mắt hiện lên ảm đạm, sớm đã dự đoán được nhưng vẫn làm cho hấn chua xót “Vì cái gì rồi đi?”

Khóe miệng gợi lên hơi hợt nhưng trong mắt Vân Hi lại không một chút ý cười “Đường tiên sinh, chuyện của tôi và ngài đã không còn can hệ.”

Vô tình làm cho Đường Dịch Thần trong lòng xuất hiện một nỗi bi ai, đau đớn “Tôi nói rồi, em phải tin tưởng tôi.”

Gạt bỏ bàn tay còn đang đặt trên vai, Vân Hi trên mặt vẫn luôn bình thản như lúc ban đầu “Tôi còn có việc, không thể nghe Đường tiên sinh dạy bảo, thỉnh thứ lỗi.”

Giữ chặt Vân Hi đang muốn đứng dậy rời đi, Đường Dịch Thần trong mắt chứa đầy nỗi bi thương làm trái tim Vân Hi khẽ rung động, nhận không được mà dừng lại cước bộ, nhìn lại cặp mắt kia chứa đựng ôn nhu vẫn luôn như ngày trước, nhưng trái tim đã bị chôn vùi....

Mọi thứ đã thay đổi, và có lẽ không thể quay trở lại như xưa nữa, Vân Hi thoát khỏi thất thần, gạt bỏ tay Đường Dịch Thủ, hờ hững quay đầu rời đi.

Đường Dịch Thần nâng tay lên, nhìn bàn tay còn lưu lại xúc cảm, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh....

6. Chương 6

“A...!”

Người đắm mồ hôi thấm ướt áo ngủ, Vân Hi thở hổn hển...Một tay chống đỡ đầu chậm rãi ngồi dậy, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống khuôn mặt hiện ra một mảnh tuyết trắng...

Nghe thấy thanh âm hét lên đầy sợ hãi, Minh Tuyên ngay cả giày cũng chưa kịp đi vội vàng lo lắng, đẩy cửa phòng ngủ xông vào, bước nhanh tới trấn tĩnh thân hình đang run rẩy của phụ thân “Ba, ba làm sao vậy?”

Thanh âm quan tâm của đứa con làm cho Vân Hi dần dần thanh tỉnh, cố gắng giữ vững tâm trí đang gợn sóng, không cách nào bình ổn lại “Ba không sao, gặp ác mộng thôi.”

Nở nụ cười trấn an...Chính cậu lại không biết rằng đáng về tái nhợt nhưng vẫn cố bình tĩnh kia lại càng khiến người ta thực đau lòng...

Cánh tay hữu lực càng thêm ôn nhu mà bao bọc lấy thân thể yếu ớt đơn bạc, phụ thân hôm nay từ lúc trở về nhà liền có chút thất thường...Không biết được vấn đề ba ba lo lắng là gì làm cho Minh Tuyên hai tay nắm thành nắm thật chặt...Ba ba là tất cả của nó, nó không thể để người mình yêu nhất phải chịu đựng bất cứ sự thương tổn nào. Nhưng mà...từ từ nắm chặt lấy tay mình đưa lên trước mặt...sức lực của nó còn chưa đủ, hiện tại chưa đủ sức giang rộng đôi cánh che chắn, bảo vệ cho ba ba. Nhưng, tay lại nắm thành quyền, ánh mắt sắc bén nhảy mắt tỏa ra ánh sáng kì lạ, sẽ có một ngày, nó sẽ có được năng lực cường đại này, nhất định.....

Hơi thở của đứa con dần biến hóa cũng không làm cho Vân Hi đang u ám mảy may phát hiện, cậu né khỏi Minh Tuyên “Ba không sao, sáng mai con còn có tiết học, hãy mau ngủ đi...”

“Ba, con hôm nay cùng ngủ với ba nhé!”

Từ năm Minh Tuyên mười tuổi cũng đã không còn ngủ cùng giường với cậu nữa, có lẽ hôm nay cậu đích xác cần một tia ấm áp...

Nhìn sự săn sóc chu đáo của đứa con, Vân Hi ôn nhu gật gật đầu, dịch vào bên trong chừa ra một chút chỗ nằm rồi chậm rãi nằm xuống...Có lẽ bên cạnh có sự ấm áp nên cậu đi vào giấc ngủ cũng trở nên dễ dàng hơn...

Bình minh bắt đầu, nhìn bên giường đã vắng bóng đứa con, Vân Hi động thân mình, tầm mắt dừng bên tờ giấy đầu giường

‘Ba ba, con đã thay ba xin nghỉ nửa ngày. Ba hãy hảo hảo nghỉ ngơi. Bữa sáng ở trong nồi cùng rượu thuốc để trên bàn, nếu mắt cá chân vẫn không thoải mái thì buổi chiều ba ba đừng đi làm nữa!’

Con trai Minh tuyên.’

Mỉm cười vui mừng, Vân Hi bước xuống giường, kéo màn rèm ngắm nhìn ánh nắng ấm áp như đang rót xuống tẩy trừ khắp gian phòng, tâm tình cũng dần dần thoải mái. Cảm xúc chuyển biến cũng khiến cậu muốn ăn đôi chút gì đó. Ăn xong điểm tâm, Vân Hi vẫn quyết định sẽ đến công ty để xử lý một ít công việc. Dù sao Tùng ca gần đây luôn gây chuyện cho cậu, lúc này mà xin phép nhất định cậu sẽ gặp phiền phức, cậu đành miễn cưỡng khập khiễng đi tới nhà ga...

Vừa đi đến công ty, cậu lơ đãng nhìn thấy Lí Tùng một thân đồng phục làm việc, trên lưng là túi vật phẩm rất lớn, Vân Hi lễ phép chào hỏi “Tùng ca.”

Lí Tùng xoay người, nhìn thấy Vân Hi đứng cách hắn không xa, thần tình nhẽ nhại mồ hôi cùng vẻ mặt vô cùng tức giận “Cậu thật quá quắt, đang bận rộn mà còn xin nghỉ phép, cậu muốn gây sự với tôi phải không?”

Đối với sự trách cứ đột ngột này, Vân Hi chút hối hận nên lễ phép nói “Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi không có.....”

“Không cần giải thích, văn kiện này cậu đi đưa ngay đi, tôi đi đưa cái khác, trước buổi trưa thì quay về công ty... Còn có rất nhiều việc phải xử lý, đã biết chưa?”

“Vâng.”

Địa chỉ ghi trên văn kiện cũng không nơi cậu phụ trách nhưng cậu không có cách nào cự tuyệt, chỉ có thể nhận mệnh, gật gật đầu tiếp nhận công việc không thuộc nơi mình phụ trách... Nhanh chóng tìm phương tiện giao thông để đi tới nơi cần đưa đồ, nhìn đồng văn kiện càng ngày càng ít, Vân Hi xoa xoa thái dương đầm mồ hôi, ôm một tập văn kiện cuối cùng cần chuyển hướng công ty Nam Vũ đi tới. Bước đi thông thả vào đại sảnh hoa lệ này mà không tầm thường của công ty...

Từ sáng sớm không ngừng bốn ba đi khắp nơi chuyển phát nhanh, hơn nữa chân bị thương chưa lành làm cho việc đi cũng trở nên có chút khó khăn... Thở nhẹ một hơi, đem văn kiện đặt ở quầy tiếp tân, cậu liền xoay người rời đi... Khi đi qua cửa thang máy thì bỗng đình một tiếng, cửa thang máy chậm rãi mở ra, Vân Hi quay đầu nhìn lại...

Đối diện với nam nhân luôn làm cậu bao đêm thức trắng, Vân Hi lập tức quay đi, cước bộ nhanh chóng hướng ra ngoài, nhưng do chân vẫn bị thương làm cậu gặp trở ngại...

Phớt lờ mọi người đang đứng bên cung kính cúi chào, Đường Dịch Thần bỏ lại các nhân viên cao cấp sau mình vội vã đi tới chặn trước Vân Hi... Trước sự ngỡ ngàng của mọi người, Đường Dịch Thần ngồi xổm xuống ngẩng đầu nhìn Vân Hi, ngữ khí ôn nhu, dịu dàng đầy thâm tình “ Giày của em bị tuột”

Bâng quơ cất tiếng như không hề chú ý tới những điều mình nói, Đường Dịch Thần nâng những ngón tay thon dài, nhẹ nhàng buộc chặt lại dây giày đã có chút ố màu của Vân Hi...

Sự săn sóc ôn nhu vẫn ấm áp như trong trí nhớ, nhưng giờ đây tái hiện lại làm cho tâm trí của Vân Hi không chỉ gợn sóng mà chính là càng thêm nhiều đau đớn... Chìm đắm trong kí ức xa vắng, mãi cho đến khi người trước mặt đã đứng lên nhìn chăm chú cậu, Vân Hi mới choàng tỉnh, vội vã rời khỏi đại sảnh công ty đang im lặng đến lạ thường với vẻ mặt kinh ngạc của mọi người... Mà Đường Dịch Thần vẫn chung thủy dùng ánh mắt ôn nhu nhìn theo bóng hình cậu, mãi cho tới khi biến mất thì lại đáng vẻ lạnh lùng thường ngày, không mang theo biểu tình gì nhìn lướt qua cấp dưới đang ở phía sau...

Lenivy: Cảnh này, anh Dịch Thần như hoàng tử xuất hiện để ướm thử giày thủy tinh cho “Lọ Lem” Minh Tuyên vậy :”>

7. Chương 7

Cảm giác dị thường nơi trái tim không làm cách nào dịu lại được, sắc mặt Vân Hi trắng bệch như tờ giấy, hai tay che đầu, tựa vào vách tường chậm rãi ngồi xuống nền đất lạnh như băng... Cậu thật sự không nghĩ muốn khơi dậy lại đoạn trí nhớ đó... Hắn giờ hắn là đã có một cuộc sống bình thường, một gia đình hạnh phúc... Mọi thứ đã trôi qua rồi thì cứ để nó qua đi, hối hận đã không còn nghĩa lý gì nữa... Tất thấy cậu đều biết nhưng lại vẫn có cách nào để quên đi được, cậu nên làm gì bây giờ, làm sao bây giờ???

“Vân Hi.” Tiếng gọi mềm nhẹ làm cho Vân Hi ngẩng đầu lên, nhìn người đang đứng trước mặt mình khiến Vân Hi nháy mắt có chút mê muội...

Thời gian như quay trở lại trong kí ức, cậu phân không rõ đâu là sự thật, đâu là hư ảo nữa....Đôi tay kia nhẹ nhàng, ôn nhu kéo cậu từ trong góc ngõ vào vòng tay ấm áp ấy, thời khắc này...tâm thật bối rối.....

“Chúng ta bắt đầu lại.....” sự dịu dàng trong ánh mắt thật khó có thể diễn tả, bên trong còn pha chút sự chờ mong “được không?”

“Tôi.....” Trí nhớ tái hiện, thống khổ cùng giãy dụa...Rất nhiều chuyện tình thoáng hiện ra trước mắt...Vân Hi đột ngột tránh khỏi sự ám áp vốn không thuộc về mình, khuôn mặt nháy mắt biến lạnh “Đường tiên sinh, ngài đừng quên ngài còn có vợ cùng con nhỏ, cho nên xin đừng tiếp tục quấy rầy cuộc sống của tôi.”

“Vân Hi, tôi không kết hôn, em cũng biết tôi là vì trả thù, em vì cái gì không tin tôi?”

“Tin tưởng, ha ha, ngài muốn tôi tin tưởng thế nào đây.”

Ánh mắt Vân Hi lộ ra nồng đậm đau đớn, cảm giác đau xót này cũng đồng dạng với nỗi đau trong tâm khảm của Đường Dịch Thần... biết rõ chuyện tình năm đó đã mang lại cho người mình yêu thương rất nhiều bất hạnh, cảm giác tự trách cũng bắt đầu nảy sinh...

“Thực xin lỗi!”

Khóe môi cong lên một thoáng mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu “Có lẽ tôi đã bị ám ảnh bởi thứ tình yêu ngây thơ, trẻ dại thường thấy trên các bộ phim truyền hình...Ban đầu vì quá cô đơn, đơn thuần chỉ muốn kiếm tìm một sự dịu dàng, ôn nhu thuộc về mình mà thôi. Nhưng thời gian đã qua đi rồi, rất nhiều thứ đều thay đổi, cho nên không cần giải thích”

Xa nhau mười năm, kỳ thật có rất nhiều điều cậu đều đã suy nghĩ thông suốt, năm đó cả hai đều tôn thờ một tình yêu trong sáng nồng cháy...Nhưng rồi lại bị lòng thù hận thiêu cháy lý trí vì thế đã ruồng bỏ tình yêu đơn thuần kia, thật sự đã không thể quay đầu lại nữa rồi...

Nắm chặt tay Vân Hi gắt gao không chịu buông “Vì cái gì không thể cho hai ta một cơ hội.” Thanh âm vẫn ôn nhu như trước, khiến nơi yếu đuối trong sâu thẳm tâm trí Vân Hi xúc động, nhưng...

“Tôi còn có việc, Đường tiên sinh, tái kiến.”

Tỏ thái độ từ chối cứng rắn, nhưng lại vẫn không làm Đường Dịch Thần chịu lùi bước “Tôi sẽ cho em thời gian suy nghĩ.” Tay nhẹ nhàng sờ lên trán Vân Hi, ánh mắt không che giấu nỗi sợ độc đoán “Em hiểu tôi mà, nếu tôi đã tìm được em rồi, vô luận kết quả như thế nào, em đều là của tôi.”

Thái độ đột nhiên chuyển biến, không gây cho Vân Hi một tia kinh ngạc nào...Bắt đầu từ ngày cậu với hắn cùng một chỗ, cậu đã biết Đường Dịch Thần độc chiếm thế như thế nào. Năm đó nó đem lại cho cậu một cảm giác rất ngọt ngào, nhưng rồi có rất nhiều sự tình ngăn cách giờ lại làm cho ngực cậu như bị bóp nghẹt...

Vân Hi nhìn lên trên không, bầu trời trong ngõ nhỏ như bị thu hẹp lại thật nhỏ bé, cũng như cảm giác trong trái tim cậu lúc này chỉ có một tia sáng le lói... Quá khứ đau đớn...cậu không thể tiếp tục chọn nó, nếu không cậu vĩnh viễn sẽ thống khổ vô cùng.

.

Khi về đến nhà, thấy phụ thân đang thất thần đến khó hiểu, nội tâm Minh Tuyên tự nhiên rất bất an, mà ‘chuyện kia’ đã đến cũng khiến nó vừa mừng vừa lo... Trầm tư hồi lâu, Minh Tuyên yên lặng vì phụ thân pha một ly trà, ngồi bên cạnh ba ba.

“Ba, con có việc muốn cùng ba thương lượng một chút.” Nhìn ba ba vẫn như trước thất thần, Minh Tuyên lại chần chờ. Nhưng nó phải lựa chọn, vì nó muốn trở nên thật mạnh mẽ, cường đại để có thể bảo hộ người cha mà mình yêu nhất “Ba.”

“Chuyện gì vậy?!” thanh âm đứa con làm cho hắn dần thanh tỉnh, nhưng ánh mắt vẫn là một mảnh phức tạp cùng hỗn loạn.

“Trường học chuẩn bị gửi hai sinh viên đi Mỹ thực hiện chương trình trao đổi sinh viên” Cố lấy dũng khí, nhìn thẳng về phụ thân “Mà con chính là một trong số đó.”

Trong mắt lưu chuyển niềm vui sướng, tiền đồ của con cái luôn là điều cha mẹ mong đợi nhất...chính là nghĩ đến đứa con sẽ rời đi, cảm giác cô tịch trước kia lại một lần nữa tái hiện “Con phải đi bao lâu?”

Đem mắt chuyển hướng khác, nó sợ hãi nhìn đến ánh mắt phụ thân. Chính mình đã quyết định bỏ qua cơ hội khó được này, nó không phải người ham hư vinh, nhưng lại mong muốn có được sức mạnh, nó chỉ có thể cắn răng rời đi “Ba năm...”

Nhìn Minh Tuyên, Vân Hi nâng ngón tay thon dài, mang theo sự ôn nhu vô hạn xoa xoa đỉnh đầu con trai “Minh tuyên, con đã trưởng thành, ba năm có lẽ là thời một quãng thời gian thật dài, sự tự lập của con, ba ba đều biết... Cho nên ba tin tưởng con có thể chăm sóc tốt bản thân, ba ba cũng sẽ chiều cố tốt cho mình. Con cứ yên tâm đi đi.”

“Ba.” Nhịn không được mở ra song chưởng ôm lấy phụ thân, vùi đầu tiến nhập vào ***g ngực ấm áp kia. Thiên ngôn vạn ngữ lại không thể nào nói lên lời, nó không muốn đi, không nghĩ sẽ rời khỏi phụ thân. Nhưng hiện thực lại làm cho nó không thể không có quyết định này.

Giống như đã sắp phải ly biệt, thời gian liền qua thật nhanh... Một tuần sau, thời điểm Vân Hi tiễn minh tuyên lên máy bay, tâm đột nhiên trống rỗng làm cho cậu có chút rét lạnh. Người nhiều năm luôn bên cậu giờ lại đã rời đi... Tuy rằng lần này chỉ là đi du học rồi sẽ trở về, nhưng chính mình sẽ cô đơn trong một thời gian dài...hai tay bao bọc lấy chính mình, nhìn người đến người đi trong sân bay, lạnh lẽo vẫn như cũ, cô đơn vẫn như cũ, giống như chính mình cùng thế giới này không thể hòa hợp.....

“Vân Hi.”

Âm sắc quen thuộc khiến Vân Hi ngẩng đầu. Nhìn người đứng trước mặt mình, Lâm Hạo Nhiên, vẻ mặt cậu ngẩn ngơ, rồi thần sắc tịch mịch cũng phai nhạt dần dần, ôn hòa cười.

“Hạo Nhiên”

Bầu không khí dần chuyển biến, Lâm Hạo Nhiên tuy rằng lo lắng nhưng lại chỉ có thể thay đổi đề tài “Thật là trùng hợp ngẫu nhiên.”

Mang theo tươi cười, Vân Hi gật gật đầu “Tôi đến tiễn Minh Tuyên.”

Cảm nhận được sự cô đơn trong giọng nói, Lâm Hạo Nhiên thở dài khẽ khàng, không hỏi nguyên nhân, chính là ôn nhu hỏi “Có muốn đi uống một chén không?”

“Tốt!” Tươi cười không thay đổi, Vân Hi gật gật đầu, liền dẫn đầu nện bước đi ra ngoài.

Cùng Lâm Hạo Nhiên xuống máy bay là trợ lý tổng tài Tiền Vũ Thành, tiến lên hai bước đi đến tổng tài bên người, nhẹ giọng hỏi “ Tổng giám đốc, hội nghị hôm nay?!”

“Hoãn lại đến mai.”

Lão bản trước sau như một bình tĩnh trả lời, khiến người ta không thể khước từ...thân thể cứng nhắc đáp lời “vâng.”

Mà Vân Hi tâm tình u buồn cũng không hề phát hiện sự tình phía sau, vẫn như cũ hướng phía trước thẳng tiến... Mãi đến khi Lâm Hạo Nhiên bước lại đến bên người cậu, cậu cũng hoàn toàn không chú ý tới đối phương vừa rồi biến mất....

Lenivy: Bé Minh Tuyên đã chính thức “để lại” ba ba mình cho “tình địch” =))))))))))

8. Chương 8

Dừng xe trước nơi Vân Hi đang sống, Lâm Hạo Nhiên nhanh chóng xuống xe, mở cánh cửa đối diện. Nhìn Vân Hi có chút say rượu đang ngồi trên ghế, Lâm Hạo Nhiên lo lắng lên tiếng.

“Vân Hi, hay là để tôi đưa cậu lên nhà nhé!”

Mở to mắt, tuy rằng hai mắt Vân Hi đục ngầu, đầy vẻ lơ mơ nhưng vẫn lưu lại một tia thanh tỉnh. Cậu lắc đầu có chút mê muội, nở nụ cười ngây ngô.

“Không cần, tôi có thể tự đi lên.”

Biết rõ tính cách cậu, Hạo Nhiên cũng không nói gì thêm, thân thủ vội đỡ lấy Vân Hi đang lao đảo “Vây cậu cứ từ từ.”

“Được.”

Ban đêm không khí mát mẻ, khiến Vân Hi dường như thanh tỉnh đôi chút, cước bộ hơi không ổn định nhưng là không hề ảnh hưởng tới tốc độ đi bộ... Quay đầu nhìn Lâm Hạo Nhiên, mâu trung mang theo một tia cảm kích.

“Cám ơn anh hôm nay đã đi uống rượu cùng với tôi.”

Làn gió nhẹ, khe khẽ lay động những sợi tóc trên trán Vân Hi, lộ ra một đôi mắt đen bong, sáng ngời, tương xứng cùng hai má hồng nhuận... Bỗng có một loại phong tình không nói nên lời. Đem một màn này thu vào đáy mắt, Lâm Hạo Nhiên trong nháy mắt ngốc lảng, sững sờ...

Đã từng gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng thấy một Lục Vân Hi như vậy vẫn khiến trái tim hắn bất chợt loạn nhịp...Che dấu đáy mắt dao động của chính mình, Hạo Nhiên lắc đầu ôn hòa cười.

“Buổi tối nhớ nghỉ ngơi sớm một chút...”

“Àn.”

Có chút buồn ngủ vầy vầy tay, Vân Hi liền hướng trên lầu đi đến...

Đi đến tầng 4, nhìn thấy người đang đứng trước cửa nhà, Vân Hi thần sắc không có tí kinh ngạc, nhưng ánh mắt vẫn khẽ gợn lên chút sóng... Lấy chìa khóa từ trong túi, mở cửa phòng, mà người phía sau cũng thuận thế bước vào, mang theo ánh mắt cháy bỏng nhìn thẳng vào Vân Hi

“Vì cái gì không chịu nghe điện thoại của anh.”

Vẫn thản nhiên đi vào phòng ngủ thay quần áo, Vân Hi mặc áo ngủ thoải mái vào phòng khách xem tivi, như thể trong phòng chỉ có một mình cậu...

“Em có thể cùng người khác chuyện trò vui vẻ, vì cái gì đối xử với tôi lãnh đạm đến vậy?” Nhớ tới một màn vừa thấy trước mắt, lòng đầy ghen tị làm cho Đường Dịch Thần hai mắt đỏ ngầu...Nhiều năm trước, người duy nhất cậu để ý chỉ có một mình hắn, tình cảm năm đó rất gần bó hạnh phúc.

Kí ức như tái hiện lại trước mắt, khi đó bên nhau vui vẻ biết bao... Chỉ là thời gian trôi qua làm đổi thay quá nhiều thứ, nhìn Vân Hi, hắn có thể khẳng định, chính mình vẫn yêu Vân Hi như xưa... Nhiều năm xa cách giờ gặp lại vẫn như cũ làm cho hắn động tâm.

Ánh mắt Vân Hi vẫn thủy chung nhìn tivi “Đường tiên sinh, hiện tại thời gian đã không còn sớm, ngài nên quay về đi!”

“Vân Hi.”

“Thỉnh Đường tiên sinh đừng hiểu sai ý tôi. Tôi mời ngài vào nhà là bởi vì ngài quyền cao chức trọng, tôi chỉ là người bình thường nào dám đắc tội. Cho nên mới không dám cự tuyệt ý ngài.” Mà không phải vẫn còn tình cảm với anh.....

Ngữ điệu lạnh lùng, dừng dừng khiến Đường Dịch Thần đau đớn vô cùng... Hắn miễn cưỡng đứng lên, nhìn chăm chú, thật sâu vào Vân Hi rồi mới mở cửa rời đi...

Hoàn toàn không hề quan tâm tới tivi đang chiếu cái gì, Vân Hi sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, biểu tình liền nháy mắt suy sụp...Cậu không biết nên làm cái gì bây giờ, ngực vẫn như cũ chua xót, buồn khổ...

Hai tay nâng lên, che kín gò má...cảm giác thống khổ cứ ám ảnh lấy cậu...Lúc này cậu hoang mang, như tìm không thấy lối thoát... Chỉ là tình yêu khi còn khờ dại, vì sao chính mình lại không thể buông... Hồi đó tại sao làm thế....vì cái gì..?

Ánh bình minh chiếu rọi khắp nơi, một đêm không hề chớp mắt khiến thái dương Vân Hi ửng ửng đau đớn. Nhanh chóng rửa mặt, Vân Hi liền thay đồng phục rồi bước xuống lầu. Vừa mới đi xuống đã nhìn thấy cách đó không xa, một chiếc xe thể thao màu đen, Vân Hi sững sờ, Đường Dịch Thần?!

Vẫn một thân tây trang màu xám có hơi nhẵn nhúm, làm cho người ta hoài nghi hẳn thật sự đã đứng bên ngoài này cả đêm. Tuy rằng quần áo có chút lồi thối, nhưng không thể phủ nhận rằng điều đó vẫn như cũ không ảnh hưởng tới vẻ bề ngoài anh tuấn cao lớn của hắn mà ngược lại càng có một vẻ gì đó rất hấp dẫn.....

Nam nhân nhìn thấy người mình vẫn một mực chờ đợi, trên mặt hiện lên sắc ảm hiem có “Vân Hi, sớm an.”

“Đường tiên sinh, sớm an.”

Chào hỏi lấy lệ, Vân Hi không dừng lại vẫn hướng trạm xe bus công cộng cách đó không xa đi đến. Cậu không muốn mọi người chú ý, Đường Dịch Thần ngoại hình và khí chất cùng xe thể thao xa xỉ, điều đó đã có thể trở thành chủ đề buôn chuyện trong cái khu phố nhỏ bé này rồi... Cậu hiện giờ chỉ mong một cuộc sống thực sự bình yên, không muốn có thêm bất cứ phiền toái gì nữa...

.

Ngồi trên xe bus, nhìn ra ngoài cửa sổ vẫn là một chiếc xe thể thao không nhanh không chậm đi theo. Vân Hi than nhẹ một tiếng, dựa đầu vào cửa kính...Cậu giờ cái gì cũng không muốn nghĩ, thậm chí muốn làm dịu đi trái tim mình, không muốn sa vào miên man suy tư rồi khiến cho tâm trí mình hỗn loạn...

“Uy, bạn nhìn chiếc xe thể thao kia đẹp quá.”

“Chiếc xe kia, mình hình như từng thấy qua trong tạp chí rồi, là loại xe nổi tiếng với số lượng có hạn đó.”

“Oa, vậy người lái xe chắc hẳn rất giàu rồi.”

“Đúng vậy, hơn nữa mình còn phát hiện thấy, chiếc xe kia vẫn đi theo xe bus của chúng ta, xe dừng nó cũng dừng, xe đi nó cũng đi...”

“Ừ, mình cũng thấy thế, theo như một số trang web, bạn nói có phải người mà người lái xe yêu đang ngồi trên xe bus này không. Vì muốn theo đuổi nàng, nên mới lăm lăm như vậy.”

“Mình cũng nghĩ như vậy, hảo si tình a.... Bạn có nghĩ, đó chắc hẳn là một người con gái rất xinh đẹp?”

“Chắc hẳn là thế rồi, danh xe xứng với mỹ nữ không phải sao!!”

Cuộc trò chuyện không lớn không nhỏ của hai nữ sinh ngồi đối diện truyền vào tai Vân Hi, cậu đau khổ cười, đúng vậy! Mỹ nữ xứng với danh xe... Có lẽ rồi sẽ có một ngày, cho dù không phát sinh sự kiện kết hôn năm đó, bọn họ cũng khó có thể bên nhau tới ngày hôm nay... Vô luận là do thế tục cũng tốt, hay do gia đình phản đối, ngăn cấm cũng được thì bọn họ căn bản không thể trở thành một đôi!.....

9. Chương 9

Tối công ty, nhìn chiếc xe thể thao đen kia vẫn không rời đi, Vân Hi tâm càng thêm chua xót... khi cậu đang cố gắng muốn quên đi thì sẽ luôn có cơ hội khiến cậu phải nhớ lại, toan điềm khổ lạt *, chung quy vì sao!

(* Nguyên tác – Suan tian ku la – toan điềm khổ lạt: suān (toan) = chua, tián (điềm) = ngọt, kǔ (khổ) = đắng, là (lạt) = cay; đây là một thành ngữ của Trung Quốc ý chỉ cảm giác hỗn độn phức tạp; ứng với câu đắng cay ngọt bùi ở)

“Lục Vân Hi.”

Đồng nghiệp cùng tổ gọi to làm cậu bừng tỉnh quay đầu, trong mắt, nỗi bi thương cùng tình cảm chất chứa vẫn chưa phai, sự yếu đuối nhu mềm thu hết vào đáy mắt đồng sự, làm cho đối phương ngẩn ngơ, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm.

“Ta, ta.....” (=) chết cười với ông này....dại trai quá)

Khôi phục cảm xúc lại bình thường, Vân Hi mỉm cười thân thiện.

“Làm sao vậy?”

Thanh âm mềm mại như liều thuốc an thần, Đồng Phàm hít sâu một hơi, áp chế tâm tình đột nhiên biến loạn của chính mình..

“Cái kia... Tiểu Lưu ngày mai có việc bận, cho nên nói với tôi và cậu một tiếng, cậu ta cùng với cậu đổi ca cho nhau. Hôm nay Tiểu Lưu ra ngoài đưa bưu phẩm của cậu, được chứ?”

Luôn luôn không có ý kiến, Vân Hi thản nhiên gật đầu...

“Không thành vấn đề.”

Công ty luôn an bài vài người phụ trách một khu vực để chuyển phát được nhanh chóng, cho nên quy định rằng, một tổ mỗi ngày thay phiên hai người làm việc, mà chính cậu ngày mai cũng có ca trực, tuy vậy điều đó cũng không sao cả .

“Chúng ta vào thôi!”

“Hào.”

Xử lý tốt công việc trên tay, Vân Hi có chút mệt mỏi, xụi lơ ở trên ghế. Một đêm chưa chợp mắt cùng cả sáng phải làm một núi công việc...mệt nhọc, ủ rũ khiến cậu rất buồn ngủ.

“Lục Vân Hi, đến giờ ăn cơm rồi , đi thôi.”

“Cám ơn, tôi chưa đói bụng, lát nữa ăn cũng được.”

“Đi thôi, ăn xong rồi hãy nghỉ ngơi, dù sao buổi chiều cũng không có nhiều việc .”

Vô lực lắc đầu “Đồng Phàm, tôi thực không đói bụng, anh cứ đi ăn đi!”

“Đi thôi.” Đồng Phàm ôm lấy cánh tay Vân Hi kéo cậu lên “Tôi đã dặn bọn Tiểu Lí đi trước mua cơm rồi, đi thôi!”

Tuy không hề cảm thấy đói bụng nhưng Vân Hi cuối cùng vẫn bị Đồng Phàm kéo tới căn tin của công ty.

.

Nhìn người trong căn tin ngày càng nhiều, đầu Vân Hi như càng đau thêm.. May mắn Đồng Phàm đã nhờ các đồng sự khác giúp mua cơm trước...nói một tiếng cảm ơn, Vân Hi ngồi xuống, yên lặng ăn cơm rồi nghe mọi người nói cười.

Đang trò chuyện ầm ĩ, căn tin dần dần yên tĩnh... Thoát khỏi suy nghĩ của bản thân, Vân Hi nhìn về phía Đồng Phàm thắc mắc, đối phương hạ giọng “Tôi vừa nói gì, cậu không nghe à?”

Vân Hi lắc đầu “Không có.”

“Vừa rồi cấp trên đưa chỉ thị xuống. Tổng giám đốc Lâm nói rằng tất cả mọi người vì đều chưa thấy qua Chủ tịch nên ngài ấy sẽ tới đây, còn có một số nhân vật lợi hại, rất nổi tiếng ở công ty ta cũng sẽ cùng nhau tới căn tin. Thực không hiểu nổi suy nghĩ của những kẻ có tiền, tới căng tin thì có cái gì để nhìn chứ.....” (nhìn cái người nào đó đang ngồi cạnh ấy *cười gian xảo*)

Những lời Đồng Phàm oán giận, Vân Hi đều không vào tai được từ nào, Tổng giám đốc là Lâm Hạo Nhiên, vậy Chủ tịch nổi danh của công ty có lẽ chính là Đường Dịch Thần... bỗng trong lòng có loại dự cảm không lành, đang muốn đứng dậy rời đi, Vân Hi liền nhìn thấy giám đốc công ty cúi đầu chào, mời hai ‘đại nhân vật’ xuất hiện ở cửa ra vào của căn tin. Hiện tại ly khai đã không kịp mất rồi, Vân Hi chỉ có thể cố gắng cúi thật thấp đầu, tận lực làm cho đối phương không thấy cậu.

Chính là thực tế thường luôn đi ngược với những gì mình tưởng tượng, cảm giác được tầm mắt mọi người đều tập trung tới chỗ cậu, Vân Hi chỉ có thể tận lực hi vọng hai người kia không làm gì đó bất ngờ. Nhưng cảm thấy vị trí bên cạnh như có người ngồi xuống, tim Vân Hi đập càng ngày càng nhanh...bởi vì cậu biết hơi thở quen thuộc này là của ai. Định đứng dậy rời đi nhưng bốn phía im lặng không một ai dám đi lại, cậu không muốn bị chú ý và gặp phiền toái không cần thiết cho nên chỉ có thể thành thành thật thật ngồi tại chỗ, cố gắng tỏ ra thật bình thường ăn hết bữa ăn đã nguội lạnh trên bàn.

Nhìn đến hai ‘đại nhân vật’ không thể đắc tội đang ngồi trên bàn ăn, Lưu quản lí thức thối bảo người chuẩn bị hai phần đồ ăn ngon đặt ở trước mặt hai người.

“Chủ tịch Đường, Tổng giám đốc Lâm, thỉnh dùng bữa.”

“Àn.” Lạnh lùng cất tiếng, tầm mắt hai người hoàn toàn không dịch chuyển. Cảm giác bị coi thường không hề làm cho Lưu quản lí bất mãn, ngược lại càng thêm tươi cười thỏa mãn “Đây là đồ ăn của nhà hàng Vân Sơn, không biết có hợp với khẩu vị của các vị không?”

“Cũng được.” Vẫn như trước là sự lãnh đạm, uy nghiêm...

Lưu quản lí trên mặt vẫn cười như nở hoa, nhìn nhìn bốn người đang ngồi trên bàn, nháy mắt ra dấu, ý bảo bọn họ nhanh chóng rời khỏi bàn này. Ánh mắt mang theo mệnh lệnh nhìn đến Vân Hi, ngược lại làm cậu thở dài nhẹ nhõm, đang muốn đứng dậy, lại bị Đường Dịch Thần kéo ngồi trở lại chỗ cũ “Không cần rời đi, cứ thoải mái ngồi.”

Nghiến răng nghiến lợi đáp một tiếng “.....vâng.”

Vân Hi cùng nhóm người Đồng Phàm trong lòng có chút run sợ một lần nữa lại ngồi xuống. Mà Lưu quản lí xấu hổ cũng chỉ giả vờ ho vài tiếng, rồi ngồi ở một bàn ăn đối, ăn một phần cơm khác đã được chuẩn bị sẵn.

Chỉ đơn thuần là một bữa ăn trưa nhưng lại làm cho Vân Hi tâm không thể nào bình tĩnh lại được. Nhiều năm rồi không ăn cơm gần gũi như vậy, ngày nào cũng như hình như bóng * với nhau, nhớ lại khiến mắt Vân Hi đột nhiên nặng nề, nhắm lại mắt, áp chế lo lắng trong lòng, cậu tiếp tục ăn cơm.

(* Nguyên tác -rú yǐng suí xíng : như hình như bóng, ý nói rất thân thiết, gắn bó với nhau)

Đột nhiên một đôi đũa kẹp một miếng thịt xuất hiện trước mắt, gấp bỏ vào trong bát của Vân Hi, thanh âm tuy lãnh đạm nhưng mang theo một phần ôn nhu “Cùng nhau ăn.”

Hành động này ở trong mắt người khác chỉ là bình dị gần gũi, nhưng đối với những người đã cùng làm việc lâu năm với Đường Dịch Thần thì vô cùng dị thường, mọi người bỗng nhìn chằm chằm vào Vân Hi cùng Đường Dịch Thần.

Gắp miếng thịt trong chén cơm của mình ra, bỏ vào bát cơm của Đồng Phàm, Vân Hi quay đầu lại, khoe môi gợi lên nụ cười nhàn nhạt có một sự xa cách, khách sáo “Cám ơn Chủ tịch Đường, tôi không thích ăn những thứ này.”

Nháy mắt, trong mắt lóe lên một chút giận dữ, chưa xót rồi lại thoáng qua đi, Đường Dịch Thần lại gắp một ít rau xanh khá bắt mắt trên bàn ăn, để vào trong chén của cậu, Vân Hi vẫn mỉm cười không đổi, lại đem đồ ăn chuyển đến bát cơm của Đồng Phàm.

Nhìn hai người như vậy, Lâm Hạo Nhiên bắt đầu cảm thấy khó chịu, trái tim cảm thấy đau đớn, hấn hạ thấp mắt, tiện che lấp đi ánh mắt chột lóe lên nỗi niềm phức tạp rồi biến mất.

Trước ánh nhìn của mọi người, Vân Hi đứng lên. Ánh mắt mọi người thăm dò, tò mò đủ cả nhưng Vân Hi vẫn bình tĩnh, cậu biết nếu mình rời đi lúc này sẽ làm cho cuộc sống vốn tĩnh lặng bị xáo trộn, cậu giờ chưa muốn mất đi công việc này, cho nên phải nhẫn nại không được nôn nóng “Tôi ăn xong rồi, cảm ơn Chủ tịch Đường.”

Vừa nói xong, Vân Hi liền rời khỏi căn tin...Nhìn bóng dáng Vân Hi dần đi khuất, Đường Dịch Thần buông bát cùng Lâm Hạo Nhiên và một nhóm người rời đi. Không hề đi theo, Lưu quản lí còn đang khiếp sợ chưa thanh tỉnh, vẫn ngây ngốc đứng sững sờ ở căn tin, mà xung quanh khe khẽ vang lên tiếng thầm thì to nhỏ....

Lenivy: Ta đọc qt thấy chức vụ của hai anh Hạo Nhiên và Dịch Thần cứ lẫn lộn khó phân biệt...nhưng ta vẫn để anh Dịch Thần làm Chủ tịch còn anh Hạo Nhiên làm tổng giám đốc vì ta có chút thiên vị :”>...sr nhé mọi người!! Hihi..nếu ai đọc qt mà thấy khác thì cũng đừng ném đá ta a ~ ~

10. Chương 10

“Vân Hi.”

Tiếng gọi ôn nhu khiến Vân Hi quay đầu, nhưng trên mặt tuyệt nhiên không có một tia ấm áp, lưu lại chỉ có vẻ mặt cung kính xa lạ “Tổng giám đốc Lâm, Chủ tịch Đường.”

Biết Vân Hi gọi một tiếng tổng giám đốc, chủ tịch là muốn cố tình tạo khoảng cách với bọn họ, nhất là Lâm Hạo Nhiên vẫn thường được gọi tên thân mật thì hẳn cũng hiểu được giờ Vân Hi đang rất tức giận. Nhưng nhìn Đường Dịch Thần đang đứng bên cạnh, vẫn một mực dùng ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn Vân Hi thì hẳn chỉ có thể than nhẹ một tiếng, rồi yên lặng lui sang một bên...

Lặng lẽ tránh khỏi chỗ của hai người, Lâm Hạo Nhiên nhẹ nhàng im lặng tới những chỗ khác trong công ty thăm quan...

Không biết đã đứng bao lâu, Đường Dịch Thần mới mở miệng nói “Cùng anh trở về!”

Khóe miệng vẽ phác ra một chút mỉm cười, mà nụ cười ấy lại rất chua xót...tâm tư của hai người như bị bóp nghẹt...

“Trở về?! Làm sao để quay về bây giờ?!” ‘quay về’, nơi duy nhất có thể dùng từ này chỉ có thể chính ngôi nhà 60 mét vuông mà mình đã gắng sức tích góp mà thôi.

“Quay về nhà của chúng ta.”

“Chủ tịch Đường thật sự là người hay quên, ngài là ngài, tôi là tôi, vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ có thể hợp lại thành ‘chúng ta’ được.” Hai chữ ‘chúng ta’, Vân Hi cố tình nhấn mạnh, ý tứ bên trong cứng rắn không gì có thể lay chuyển.

Cánh tay mạnh mẽ ôm lấy Vân Hi, môi kề sát vào tai cậu, mỗi một từ ngữ nói ra đều như một cơn gió thoảng qua, lay động tóc mai cậu, giọng nói mang vẻ bá đạo nhưng vẫn như cũ không mất đi ngữ khí ôn nhu “Em là của tôi.”

Đẩy mạnh vòng tay mà cậu đã từng không muốn rời xa, Vân Hi trên mặt không có một tia rung động “Tôi không phải một món đồ chơi.”

Không muốn quan tâm tới điều gì nữa, Vân Hi xoay người, ngay cả chào tạm biệt cũng không, liền quay đầu bỏ đi.

Mở tay ra, nhìn bàn tay còn lưu lại xúc cảm vừa xong, cảm giác xao xuyến vẫn như trước còn vương vấn trong trái tim, than nhẹ một hơi, hiện giờ hẳn nên làm thế nào để văn hồi lại chuyện này đây.....

Cước bộ nhanh chóng, Vân Hi tâm tư phiền muộn, mỗi câu Đường Dịch Thần đều cứ quẩn quanh bên tai cậu, chỉ là những lời nói bình thường nhưng lại như có thần chú khắc ghi vào sâu trong nội tâm..., nỗi sợ hãi vô cớ làm cho cậu cảm thấy cả người lạnh như băng, hai tay vô thức ôm lấy thân thể đang run rẩy, như đang vùi mình vào nơi địa ngục tăm tối..., chậm rãi ôm lấy đầu, đứng cuộn tròn vào trong góc tường....

“Vân Hi.”

Âm thanh lo lắng khiến Vân Hi giật mình ngẩng đầu, thấy rõ người đang tới, Vân Hi trên mặt không thay đổi “Tổng giám đốc Lâm.”

Ánh mắt nháy mắt trở nên ảm đạm, lời nói mang theo thành khẩn “Vân Hi, thực xin lỗi!”

“Quên đi, kỳ thật đây cũng không hẳn là lỗi của anh.” Đây cũng không phải lần đầu giận chó đánh mèo, nên Vân Hi cũng thấy áy náy “Tôi không nên như vậy, thực xin lỗi!”

Lời Vân Hi giải thích cùng với một số kỷ niệm trong ký ức, làm cho Lâm Hạo Nhiên khóe miệng cong lên một nụ cười dịu dàng. “Thật giống như tình cảnh của nhiều năm trước”

“Àn.” Vân hi trong mắt cũng đầy ắp ý cười, nhưng dường như vô tình chạm tới điều cấm kỵ gì đó, ánh mắt cậu lập tức buồn bã “Không chỉ có thời gian biến đổi mà ngay cả giữa người với người bây giờ cũng đã đổi thay....”

“..... Kỳ thật anh ấy vẫn còn rất yêu cậu.”

Ngẩng đầu lên, nhìn đối phương, trong mắt có loại bi thương nói không lên lời “Hạo Nhiên, anh đã từng nghe qua một câu này chưa? ”Quen biết nhau thì dễ nhưng đến được với nhau thì phải do duyên số” *. Nụ cười cay đắng, thật đau buồn...nó khiến nơi yếu nhất của trái tim cũng cảm thấy rung động...

(* câu này ta chém đó vì ta thật sự không hiểu câu tiếng trung nó là gì: ,T^T ai hảo tâm dịch giúp ta đi!!!)

Cúi đầu, nhẹ nhàng xoa đầu cậu “Vân Hi, cậu đừng tự ép mình...” Khuôn mặt tuy tươi cười như trước kia nhưng lại ẩn chứa điều gì đó khác biệt..Nó giống như một chiếc mặt nạ được tạo ra từ cuộc sống bức bách luôn phải mỉm cười, càng khiến lòng người thêm đau đớn...

“Tôi cùng anh ấy tuy có duyên quen biết nhưng lại vô phận đến với nhau... nếu anh ấy không vì quá nóng vội muốn báo thù thì có lẽ giữa chúng tôi cũng sẽ không đi đến kết cục của ngày hôm nay.”

Năm đó ngày mà anh ấy kết hôn, chính mình vẫn không hay biết gì...cái gì cũng không biết, vẫn chìm đắm trong thứ tình yêu ngọt ngào, nhưng chính vào ngày hôm sau, tất cả những ngọt ngào ấy đều biến thành độc dược, khiến cậu suốt đời khó quên.

“Vân Hi.....”

Đứng dậy, Vân Hi lại khôi phục lại mặt nạ tươi cười cứng nhắc “Hạo Nhiên, tôi phải đi làm việc, nếu không sẽ bị muộn giờ , tái kiến.”

Nhìn Vân Hi vội vã rời đi, Lâm Hạo Nhiên cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, xoay người, thấy vẻ mặt lạnh băng của Đường Dịch Thần, Lâm Hạo Nhiên không có bất cứ phản ứng gì.

“Hạo Nhiên, tôi không hy vọng cùng anh đối đầu.”

Cười chua xót “Sẽ không...” Nếu chính mình thật sự có cơ hội, thì năm đó Vân Hi đã chọn mình chứ không phải chọn anh ta.

11. Chương 11

“Lục Vân Hi, cậu đi đưa ngay tập văn kiện quan trọng này đến số 36 đường Tân Nam, phải đi thật nhanh.”

Không nghe thấy lời đáp lại của đối phương, phó tổ trưởng Lưu Thành đẩy gọng kính, từ trong đồng văn kiện ngó đầu, nhìn thấy người đang ngồi trên bàn không hề phản ứng, bất đắc dĩ thở dài một hơi,cầm lấy tập văn kiện để trước mặt đối phương, vỗ vỗ người nào đó đang còn ngơ ngác “Cậu nếu thấy không thoải mái, tạm thời có thể trở về nghỉ ngơi một chút.”

“A...cái gì?”

Đề cao âm lượng, giọng điệu bất đắc dĩ “ Nếu thân thể không thoải mái, cậu hãy về nhà sớm một chút.”

“Thực xin lỗi, anh Lưu.“ Nhu nhu huyết thái dương, cảm thấy mệt mỏi với người trước mặt, nở nụ cười thân thiện... “Tôi vừa hơi lơ đãng .”

Bị người ta nhìn thấu làm cho Lưu Thành hai má hơi ửng đỏ “Cậu đã không có việc gì thì mau đi đưa văn kiện này đến số 36 đường Tân Nam.”

“Vâng.”

Nhanh chóng cầm lấy phần công việc trên bàn, Vân Hi khoác thêm áo khoác đồng phục rồi chậm rãi bước ra khỏi công ty. Ngoài ý muốn, lại thấy Đường Dịch Thần đang đứng ngay ngoài cửa ra vào, Vân Hi vẻ mặt không có ý định dừng lại “Chào Chủ tịch Đường.”

Không đợi đối phương đáp lại, Vân Hi đã bước đi lướt qua, hướng đến bãi đỗ xe... Tuy rằng bề ngoài không xuất hiện điều gì bất thường, nhưng trong nội tâm lại trào lên cơn sóng làm cho cậu hoàn toàn không thể tĩnh tâm lại được, vô thức ngồi vào trong xe... Vân Hi không thể bình tĩnh, cậu biết tầm mắt nóng bỏng kia vẫn như trước vậy chặt ở trên người cậu, việc duy nhất hiện giờ cậu có thể làm chính là nhắm chặt hai mắt

lại, tận lực làm cho mình không chú ý tới ánh mắt ‘nồng cháy’ kia. Tay dần dần đỡ lấy thái dương, nhiều năm vết thương đều không hề tái phát nhưng giờ nó lại đau đến tê dại, cậu nên làm thế nào bây giờ, rốt cục nên làm cái gì bây giờ.....

“Vân Hi, em làm sao vậy?” Thanh âm lo lắng, ôn nhu vang lên khiến Vân Hi đang chống đỡ cơn đau đớn bừng tỉnh, cậu theo phản xạ né tránh bàn tay ấm áp đang đặt trên trán cậu, thờ ơ lên tiếng “Tôi không sao.”

Vừa nói xong, Vân Hi liền chậm rãi khởi động xe, rời khỏi vòng tay dịu dàng, lưu luyến không muốn buông cậu.

Phát hiện xe của Đường Dịch Thần không nhanh không chậm đi theo phía sau, trái tim Vân Hi đau đớn như bị ‘vỡ nát’...Đường đi như càng dài thêm, tầm mắt dần trở nên mơ hồ, cũng may trên đường xe cô cùng rất thưa thớt, đi suốt một lúc lâu cuối cùng cũng tới nơi.

Đỗ xe xong, ổn định lại cơn choáng váng, Vân Hi nhìn thoáng qua địa chỉ ghi trên hóa đơn. Sau khi xác định chính xác không lầm lẫn, Vân Hi hít sâu một hơi, tận lực giữ đúng tác phong làm việc thường ngày, cậu chưa bao giờ lẫn lộn giữa tình cảm với công việc, nhưng phải chịu đựng sự đau đớn dữ dội này làm cho nỗi thống khổ của cậu càng thêm mãnh liệt, chiếm giữ hết đầu óc. Thái dương ươn đẫm mồ hôi, lẫn lẫn chảy xuống hai má tái nhợt, nó cũng đang mãnh liệt tàn phá vẻ mạnh mẽ mà cậu thật vất vả mới ‘dựng lên’ được, dùng sức cắn môi, nhắm lại hai mắt, tận lực thả lỏng thân thể đang ‘sít chặt’ của mình.... Tạm ngừng một hồi lâu, Vân Hi mới ấn chuông cửa trước mắt.

‘Dinh dong, dinh dong.....’ (qt nó ghi là “leng keng, leng keng....” Ta thấy nó chẳng giống chuông cửa gì cả....=,= nên ta mạn phép đổi!!)

Két..., cánh cửa trước mặt Vân Hi mở ra, một nam nhân một thân phục (trang phục) toát ra vẻ hừ nhân (nhân hạ, thông thả) xuất hiện “Xin hỏi, anh tìm ai?”

“Ta là nhân viên của công ty XX, ngài có bưu phẩm chuyển phát nhanh.”

Mỉm cười chuyên nghiệp, nhiệt tình nhưng thanh âm vang lên không hề mất đi lễ độ, mềm nhẹ, giống như không phải là người vừa nãy phải vật lộn với cơn đau đầu vậy.

Nam tử gật gật đầu, nở nụ cười “Cám ơn.”

“Đây là việc chúng tôi.” bình thản tươi cười như ánh mặt trời ấm áp. Trên mặt tái nhợt thoáng qua một mặt cười lại có một cảm giác mong manh khiến người ta đau lòng “Xin tiên sinh kí xác nhận dứt khoát.”

“Được...” Tiếp nhận bút cùng biên lai, kí vào, một lúc sau đưa lại cho Vân Hi “anh có vẻ rất không thoải mái, không có chuyện gì chứ?”

Đối phương quan tâm khiến Vân Hi lắc đầu phủ nhận, cong môi cười “Cám ơn, tôi không sao.”

Lời nói như nhỏ dần, cảm giác choáng váng nháy mắt như ‘thổi bay’ cậu, thân thể mềm nhũn nhanh chóng gục xuống. Nam nhân theo phản xạ muốn đỡ lấy Vân Hi, nhưng tay vừa mới chạm tới góc áo, nghĩ người trước mặt sẽ ngã vào ***g ngực mình thì thoáng cái đã thấy tựa vào một người toát ra hàn khí vừa bước vội tới.

“Em ấy là của tôi.” Lời cảnh cáo đầy vẻ bá đạo làm cho nam nhân kia ngây ngốc, sững sờ. Tuy rằng lời nói này mang đậm tính khí trẻ con muốn đánh dấu quyền sở hữu của mình nhưng lại làm cho người ta hiểu rõ rằng hẳn ta không phải nói giỡn... Khuôn mặt sát khí không hề che giấu, khiến ai cũng phải cảm thấy bầu không khí trở nên căng thẳng, đẫm máu... (_ _|||)

Nhìn đối phương đứng lên, vội buông góc áo đang nắm trong tay, Đường Dịch Thần mới vừa lòng ôm lấy Vân Hi đang mê man, bước nhanh tới xe mình.

Nhẹ nhàng đặt Vân Hi vào trong xe, không kịp trở lại vị trí lái thì người vốn đang hôn mê lại đang có dấu hiệu dần dần tỉnh lại “Khụ, khụ khụ.....”

“Vân Hi, em cảm thấy thế nào?” Thương tiếc đem cậu ôm tựa vào trong lòng, lời quan tâm ấm áp xuất phát từ chân tâm.

Ý thức dần tỉnh táo, nhưng Vân Hi không muốn mở mắt, bởi vì cậu biết thanh âm vẫn luôn khuấy động tâm trí cậu đang phát ra từ đâu. Nhiều năm trước kia, cậu vẫn luôn lắng nghe, nhưng đã trải qua biết bao sóng gió về sau, cậu vẫn còn có thể như trước kia mà tiếp nhận nó sao? Áp chế lại tâm tư đang ngổn ngang, Vân Hi chậm rãi mở hai mắt, mâu trung trong trẻo vẫn như cũ, lạnh nhạt toát ra vẻ suy yếu, nhưng tận sâu bên trong vẫn là một vẻ kiên cường khiến trái tim của Đường Dịch Thần càng thêm đau đớn.

“Cám ơn chủ tịch Đường quan tâm, tôi không sao.”

Lông mày nhíu chặt, ngữ điệu mang vẻ lo lắng “Sao có thể không có việc gì, Vân Hi, em phải cùng tôi đi bệnh viện kiểm tra một chút.”

“Tôi chỉ bị tuột huyết áp một chút, xin ngài không phải ngạc nhiên.”

Cố gắng muốn thoát khỏi ***g ngực của đối phương nhưng lại vẫn không tránh được “Mong ngài buông tôi ra? Ngài là nhân vật của công chúng, tôi lại chỉ là một nhân vật nhỏ bé, ở đây vẫn thường có xe cộ cùng người qua lại...Điều này có thể gây ra phiền phức không tốt cho ngài.”

Nhìn Vân Hi thực sự đã có lại chút khí sắc, trước kia hẳn làm việc liên tục ba ngày không hề ăn uống cũng từng xuất hiện loại bệnh trạng. Đường Dịch Thần trái tim cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại “Tôi có thể hiểu là em đang quan tâm tới tôi sao?”

“Ngài nếu muốn nghĩ như vậy thì tôi cũng không có biện pháp.”

Dù sao cũng vừa mới tỉnh lại từ cơn hôn mê, sức lực tất nhiên là không đủ, thanh âm yếu ớt mang theo một phong vị như làm nũng...Dường như cũng phát hiện ra điều này nên Vân Hi vội ho một tiếng, ngộ ngầy thân mình “Ngài ôm tôi như vậy.....tôi không thoải mái.”

Quả nhiên giây tiếp theo, cánh tay dần thả lỏng, nhưng vẫn cố chấp ôn nhu ‘bao bọc’ lấy bàn tay hơi lạnh của cậu.

“Chúng ta..... một lần nữa bắt đầu lại đi!”

Dùng sức rút tay ra, Vân Hi nét mặt vốn dịu đi nháy mắt trở lên lạnh lùng “Tôi nên trở về công ty.”

Từ trên xe bước xuống, cước bộ có chút hư nhược (lảo đảo, yếu ớt) lại vẫn kiên định bước đi từng bước một về phía trước.

“Vì cái gì không cho anh một cơ hội...” Hai ba bước liền theo kịp Vân Hi, Đường Dịch Thần giữ chặt cậu đứng yên trước mặt mình, tay cũng theo đó đặt lên vị trí trước ngực của cậu “nơi này của em.....có anh.”

Thanh âm ôn nhu chất chứa đầy nhu tình làm cho chiếc mặt nạ ‘ngụy trang’ của Vân Hi suýt nữa thì ‘vỡ nát’, cậu nhìn tránh sang hướng khác, ánh mắt chất chứa “Tuy rằng con tôi là nhận nuôi, nhưng hôn nhân của tôi là thật.” Khóe miệng bán câu, hiện lên nét mặt tươi cười “Chủ tịch Đường, nếu trong lòng tôi còn có ngài thì tôi sẽ không bao giờ kết hôn.”

“Không...” Lòng đổ kị thiêu đốt hết thấy sự bình tĩnh cùng vẻ dịu dàng vốn có của Đường Dịch Thần, tay hắn gắt gao giữ chặt thắt lưng Vân Hi, khiến cho cậu càng thêm kẻ sát vào chính mình.

Vẫn tiếp tục mỉm cười, Vân Hi bình tĩnh nhìn Đường Dịch Thần “Chúng ta mười năm trước đã có kết quả, mười năm sau, càng đừng nên nhắc lại chuyện xưa...”

Nhìn Chủ tịch Đường Thị vẫn luôn nổi tiếng bởi vẻ điềm tĩnh, nay lại lộ ra biểu tình bối rối, Vân Hi cười tự giễu.... Dường như nếu có thể ‘phá tan’ biểu cảm của đối phương sẽ khiến Vân Hi thoải mái hơn. Tình cảm đó cậu vẫn cảm nhận được, nhưng chính những phần tình cảm này, cậu không thể tiếp nhận mà cũng không dám tiếp nhận nữa.... Cậu giờ đây đã không còn gì để mất, nhưng cái xúc cảm này vẫn còn vương nhớ trong tim làm cho cậu e ngại không muốn gọi lên “Tôi thật sự cần phải đi, cảm ơn Chủ tịch Đường quan tâm tôi, tái kiến.” Hai chữ cuối cùng có ý tăng thêm âm, như thể hiện trọn vẹn ý tứ muốn nói.

“Anh sẽ không buông tay....”

Buông tay hay không cậu cũng không thêm để ý tới, đã trải qua rất nhiều sự tình cũng khiến cho cậu nhận ra rất nhiều điều... Có rất nhiều chuyện đã được định sẵn từ trước dù có muốn thay đổi....thì cũng không thể.

Lenivy: chương sau là phiên ngoại xen vào giữa chính văn, là tác giả sắp xếp như thế không phải ta đầu nhá ^^~

12. Chương 12

Ánh mặt trời tươi đẹp chiếu rọi khắp nhân gian, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Vân Hi khước miệng trước sau vẫn cong lên một nụ cười thần nhiên. Dù sao cũng vừa mới chấm dứt cuộc thi vào trường đại học, bất kì tâm tình của người học sinh nào cũng đều nhẹ nhõm, thư thái như mây trôi bồng bềnh trên bầu trời vậy.

“Suy nghĩ gì thế?” Một cái hôn phớt nhẹ hạ xuống hai má cậu, thanh âm ôn nhu như tia nắng sớm, ầm ập tỏa ra bốn phía.

“Nghĩ nên làm gì đối với kì nghỉ hè dài hạn này.” Miễn cưỡng duỗi thẳng thắt lưng, Vân Hi như một chú mèo nhỏ ngọ ngậy một chút, lại bị ôm từ phía sau “Anh giờ vừa phải đi làm rồi lại còn hoàn thành luận văn tốt nghiệp, Hạo Nhiên cũng thế vậy, Tâm Vân lại đang chuẩn bị sang năm thi vào trường đại học, vội muốn chết, chỉ có em, một người rảnh rỗi vô cùng.”

Biết cậu than vãn vì cái gì, Đường Dịch Thần sững nิ่ง cười, gấp lại văn kiện chưa xem xong, một lần nữa chui vào trong chăn, cánh tay cũng tự nhiên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Vân Hi “Chờ anh hoàn thành xong hết việc, sẽ cùng em đi du lịch.” Ôn nhu chạm vào môi cậu “...sẽ chỉ có chúng ta thôi —.”

Hôn môi vô cùng thân thiết, làm cho môi Vân Hi có chút ngứa ngáy, thực thoải mái, cũng thực ầm ập... Cậu xoay người, ghé vào lòng Đường Dịch Thần, ánh mắt lộ ra ý cười tràn đầy “Một lời đã định —.”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. *”

(*Nguyên tác – quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy: người quân tử một lời khi đã nói ra thì không thể nào lấy lại được, không được nuốt lời. Thật ra trong tiếng Hán: chữ tứ trong câu “tứ mã nan truy” mang nghĩa “buông cương” chứ không phải là “bốn”, do đó, cũng thể giải ý câu này là ‘Một lời nói ra khỏi miệng của người quân tử như ngựa thả cương vô phương kéo lại được’.)

“Thành giao.” Đôi môi quyến rũ chậm rãi cong lên, Vân Hi động tác có chút ý tứ mờ ám, cảm giác người dưới thân hô hấp trở nên gấp gáp, mâu trung đầy ắp ý cười vừa lòng... Leng keng, thanh âm điện thoại vang lên không đúng lúc, làm tiêu tán hết bầu không khí... Vân Hi thu hết biểu tình ảo não của Đường Dịch Thần vào mắt, ha ha cười, rồi mới với tay cầm lấy điện thoại, nhìn dãy số hiện lên trên màn hình, niềm vui sướng trên mặt cũng nháy mắt biến mất “Mẹ...”

“Àn, kì thi vào trường đại học thế nào rồi?”

Cuộc thi vào trường đại học đã trôi qua gần một tuần rồi, loại hỏi thăm ân cần theo thông lệ thế này cũng không phải mới một hai lần, đành nuốt hết sự cam chịu vào trong bụng, Lục Vân Hi cung kính trả lời “Kỳ thi rất thuận lợi, con có nhiều khả năng sẽ đỗ được trường đăng kí nguyện vọng một.”

“Vậy là tốt rồi.” Một năm cũng chỉ gặp mặt một hai lần, mẫu tử hai người cũng không có đề tài để trò chuyện nhiều với nhau, nhưng đã gọi điện thoại tới, bề ngoài cũng không thể chỉ nói mỗi mấy câu... im lặng một hồi lâu, Lục mẫu mới tìm được đề tài “Con hiện giờ đã được nghỉ rồi, cũng nên tính chuyện việc nhà đi, luôn quấy rầy học trưởng của con cũng không nên.”

Một lòng bất tri bất giác hướng về Đường Dịch Thần không biết từ lúc nào, sau khi biết nơi ở của Đường Dịch Thần cách trường trung học của cậu rất gần, cậu liền tìm cơ chuyển ra khỏi nơi không hề tồn tại chút độ ấm nhưng vẫn được gọi là “gia đình” kia.

“Một số hoạt động con tham gia trong trường chưa chấm dứt nên tạm thời con chưa về được...” Cậu rất hiểu cha mẹ, chỉ cần chính mình cố gắng học tập, biết tranh thủ mọi thời cơ, không làm bọn họ mất thể diện thì lấy cớ gì hai người cũng chấp nhận.

“Nếu là như vậy thì cũng không còn cách nào khác, tích cực tham gia tốt các hoạt động nhé, mẹ còn có việc, thôi mẹ cúp máy.”

“Vâng, thưa mẹ.” Gập điện thoại, Vân Hi bĩu môi, ‘mẹ còn có việc...’— Cho tới bây giờ mẹ cũng chưa bao giờ rời khỏi cái bàn vuông kia, nếu có một ngày mẹ cậu buộc phải lựa chọn giữa mặt chược và đứa con trai ngoan ngoãn này, cậu tin mẹ sẽ không chút do dự mà chọn cái đầu tiên....

Không đành lòng nhìn ‘người yêu dấu’ trên mặt có một tia không vui, Đường Dịch Thần xoay người đem Vân Hi đặt ở dưới thân, ôn nhu hôn lên từng nơi từng nơi trên khuôn mặt cậu lộ ra vẻ không thoải mái “Ồ trước mặt anh chỉ có thể nghĩ về anh thôi——” Môi dừng bên vành tai mẫn cảm của Vân Hi khẽ thăm thì “...đã biết chưa?”

Thanh âm mị hoặc cùng hơi thở mềm nhẹ làm cho Vân Hi khẽ run rẩy, hai má cũng dần dần hồng như ánh mặt trời bên ngoài tỏa sáng ở trong mắt Đường Dịch Thần. Nụ hôn dần trở nên nồng nhiệt, hơi thở giao triền? cùng một chỗ đã không muốn phân chia, nhưng lại vẫn như cũ là ôn nhu vô hạn.....

Leng keng, leng keng.....

Từ trong chăn lại một lần nữa chui đầu ra, mang theo sắc thái ***, hai người cùng liếc mắt, bất đắc dĩ thở dài “Dịch Thần, mau rời giường đi!”

“Hai tên hỗn đản này lại qua đây quấy rối.” Dem chăn đắp lại cẩn thận, ôn nhu hôn lên cánh hoa kiều diễm “Không cần để ý đến bọn họ..”

Chuông cửa vẫn liên tục vang lên gây gián đoạn, Vân Hi cười cười, vỗ nhẹ muốn tránh cái tay đang ở trên người cậu đốt lửa “Vẫn là nên dừng thôi!” Ngồi dậy trước, mặc một bộ quần áo sạch sẽ, ôn nhu cười “Nếu không sẽ làm phiền đến hàng xóm xung quanh.”

Thở hắt ra một hơi, nét cương nghị đầy anh tuấn lại kết hợp với vẻ mơ hồ hờn dỗi, tạo ra một cảm giác tức cười. Mới đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, lúc đi ra, cậu thấy một ‘đồ phụ’ (một người chồng ăn dấm chua a

:>) không kém Đường Dịch Thần là mấy, Vân Hi cười khẽ ra tiếng, cầm quần áo trong tay đưa cho người yêu đã ngồi dậy “Mau mặc vào đi! Em đi mở cửa.”

“Àn.” Lạnh lùng đọc một từ, xem như đã đáp ứng.

Biết là không phải giận cậu, Vân Hi cũng cũng không để ý, từ phòng ngủ đi ra, bước xuống dưới lầu nhìn thấy đúng là hai người mình đoán, khóe môi gợi lên một chút loạn loạn độ cong “Hạo Nhiên, Tâm Vân, sớm an...”

“Vân Hi, sớm an.” Bỏ ra bữa sáng lấy lòng, Lâm Hạo Nhiên vẫn ôn nhu săn sóc như vậy, bất quá Vân Hi còn chưa kịp cầm lấy, một cổ ôn nhu đem cậu ôm vào ***g ngực quen thuộc, theo sau là một nụ hôn dừng ở trên trán, tay kia thì lại tiếp lấy bữa sáng.

Đối với sự bá đạo của bạn thân, Lâm Hạo Nhiên cũng không thềm để ý, chỉ cùng Tâm Vân liếc nhìn một cái, mắt đều lộ ra ý cười.

Bàn chơi mặt chược:

quân bài mặt chược

13. Chương 13

Mặt trời mọc rồi lại lặn, mỗi ngày trôi qua như nước chảy, thời gian thấm thoát như thoi đưa, ngày công bố kết quả cũng đã gần kề...

Lúc này mới chỉ là năm giờ sáng, vốn dĩ hai người còn đang yên giấc thì lại đều đồng thời xuống giường, Đường Dịch Thần mặc áo sơ mi nhìn khuôn mặt đầy tươi tỉnh của Lục Vân Hi, khiến trên mặt hắn cũng nhiễm một vẻ mỉm cười ấm áp “Sao lại vui vẻ thế?”

Cầm một cái gì đó lấy từ sau lưng, Lục Vân Hi tươi cười khua khua trên không trung “Giấy báo trúng tuyển của em nè...”

Đôi môi dịu dàng áp lên trán Vân Hi, tản ra mùi thơm ngát “Chúc mừng em....”

Vẫn còn nhớ rõ ước định từ trước của hai người, Đường Dịch Thần khoe miệng mang theo nụ cười thỏa mãn —— Chỉ cần hắn trả được thù, loại bỏ được người đàn bà đã gây ra mối thù này, thì hắn sẽ thực sự hạnh phúc trọn vẹn, cùng Vân Hi tới Anh quốc bắt đầu lại cuộc sống, không có ai quấy rầy, chỉ có mỗi hai người.....

Niềm hạnh phúc trên mặt không hề giảm, Vân Hi giang hai tay, ôm lấy người yêu so với cậu cường tráng hơn rất nhiều, đầu tựa vào ***g ngực của đối phương, cảm nhận sự nồng đậm ấm áp cùng tiếng tim đập trầm ổn hữu lực “Dịch Thần, anh nói liệu chúng ta có thể vĩnh viễn đều hạnh phúc, khoái hoạt hay không?”

Hiểu được nỗi bất an nhỏ nhoi trong lòng Vân Hi, Đường Dịch Thần một tay ôm chầm lấy thắt lưng cậu “Có thể...” nhất định có thể——

Thanh âm nhẹ như gió thoảng qua, nhưng vẫn truyền vào tận đáy lòng của Vân Hi “ Buông thù hận trong lòng anh đi, được không?”

“Vân Hi.” Nhìn ‘thiên hạ’ trong ngực mình, Đường Dịch Thần nhẹ nhàng lắc đầu “...anh không bỏ xuống được.” Người đàn bà kia đột nhiên xen vào, phá hủy gia đình hạnh phúc của hắn, hại mẹ sớm qua đời, hắn làm sao có thể không hận....

“Anh có thể ——” Từ ***g ngực ấm áp, ngẩng lên “Vì em, có thể chứ?”

“Thực xin lỗi!” Mối thù hận này, đã theo hắn lớn dần trong suốt mười năm qua, đã thâm căn cố đế * vào tận trong máu thịt, hắn không thể nào tháo gỡ được “Anh nên đi làm rồi.” Dịu dàng hôn môi Vân Hi, vẫn giống như mọi buổi sáng thường nhật.

(* Nguyên tác – thâm căn cố đế: ăn sâu bén rễ, ý chỉ đến một cái gì đó đã ăn sâu vào tiềm thức bản chất con người, ko dễ gì thay đổi)

Nhìn hai tay ôm ấp mình mất đi, luyến tiếc không muốn xa rời nơi ấm áp đó, trong mắt Vân Hi ánh lên nỗi niềm cô đơn. Cậu hy vọng Đường Dịch Thần sẽ khoái hoạt một chút, chứ không phải cứ luôn gắt gao ôm lấy mối hận thù, cậu sợ bóng đêm đen tối kia sẽ thổi quét toàn bộ lí trí của người mình yêu.

“Anh hôm nay có việc, buổi tối sẽ không về.” Hôn xuống bên thái dương của người yêu thương, cảm xúc thỏa mãn ngọt ngào khiến Đường Dịch Thần trong mắt đầy áp sự ôn nhu —— chỉ cần qua hôm nay, tất cả mọi việc đều sẽ gió yên biển lặng *.....

(* Nguyên tác – phong bình lãng tĩnh: gió êm sóng lặng; gió yên sóng lặng; trời yên biển lặng; ý chỉ mọi việc sẽ yên bình)

Đưa tay thắt ổn thỏa cà vạt, Vân Hi kiễng mũi chân, ấn một nụ hôn nhẹ vào môi của hắn. Đây là qui ước từ đầu của hai người, thể hiện niềm hạnh phúc và ngọt ngào của bọn họ —— “Hảo, em ở nhà đợi anh...”

Cậu không bao giờ hỏi tới công việc của Đường Dịch Thần, hắn gần đây vì cái gì phải đi làm sớm như vậy, cũng quen với việc hắn có cả đêm không về.... Trong lòng đột nhiên dâng lên nỗi bất an, Vân Hi nhẹ nhàng mỉm cười.

Đường Dịch Thần ôn nhu nhìn cậu, trong mắt đều là sủng nịch “Chúng ta ngày kia đi Hokkaido đi! Chỉ có em và anh đi thôi...”

Khoe miệng hơi hơi cong lên, lộ ra nụ cười say lòng người “Àn.”

“Vậy tối mai gặp lại ——”

“Tạm biệt —” Tiễn bước người yêu, căn nhà rộng lớn đột nhiên trở nên trống trải, nhàm chán lật xem tờ lịch, phát hiện đã một tháng chưa quay về nhà thăm bố mẹ, Vân Hi khẽ thở dài.... Tuy cùng cha mẹ ở chung lãnh đạm, nhưng cậu vẫn có chút nhung nhớ, nhìn trời bên ngoài đã là chớm đông, thời tiết cũng thật khó chịu, ảm đạm cười, hôm nay hẳn là nên ‘về nhà’ nhìn một cái .

14. Chương 14

Mua cái gì đó mà cha mẹ thích ăn, Vân Hi liền trở về ngôi nhà mà mình đã sống mười mấy năm. Nhìn cả tòa biệt thự đều không thấy bóng dáng một người hầu nào, mà cha mẹ khó có được cơ hội tề tụ cùng nhau thì lại ngồi trong đại sảnh...Vân Hi căng thẳng, đột nhiên trong lòng có một dự cảm không tốt, nhưng là phúc không phải họa, là họa tránh chẳng qua *....Cho dù có thấy bất an, thì vẫn phải đối diện với vẻ mặt vẻ giận dữ cha mẹ.

(* Nguyên tác , [shì fú bú shì huò, shì huò duǒ bú guò] – phúc bất thị họa thị họa đoá bất quá : Là phúc không phải họa, là họa tránh chẳng qua; ý nói họa phúc khó lường, hết bề né tránh tai họa.)

“Cha, mẹ.”

“QUỖI XUỐNG...”

Chắc chắn có nguyên nhân, nhiều năm được giáo dục đã dạy cậu biết rằng lúc này không nên nói bất cứ cái gì, cậu không dám phản kháng, quỳ xuống đất.

“Mày là đồ không biết xấu hổ, tao như thế nào lại có đứa con trai như mày, lại đi câu dẫn một thằng đàn ông, mà lại là chồng của một người khác, MÀY CÓ BIẾT XẤU HỔ HAY KHÔNG!!!!”

Tiếng quát mắng đầy giận giữ vang lên khắp căn phòng, mà Lục mẫu vẫn không nói điều gì chỉ nhìn chồng đang phát giận, giống như trước mắt bà không phải là chồng mình cùng đứa con trai, mà đây chỉ là một vở kịch thú vị.

“Cha, con không hiểu cha nói gì ——” Cậu dẫn?! Người khác Chồng —— đây là, có ý tứ gì.....

Sớm đã nắm chặt roi da trong tay, hung hăng quát mạnh lên người Lục Vân Hi “Còn dám hỏi có ý gì, đừng tưởng là tao không biết cái gì hết.”

Không có né tránh, kiên trì chịu đựng từng roi đánh xuống người mình “Xin cha nói rõ...”

“Đường Dịch Thần, sư huynh khóa trên của mày —— Tương lai là người đứng đầu Đường gia, mày đừng nói với tao là mày không biết nó là ai....”

Đây là vấn đề sớm muộn gì cũng phải đối mặt, Vân Hi đứng thẳng sống lưng, cắn môi chịu đựng từng roi đánh của cha mình “Con cùng anh ấy thật lòng yêu nhau”

Lời nói kiên định lộ ra vẻ ngây ngô.... Có lẽ trong mắt người bên ngoài, cậu mới có 17 tuổi, có chút vẻ ngờ nghệch vì đã đặt tình yêu ở vị trí đầu tiên, nhưng phần tình cảm này là tất cả đối với cậu.

“Thật sự là rất buồn cười ——” Cầm trong tay ảnh chụp, vút trên mặt đất, roi đánh vô tình vẫn không hề tạm dừng “Bọn họ hôm nay kết hôn —— YÊU NHAU?! Hừ.”

Không thể tin nổi nhìn trong ảnh chụp là một cặp đôi tương xứng.....“Không có khả năng, sao có thể ——.” Hẳn sẽ không lừa cậu, hẳn sẽ không

Nhìn đứa con vẫn là khăng khăng một mực không tỉnh *, Lục phụ lửa giận càng thêm ‘phun trào’ “MÀY —— cái đồ bất hiếu, tao đánh chết mày ——”

(* Nguyên tác – chấp mê bất ngộ : khăng khăng một mực; một mực không chịu giác ngộ, u mê không tỉnh ngộ)

“Ai, sao chúng ta lại có đứa con ngốc nghếch như vậy....Nào, trước cho nó xem đĩa ghi hình này đi.” Lục mẫu nhếch miệng, đưa ra chiếc đĩa mà đối phương đưa tới, ghi lại hôn lễ kia, rồi đặt máy tính trước mặt Lục Vân Hi đã đứng chờ ra từ lâu ——.

Hình ảnh người kia với vẻ mặt vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng lại cùng nữ nhân trong ảnh trao nhẵn cười cho nhau, mà phù rể lại cũng chính là Lâm Hạo Nhiên.....Tiếng chúc phúc vang lên ầm ỹ —— Thân thể cậu như bị ‘giam cầm’ trong hầm băng, nội tâm phút chốc hóa lạnh lẽo.

“Giờ mày hiểu chưa.....” Roi lại giơ lên hạ xuống, không chút mềm lòng.

Hai đầu gối quỳ xuống sàn nhà lạnh như băng, roi da quất mạnh lên người, mà Vân Hi như không còn cảm thấy đau đớn gì nữa —— Cậu biết, loại tình yêu trái với thể tục này sớm muộn gì cũng bị bại lộ dưới ánh sáng mặt trời, cũng biết rồi sẽ có một ngày phải đối mặt với sự chất vấn của cha mẹ..... Nhưng —— sự kiên trì của cậu, hóa ra lại chỉ như một trò đùa.....Hết thấy đều như gió bão tới quá mau, nhanh đến nỗi làm cho tâm của cậu như một cành hoa kia, dễ dàng bị thổi quét, toàn bộ trí não cậu, giờ trống rỗng ——

“Gia đình nhà vợ của người ta đã tìm tới tận cửa, mày xem làm như vậy tao biết giấu mặt vào đâu.... Sao tao lại có đứa con như mày chứ!!!”

Ha hả, đúng vậy —— Người ta đã kết hôn rồi..... Giương mắt nhìn về phía đồng hồ, đã là 11 giờ đêm —— tối hôm qua, chính lúc này, người kia vẫn luôn miệng nói yêu thương cậu, chính vòng tay ôn nhu ấy đã ôm lấy cậu đi vào giấc ngủ, mà giờ thì sao?! Có phải hay không người nọ cũng dùng chính cánh tay ấm áp ấy, ôm ấp vợ mình chìm vào giấc ngủ.

Tầm mắt lại không tự giác nhìn đến đồng ảnh chụp vương vãi đầy trên mặt đất —— Rõ ràng, hai người ở trước mục sư trao nhẵn cười cho nhau..... Âu phục mặc trên người mình yêu thương lại chính là bộ mà tự tay cậu lựa chọn rồi là phẳng phiu, cà vạt đang đeo cũng lại chính cậu tự tay chuẩn bị.....Ha ha —— Thật sự là rất buồn cười, nhớ lại một màn ngọt ngào lúc trước, mà nay trái ngược lại, chỉ còn sự chua xót——

Thân thể bị kéo đi, cậu chỉ mặc độc một chiếc áo đơn bạc bị chính cha mình vứt ra ngoài cửa “Từ nay về sau, tao và mày đoạn tuyệt quan hệ cha con, mày đi đi.....” Lời nói tuyệt tình lạnh như băng, kèm theo một tiếng đóng cửa vang dội.

Từ trên mặt đất đứng lên, hai tay ôm lấy chính mình, Vân Hi khước miệng miễn cưỡng cong lên, mỉm cười châm biếm —— Cậu vẫn nhớ rằng, cha và mẹ tuy nghiêm khắc giống nhau không mấy quan tâm tới đứa con này, nhưng từ khi quen biết Đường Dịch Thần, người duy nhất hàng năm vẫn tặng quà cho cậu, vẫn nhớ tới ngày sinh của cậu chỉ có cha, vậy mà giờ đây.....

Tiếng cười theo khước miệng tràn ra, có tuyệt vọng, có bất lực —— Cước bộ không nghe theo sai khiến lại vô thức đi tới trước biệt thự của Đường gia, Vân Hi ngồi trong một góc bí mật, nhìn đại môn kia —— Bình minh dần lên cao, một đêm đông lạnh lẽo dần dần tiêu tán, nhưng khí lạnh trong lòng không hề vơi bớt ——?

15. Chương 15

“Lục Vân Hi, cậu rốt cuộc có nghe thấy lời tôi nói không thế?”

“A! Cái gì?” Ấy náy nhìn Tùng ca “Tôi không chú ý lắm, anh có thể nói lại một lần nữa không?”

“Tôi nói là, cậu làm hết ca chiều nhé, không thành vấn đề chứ?”

Khẩu khí có vẻ cố chấp kèm theo một ít bất mãn “Tôi hỏi cậu là có chuyện gì phải không, nếu cứ ngồi ngẩn người như thế thì dù tôi có nói gì cậu đều không lọt vào lỗ tai, cậu còn bảo không có việc gì nữa à?”

Hôm nay chỉ phải làm nửa ca, đáng lý buổi chiều được nghỉ ngơi thì lại bị ‘trưng dụng’ vô cớ, Vân Hi cũng không phản bác, nhưng đối mặt với lỗi sai hay thất thần của mình, Vân Hi cũng thẳng thắn nhận lỗi “Thực xin lỗi!”

“Cậu luôn nói ba chữ này, không thấy phiền à, nếu xin lỗi mà có tác dụng thì tôi đã.....”

Còn chưa nói xong, phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng “Anh còn muốn như thế nào nữa——?”

Không khí lạnh lẽo cùng thái độ không hài lòng cũng nháy mắt tràn ngập ra tứ phía, khí thế tản ra khiến Lý Tùng bất giác run rẩy. Nhìn đến khuôn mặt lạnh băng không khác gì giọng nói vang lên, gây cho người

khác cảm giác bức bách của Đường chủ tịch, Lý Tùng chỉ cảm thấy thân thể như rơi vào hầm băng ngàn năm, cảm giác khẩn trương ngày càng tăng như ‘nuốt sống’ hẳn “Tôi...a, cậu ấy.....cậu ấy——”

“Cậu ấy đã giải thích, anh còn muốn thế nào?”

Tuy rằng mười từ này rất đối bình thường nhưng được nói ra từ miệng của Đường Dịch Thần lại toát ra một chút sát khí, Lý Tùng gần như sắp mềm nhũn, dùng tay áo lau lau mồ hôi lạnh đang tuôn “Đường chủ tịch dạy bảo rất đúng, lần sau tôi sẽ chú ý——”

“Àn....”

Chỉ nói đơn giản như thế, Đường Dịch Thần liền xoay người rời đi, ánh mắt vẫn thủy chung không chú ý tới Vân Hi, chỉ đơn thuần như một người qua đường.

Nhìn ‘đại nhân vật’ đáng sợ đã ly khai, Lý Tùng liền ngã xuống ghế ngồi, thở phì phò, não bộ trì độn không thể nghĩ ra Đường Dịch Thần vì sao đột nhiên lại xuất hiện ở công ty vào lúc này, vì sao lại hành động như vậy.....

Vẫn một mực đứng bên cạnh, trái tim Vân Hi đã đau xót khôn cùng....

Bất giác đã quá trưa, nhìn mặt trời chói chang giữa trưa nắng, Vân Hi cười khổ, trên lưng đeo ba lô vô cùng mệt mỏi, tự lái xe đến địa điểm chuyển phát đầu tiên, mà phía sau vẫn như trước có một chiếc xe kiên trì chạy theo.

Tìm đúng địa chỉ, Vân Hi khóa xe kĩ càng, đi tới chỗ kia, gõ cửa. Nhìn đối phương cùng Minh Tuyên tuổi tác cũng không chênh lệch nhau là mấy, trên mặt Vân Hi nụ cười thân thiết cũng dần dần hiện lên,.....

Mà ở trong xe Đường Dịch Thần, tay không tự giác nắm chặt thành quyền. Nhìn xuyên qua cửa kính xe, người nằm đó vẫn luôn tươi cười với mình, mà giờ đây đối với những kẻ không quen biết cũng lộ ra vẻ ôn nhu, máu độc chiếm dụng bên trong cơ thể phút chốc sôi trào khiến vẻ mặt Đường Dịch Thần nháy mắt chuyển biến, lý trí cùng bình tĩnh như ‘tan biến’..... Hắn mở cửa xe, bước nhanh chóng đến, không hề ôn nhu kéo cổ tay Vân Hi, khi đối phương còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn lôi vào xe mình rồi phóng đi như bay. (_ _!!!)

“Anh làm cái gì vậy?”

Không còn bình tĩnh nữa, thanh âm dao động cũng đề cao rất nhiều “Tôi chán ghét để cho người khác nhìn thấy em cười, nhìn thấy sự ôn nhu của em, rất hận người khác có thể nghe được giọng nói em.”

Không dám tin nhìn đối phương, Vân Hi bất giác cao giọng “Đường Dịch Thần, tôi có tự do của tôi.”

“KHÔNG, mọi thứ của em đều là của tôi, tôi không cho phép của những thứ tốt đẹp của em dành cho người khác.”

Thở hắt thật mạnh, Vân Hi không biết nên thuyết phục đối phương thế nào, hai tay đỡ lấy thái dương (hai bên trán) đau đớn, trên mặt là màu tái nhợt cùng sự bất lực “Chẳng lẽ anh muốn dùng thứ tình yêu như vậy để nhốt tôi cả đời sao——”

Nhìn bộ dạng Vân Hi, cảm giác đau đớn như bị ‘xé toạc’ lần thứ hai kéo tới, nhưng lại nghĩ tới người khác có cơ hội nhìn thấy người mình yêu thương dịu dàng cười nói thì hẳn lại hận không thể phá hủy tất cả mọi thứ.....

Thế nhưng lại nhìn đến Vân Hi, toàn bộ ức chế phút chốc đổi thành một cái ôm dịu dàng, nâng tay vỗ vỗ sau lưng Vân Hi đang run rẩy, giọng nói nhu hòa như nước, ẩn chứa thâm tình cùng bình tĩnh “Vân Hi, thực xin lỗi! Anh không khống chế được chính mình—— mỗi lần nhìn thấy em, anh không thể che giấu nỗi sự điên cuồng. Anh muốn chỉ một mình anh có thể thấy em, chạm vào em... Không muốn cho bất cứ kẻ nào có thể nhìn thấy em, nghe được em—— Vân Hi, nói cho anh biết, anh nên làm gì bây giờ?!” Sau cùng than nhẹ vài tiếng...

Thanh âm nhàn nhạt làm cho người ta không thể nắm bắt, lại khiến Vân Hi tâm chua xót. Năm đó, Đường Dịch Thần cũng độc chiếm dụng như thế, lúc ấy vì mình còn quá nhỏ tuổi cho nên vẫn nghĩ nó là tình yêu

ngọt ngào say đắm... Nhưng hiện giờ, có hiểu lầm, có thời gian ngăn cách, chính mình đã trải qua biết bao tang thương, còn có thể như năm đó vui vẻ tiếp nhận sao?!!

Không, cậu không thể— Khuôn mặt nhanh chóng được ngục tạo bằng vẻ lãnh đạm “Đường tiên sinh, ngài không được quên, ngài và tôi mấy năm trước đã chắc chắn chia tay. Tôi có cuộc sống của tôi, ngài có gia đình của ngài— Chúng ta đã là hai cá thể tách biệt, cho nên không cần tiếp tục can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa.”

“Em là của tôi, vô luận là quá khứ hay hiện tại.” Chỉ là một lời nói bình thường nhưng lại làm cho trái tim Vân Hi đau xót như bị xé rách.

“Đường tiên sinh, Đường chủ tịch, ngài còn muốn thế nào nữa? Tôi cái gì cũng đều không có, duy nhất còn lại chỉ có lòng tự tôn nhỏ nhoi này thôi— Van cầu ngài, buông tha tôi—— Với tướng mạo, học vấn và địa vị của ngài, thì ngài hoàn toàn có thể tìm được một người tình hoặc một người bạn đời rất tốt....”

Mọi lời nói đều không hề lọt vào tai của Đường Dịch Thần nữa rồi, mặc kệ cậu có đau lòng van xin nài nỉ thế nào thì xe vẫn ngày càng tăng tốc độ. Thẳng đến khi dừng lại trước tòa biệt thự trong trí nhớ, Đường Dịch Thần mới xuống xe, cưỡng ép muốn bế Vân Hi đang ngồi trong xe ra ngoài “Em không nhớ à, anh nói rồi, sau khi em học xong, nếu muốn về nước sinh sống thì đây sẽ là nhà của chúng ta— Chỉ có em và anh, không có sự ồn ào và náo động của đô thị, không có thù hận của thế tục, chỉ làm bạn với thiên nhiên cùng cuộc sống gia đình trong lành”

Động tác có phần bá đạo nhưng cũng không kém ôn nhu khiến cho người trong lòng nét mặt đầy phức tạp. Đối phương khẽ hôn phớt vào môi cậu, nhẹ nhàng như có như không “Vân Hi, em là của anh——.”

Tuyên bố đầy bá đạo đã thể hiện rõ mục đích khi tới đây. Mười năm trước, nơi này là biệt thự mà Đường Dịch Thần mua. Bởi vì cũng gần ngoại ô, phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp, tựa như thế ngoại đào nguyên (chốn bồng lai tiên cảnh), nên mới ước hẹn xây nhà tại đây “Anh thật sự muốn đem tôi ‘nhốt’ ở trong này sao?”

“Không phải nhốt.” Mang theo ôn nhu, ầm áp “Anh chỉ muốn em nhớ lại quãng thời gian tuyệt đẹp của chúng ta mà thôi——.”

Dù có tươi đẹp thế nào, thì cuối cùng rồi sẽ có một ngày chấm dứt... Vân Hi dần nhắm hai mắt lại, bởi vì cậu biết sức mình không thể phản kháng, chỉ có thể mặc cho chính mình sắp bước vào gian ‘tù thất’ này— Có lẽ đây là phương pháp tốt nhất để chờ đợi đối phương bình tĩnh trở lại.....

Lenivy: Hè của ta sắp hết rồi!! Sắp phải đi học rồi...Ta không muốn đâu *lăn lộn

~*

16. Chương 16

Nhìn Đường Dịch Thần nhẹ nhàng đặt mình trên chiếc giường ngoại cỡ, Vân Hi ngực căng thẳng “Mời anh đi ra ngoài, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Như không nghe thấy lời nói của Vân Hi, Đường Dịch Thần cởi áo khoác âu phục của mình ra, sau đó liền gất gao ôm Vân Hi vào một mực giấy dựa vào trong lòng, nằm ở trên giường, không tiến thêm một bước nào nữa, chỉ ôm ấp đầy bá đạo nhưng không kém ôn nhu “Vân Hi, không nên động dẩy, để anh ôm thế này thôi, được không——?”

Chỉ một câu nói, chớp mắt đã khiến cho đối phương mềm lòng, động tác giấy dựa nháy mắt đình chỉ (dừng lại). Cảm giác Đường Dịch Thần chôn mặt vào ngực mình, Vân Hi tâm thật sự rất đau rất đau..... Cậu không thể——, cũng không nên tới nơi đây, nếu không sẽ chỉ làm nhau hãm (bị lún, rơi vào) càng sâu, vĩnh viễn khó có thể thoát ra khỏi đoạn tình này.

Đối phương lại truyền ra một tiếng thở nhẹ lộ rõ sự mỏi mệt, làm cho cậu đang muốn giấy dựa lại ngừng động tác. Cậu biết rõ hiện giờ chính mình nên làm cái gì, nhưng lại như bị thôi miên, tầm mắt chuyển

hướng sang bên, dừng lại ở trần nhà màu xanh nhạt— Đây chính là màu sắc mình đã lựa chọn... Bởi vì nó tạo cảm giác như bầu trời xanh, nên trước kia cậu thực thích những lúc không có tiết học, nằm nhìn nơi đây chỉ độc một màu xanh thăm. Nhưng rồi thời gian trôi đi đã mang theo hết thảy mọi thứ, phần hạnh phúc mà mình quý trọng nhường nào giờ đã không biết đi nơi nào....

Có lẽ do nhiều đêm không chợp mắt nên Vân Hi cũng cảm thấy mệt nhọc, dần dần bóng đen tịch mịch thôi bay ý thức cậu, cứ như vậy mà thiếp đi.....

Khi tỉnh lại, trong gian phòng là một mảng u ám, chỉ có duy nhất ánh sáng le lói hắt ra từ ngọn đèn đầu giường, phẳng phất sự ấm áp thấu nhập (đi vào) vào trong đáy lòng— Một tay chống đỡ thân thể, nhìn chung quanh bốn phía, không hề thấy bóng dáng của Đường Dịch Thần, Vân Hi ngược lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn ngoại sam của mình không biết bị bỏ ra từ khi nào, chần rơi xuống khiến nửa người trần trụi lộ ra, Vân Hi ánh mắt thật sâu, ngưng kết lại một chỗ.

“Đói bụng?!” Đường Dịch Thần một thân trang phục ở nhà, bưng bàn ăn tiến vào tầm mắt Vân Hi “Anh bảo đầu bếp làm chút cháo thịt, vừa khéo có thể uống một ít.”

“Quần áo.” Ngắc đầu nhìn đối phương, ánh mắt kiên định “Đã làm phiền nhiều, tôi cần phải trở về.”

Giống như cái gì cũng không nghe lọt vào tai, Đường Dịch Thần ngồi bên cạnh Vân Hi “Cháo thơm lắm, em nếm thử đi.”

Nhìn cái thìa mức cháo đưa tới trước mặt, Vân Hi vẫn bất vi sở động * “Quần áo của tôi, chủ tịch Đường—”

(* Nguyên tác – bất vi sở động: không có động tĩnh, không có hành động gì cả.)

Ánh mắt sững nịch, không hề để tâm tới sự lạnh nhạt của Lục Vân Hi “Vân Hi, cháo để lạnh sẽ ăn không ngon đâu.” Đem thìa tới dưới môi mình, nhẹ nhàng thổi thổi, rồi lại đưa tới bên miệng Vân Hi.

Lấy tay đẩy vật trước mặt, Vân Hi ánh mắt đen láy, nhìn thẳng vào Đường Dịch Thần “Xin hãy đem quần áo tới đây cho tôi, nơi này không thuộc về tôi.”

“Không đói bụng sao, vậy lại ngủ một lúc nữa nhé——.” Đặt bát cháo sang một bên, vẻ mặt Đường Dịch Thần vẫn đầy ôn nhu.

“Đường Dịch Thần, anh vì cái gì vẫn cứ cố chấp chuyện quá khứ, chúng ta đã trưởng thành hết rồi, xin anh hãy buông tay đi!.....”

Một đôi tay ấm áp phủ lên hai má của cậu, làm cho lời định nói dừng ở khóe môi— Nhìn chủ nhân của đôi bàn tay ấy, trong mắt đối phương như lắng đọng điều gì đó, khiến Lục Vân Hi trong nháy mắt như quay trở về quá khứ, đáy lòng ‘bùng’ lên một thứ cảm xúc sâu sắc khó tả.

“Vân Hi, hãy cho anh một cơ hội nữa..... xin em——.”

Đây cũng không phải lần đầu cầu xin nhưng vẫn khiến trái tim cậu chưa xót một lần nữa, đáy mắt Vân Hi dâng lên cảm giác nóng ầm, nơi kia như phải chịu đựng quá mức...

Nâng ngón tay lên, ôn nhu dừng lại ở khóe mắt cậu “Đừng khóc——.”

Bàn tay kia nhẹ nhàng nắm lấy tay Vân Hi, dừng tại nơi ‘lưu chuyển’ của sinh mệnh “Nơi này của anh cũng rất đau, rất đau, rất đau...”

Thời gian dường như thật sự dừng lại, nước mắt trong suốt như hạt châu, thấm vào biết bao chưa xót... Cậu khóc đến khi kiệt sức không còn muốn khóc nữa, vẫn tưởng rằng mình đã quên cảm giác khóc là như thế nào, lúc này mới biết, hóa ra tất cả đều không hề thay đổi.....

“Dịch Thần.....” Nhìn đối phương bởi vì cậu đột nhiên gọi tên mà trở nên khẩn trương, Vân Hi tim đau thắt khó chịu— Nhưng, cậu thực sự không muốn nhớ lại, bề ngoài tươi đẹp nhưng bên trong hàm chứa biết bao đau, biết bao khổ chỉ có mình cậu biết mà thôi “Chúng ta không thể...”

Từng chữ từng chữ giống như kim châm, đâm vào sâu trong lòng Đường Dịch Thần, hấn vô thức lắc đầu “Sẽ không, sẽ không, em là của anh, em là của anh——.”

Lắm lắm nỉ non cuồng vọng đầy bá đạo khiến người ta phải chạnh lòng, Vân Hi trái tim rối bời. Cậu biết sự lực chọn chân chính trong lòng mình, nhưng mà.... cũng bởi vì sự tình năm đó làm cho chính mình vạn kiếp bất phục *.....

(* Nguyên tác – vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được)

17. Chương 17

Trong phòng tĩnh lặng, bao trùm một bầu không khí áp lực khó chịu , tuy vậy vẫn không có người nào lên tiếng.... Biết là không còn cách nào để thuyết phục người này, nhưng Lục Vân Hi vẫn một lần nữa nâng đôi mắt không một tia dao động lên, cố gắng làm thông suốt triệt để mọi vấn đề “Dịch Thần, chúng ta còn có thể là bằng hữu.”

“Không....” Thanh âm trầm thấp dễ nghe nhưng lại mang vẻ lạnh như băng “...em vĩnh viễn đều là của Đường Dịch Thần, tôi sẽ không để em cho người khác——.”

Đầy bá đạo hung hăng hôn lên môi Vân Hi, không hề ôn nhu đoạt lấy cậu, trói chặt đối phương vào trong lòng ngực. Vân Hi không thể trốn tránh, cho đến khi hơi thở của cậu trở nên yếu ớt, Đường Dịch Thần có chút tiếc nuối mới chịu lỏng tay ra——.

Bốp....!

Tiếng vang thanh thúy, đánh tan bầu không khí mập mờ trong phòng, nhìn hai má Đường Dịch Thần sưng đỏ lên, tay Vân Hi mới chậm rãi hạ xuống “Xin Đường chủ tịch tự trọng.”

“Vì sao không gọi anh là Dịch Thần?! Vì cái gì không chịu gọi như vậy——.”

Không hề để ý tới cơn đau rất trên gò má, Đường Dịch Thần trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng. Hắn dùng ‘đôi song chưởng’ của mình gắt gao vây chặt lấy bờ vai yếu ớt của Vân Hi.....

“Vì cái gì, em lại không chịu thừa nhận cảm nhận chân chính trong lòng em?!!!” Sự tuyệt vọng đầy thống khổ, hoàn toàn không còn vẻ bình tĩnh cùng sự uy nghiêm của ngày thường “...Vân Hi, em nói là em yêu anh đi, hãy nói đi——!”

Những âm cuối phát ra rất bé tựa như lời thì thầm nhưng vẫn khiến tâm Vân Hi đau nhói dữ dội... Cậu ổn định lại tâm trí đang cuộn trào bởi những cơn sóng thật lớn, hơi hơi quay đầu sang một bên, che khuất ánh mắt đang chứa nhiều tâm tư nhưng vô hình bên trong vẫn toát ra một chút yếu ớt “Hà tất gì phải vậy chứ?! Chuyện giữa chúng ta vào ngày anh kết hôn đã kết thúc, chúng ta không thể quay về quá khứ, vì cái gì không biết quý trọng hiện tại?”

“Vân Hi, người mà đời này anh muốn kết hôn chỉ có một mình em, người đàn bà kia chỉ là công cụ để trả thù mà thôi——.” Đây cũng là điều duy nhất mà hắn hối hận, nếu không phải chính mình nóng vội báo thù thì có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ không thành ra thế này.

‘Công cụ...’, Vân Hi mỉm cười mang theo vẻ tái nhợt vô lực, chính mẹ kế của Đường Dịch Thần năm đó không phải cũng là ‘công cụ’ đó sao——

“Năm đó anh hai mươi tuổi, còn tôi chỉ mới mười bảy, đều vẫn còn quá bồng bột.... Chúng ta đều chưa hiểu hết tình yêu là cái gì, chỉ biết nếu bên nhau thấy vui vẻ thì đó chính là tình yêu, tưởng là yêu nhau nhưng kỳ thật nó không như chúng ta đã tưởng tượng.....”

“Em thực sự hận anh đến vậy sao? Hận đến nỗi quên tình cảm của chúng ta trong quãng thời gian tươi đẹp đó sao——.”

“Đây không phải là hận, mà là sự thật....Chúng ta của năm đó chỉ còn tồn tại trong kí ức tôi và anh mà thôi——— Tất cả mọi người đều phải trưởng thành, đều sẽ có gia đình của chính mình, có cuộc sống của chính mình... Tuy rằng giờ đồng tính mến nhau đã được mọi người chấp nhận nhưng vẫn rất gian nan.....”

Vững chắc ôm lấy thắt lưng cậu, kéo Lục Vân Hi vào trong lòng “Anh không quan tâm, chỉ cần có em, anh đã thấy đủ rồi——.” Thanh âm hơi run rẩy, cái cảm giác vừa gần vừa xa làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Đẩy người đang tựa sát vào, Vân Hi quay đầu sang một bên, trong lòng cậu đang sợ hãi khiến cho tiếng nói đề cao hơn “Tôi không thương anh, cũng không thích anh, trái tim tôi vĩnh viễn sẽ không có anh....”

“KHÔNG.... Sẽ không———.”

Hung hăng ghì chặt Vân Hi vào trong lòng, cưỡng ép hôn...Khoảnh khắc tiếp xúc càng làm cho nội tâm thêm phần hỗn loạn.

Vân Hi cảm thấy như gông cùm xiềng xích gắt gao xiết chặt đeo lên vai mình. Ôn nhu của ngày nào đã bị ‘xâm chiếm’ bởi sự điên cuồng.... Con người kia từng ôm lấy cậu, từng nói sẽ luôn đối xử tốt với cậu mà giờ đây đã như đóng băng trong kí ức cậu.... Hết thấy giống như lúc mới gặp nhau, rối loạn hết... Thân thể bị áp đảo trên giường, nhìn người phía trên hai mắt đỏ ngầu lên, Đường Dịch Thần, Vân Hi lại nở nụ cười, cậu cũng không rõ chính mình cười vì điều gì, trái tim không hề vui sướng như trục bánh xe điều khiển thần tốc khiến thân thể cậu cảm thấy vô cùng rét lạnh, nhưng cười lại vẫn không hề dừng lại.

“Vì sao không lên tiếng, chẳng lẽ em còn lưu luyến ai?”

Cơn giận dữ lưu chuyển trong mắt, Vân Hi vì sao lại tươi cười, chẳng lẽ trong lòng cậu đã tồn tại người khác... Trong lời nói của Lục Vân hi không hề nhắc đến, nhưng không phải chân tướng đã ở ngay trước mắt sao , ý nghĩ này chợt hiện ra trong đầu, cố gắng che giấu chua xót trong lòng, khôi phục lại sự bình tĩnh nhay bén thường ngày...

“Nói cho anh biết, trong đầu em rốt cục đang nghĩ tới ai?!” Nhìn người dưới thân nhắm hai mắt lại, không hề lên tiếng, chỉ một mực tươi cười— Bề ngoài yêu ốt làm cho Đường Dịch Thần lòng đau đớn không thôi, nhưng hẳn thật sự không thể áp chế được giận dữ cùng ghen tuông trong lòng.... Vì cái gì, vì cái gì mọi thứ đều thay đổi, chẳng lẽ hẳn thật sự sai lầm rồi, thật sự không thể trở lại như xưa sao——?

Nụ hôn không tự giác dừng trên thân thể người thương trong lòng, vẫn là ôn nhu bá đạo như vậy, vẫn là tuyệt vọng không thể thay đổi.... Đã gần như không thể suy nghĩ được gì nữa, toàn thân một cảm giác tê dại chết lặng, hẳn lúc này thầm nghĩ chỉ muốn có lại thân thể này, trên cơ thể này lưu lại “con dấu” của hắn..... Bị Đường Dịch Thần hôn, Vân Hi dần dần có xu thế ‘phát nhiệt’, cậu bắt đầu mãnh liệt giãy dụa, chẳng lẽ vì một người nào đó mà hắn không biết sao——?

Ghen tị, ghen tuông, phần nộ, không còn từ nào hình dung nổi cảm xúc lúc này của Đường Dịch Thần, trong tích tắc, hai mắt đỏ ngầu không còn phân biệt được thứ gì nữa, làm như vậy có khiến Vân Hi bị thương tổn không... tất cả điều ấy đã không thể truyền đến trong đầu hắn nữa rồi, chỉ còn duy nhất trực giác mách bảo hãy chiếm lấy người dưới thân...

Mặc dù đã có nhiều dấu hôn điểm trên người Vân Hi, nhưng lại vẫn là không thể làm cho hắn thấy thỏa mãn, cảm giác rất không cam lòng, làm cho hắn càng thêm điên cuồng, thô bạo luồn vào bên trong vuốt ve “Em là của anh, em là của anh———.”

Vật che chắn cuối cùng cũng bị cưỡng chế bỏ ra, bàn tay rắn rỏi thô bạo lưu luyến giữa hai chân cậu, mang đến xúc cảm khiến cậu cảm thấy vô cùng sợ hãi, mạnh mẽ giãy dụa nhưng vẫn không thể xoay chuyển được cái gì.... Một bên đầu gối bị nâng lên, gác vào khuỷu tay của đối phương—— Tư thế này khiến khuôn mặt Vân Hi càng thêm tái nhợt, thanh âm khàn khàn đầy tuyệt vọng “Không.... không cần....”

Âm điệu mỏng manh đã không thể tiến vào trong óc Đường Dịch Thần nữa rồi... Giây tiếp theo phân thân cứng rắn không hề được bôi trơn đã thẳng tiến vào trong cơ thể của Vân Hi, nội bích khô khốc dần dần có máu bôi trơn mà trở nên trơn tuột—— Tay Vân Hi phản kháng cũng dần buông xuôi, một chút lại một chút va chạm làm cho cậu như cơn gió lay động khiến lá rụng, một giọt nước mắt theo hốc mắt chảy xuống, lưu lại trên ga giường mềm mại, vệt biến mất không dấu vết như chưa từng tồn tại trên thế gian

Lenivy: Ta chết lặng....

18. Chương 18

Mặt trời nhô lên cao, Đường Dịch Thần dần dần tỉnh giấc, hấn với tay mò mắt trên giường, nghĩ muốn đem người yêu dấu ôm vào trong lòng, nhưng tay không hề cảm nhận được độ ấm như dự kiến, hấn đột ngột ngồi bật dậy, vẻ ngái ngủ nháy mắt biến mất không còn sót lại chút gì “Vân Hi——.”

Xoay người xuống giường, thấy một người đứng sát bên khung cửa sổ, bóng dáng Vân Hi chỉ choàng một chiếc chăn mỏng liền rơi vào trong mắt hấn.... Nội tâm tràn đầy an tâm, tùy tay cầm lấy áo ngủ mặc, đứng dậy bước qua đó.

Đứng ở cửa sổ, Lục Vân Hi nhìn vạn vật được thanh tẩy sau cơn mưa tối hôm qua, một cảm giác giống như lễ rửa tội của thần thánh, làm cho cậu nhìn không chuyển mắt.... Thẳng đến khi cảm nhận được hai cánh tay hữu lực vòng qua ôm lấy cậu, cậu mới như từ trong giấc mộng bừng tỉnh, quay đầu, ngơ ngác nhìn——.

Nhìn chăm chú vào trong mắt đối phương, như đã ‘gột rửa’ tất cả những oán hận của thế gian, chỉ còn lưu lại tình yêu say đắm đơn thuần của năm đó... Sự chuyển biến lớn này làm cho Đường Dịch Thần không có chút kinh hỉ, tâm đột nhiên thấy căng thẳng, xoay người cậu lại ôm vào trong ngực, đối mặt với hấn, vuốt lên khuôn mặt vốn sầu lo u buồn.... ôn nhu cất tiếng gọi “Vân Hi.”

“Dịch...” Thản nhiên cười, cặp mắt kia trước đây tang thương giờ đây lại đen bóng như trở lại năm đó.... ‘Dịch’ cách gọi vô cùng thân thiết, đã rất nhiều năm chưa được nghe lại, nhưng lọt vào trong tai Đường Dịch Thần thì lại cảm thấy bất đồng—— Hấn không hề thấy Vân Hi là một con người yếu đuối, mà ngược lại cậu còn rất quật cường... trải qua biết bao biến cố, hấn càng không thể nghĩ rằng còn có thể xoay chuyển được tâm tư của Vân Hi.

Áp chế nội tâm chất chứa đầy lo lắng, tay hơi nâng lên, ôn nhu vuốt nhẹ hai gò má của cậu “Vân Hi, em nghĩ đến cái gì mà vui vẻ thế——?”

Ý cười âm áp ngày càng đậm, nhìn thẳng đối phương “Nhớ tới bộ dạng của Trần Thụy ngày đó vì theo đuổi nữ sinh mà đứng trong mưa tuyết bó hoa hồng.” Cảm giác đôi tay nóng ấm khẽ run, Vân Hi có chút nghi hoặc ngẩng đầu “Dịch, làm sao vậy...?”

“Không có.” Đôi mắt sâu thẳm vẫn trước sau như một đầy ôn nhu, nhưng trong lòng nỗi sợ hãi vô cớ khiến tâm hấn thấp thỏm lo âu “Em nên nghỉ ngơi đi, bằng không thân thể lại không thoải mái.”

“Không thoải mái?!” Đầu hơi hơi nghiêng, như đang tự hỏi “Em có sinh bệnh sao?” Toàn thân hình có chút cảm giác đau ê ẩm, nhưng lại như không thấy gì, cậu bị sao vậy?

“Em phát sốt——.”

Tay ôm qua eo cậu càng thêm dịu dàng, nhưng đụng đến góc chăn che ở mông Vân Hi có cảm giác ẩm ướt, Đường Dịch Thần khấn trương ngồi sụp xuống, rất nhanh nhìn thấy mảng chăn thâm đen, đập vào mắt là vết máu loang, trái tim như chững lại một giây đồng hồ.....

“Dịch, làm sao vậy?” Cũng không để ý chính mình lộ ra hoàn trước mặt người yêu, Lục Vân Hi thanh âm ôn hòa nhưng nồng đậm lo lắng.

“Đau không?” Nửa quỳ trên mặt đất, nhẹ nhàng dừng tay ở phần da tràn đầy dấu vết chính mình, hối hận làm trong mắt hấn vô hạn tự trách.

“Không, không đau...” Nghĩ muốn xoay người nâng Đường Dịch Thần dậy, nhưng bỗng cảm thấy choáng váng, khiến Vân Hi không thể đứng vững được, yếu ớt dựa vào ngực đối phương.... Mùi hương quen thuộc không biết vì cái gì làm cho cậu thấy chút e ngại, nhưng cảm giác an tâm vẫn làm phai mờ đi tất cả, nhu thuận tựa trước ngực hấn, tùy ý để Đường Dịch Thần bế lên, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Kéo cao chăn đắp kín cho Vân Hi, Đường Dịch Thần cầm lấy điện thoại gọi “Hiện giờ ông đang ở đâu?” Giọng điệu quen thuộc, lạnh như băng không chút ngập ngừng, chỉ có uy nghiêm cùng chất vấn, thái độ với Vân Hi lúc trước như là của hai người khác nhau——.

“Mang thuốc thật tốt tới nhà tôi ngay.”

Đã nhiều năm trôi qua nhưng nơi duy nhất hần gọi là ‘nhà’ chỉ có nơi này, cho nên cũng không cần giải thích nhiều liền ngắt điện thoại. Lúc quay đầu, nhìn Vân Hi trên giường đã bình yên ngủ, Đường Dịch Thần trong mắt lo lắng cùng ôn nhu đan xen lẫn nhau hợp lại cùng một chỗ.

Một người đàn ông khá lớn tuổi mang theo một hộp thuốc vội vàng được người hầu dẫn vào phòng ngủ..... Nhìn đến người trên giường, trong mắt ông ta phút chốc kinh ngạc, nhưng thấy vẻ mặt đối phương tái nhợt, cũng biết lúc này không phải lúc để thắc mắc, thuận thực mở hộp thuốc, thật cẩn thận xử lý mọi vết thương lớn nhỏ—— Cảm giác được Đường Dịch Thần đứng bên cạnh đang tỏa ra hàn khí, theo dõi tay ông vẽ loạn thuốc mỡ trên người Lục Vân Hi, ông cũng không có một tia e ngại. Xử lý xong hết thấy, ông ta liền cùng Đường Dịch Thần rời khỏi phòng ngủ, không nói gì nhẹ nhõm vào bên trong thư phòng.

Cánh cửa vừa mới khép, bầu không khí như trời đông giá rét lạnh băng khác thường tỏa ra “Đây là có chuyện gì? Vì sao trí nhớ của Vân Hi lại dừng ở thời điểm trung học.”

Khó có thể trấn áp được áp lực, hần nắm chặt tay, hung hăng đâm mạnh vào một bên vách tường, cặp mắt kia đỏ hồng, tràn ngập huyết tinh “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Khẩu khí thâm lãnh, nhưng Trịnh Tuệ vẫn ngồi một bên không chút e sợ hay dao động, nghĩ tới Vân Hi trong quãng thời gian kia khiến trong mắt ông ta nổi lên nồng đậm đau thương “Kỳ thật, tôi ba năm trước đây đã gặp cậu ấy...”

Nhìn người kia đột nhiên trừng mắt đỏ ngầu nhìn, ông đau khổ cười “Khoảng thời gian đẹp nhất của cậu ấy đều là ở trung học, cùng anh quen biết, tìm hiểu nhau, gạt bỏ hết thấy thế tục cùng anh một chỗ. Cậu ấy phải hy sinh những gì so với trong tưởng tượng đều nhiều hơn rất nhiều, anh có biết hay không?!”

Ngực nhưng bị đeo đá rất nặng, ông đã chứng kiến đứa nhỏ kia lớn lên...vì cái gì lại phải gánh một vận mệnh như vậy “Năm đó mẹ kế của anh tìm đến cha cậu ấy, nói rõ quan hệ của anh và cậu ấy—— Loại chuyện này là điều mà gia đình cậu ấy không thể chấp nhận nổi, lão gia đã đuổi cậu ấy ra khỏi nhà, cũng không phải chỉ là nhất thời tức giận, mà là hoàn toàn đem sinh mệnh của đứa con do ông ấy tạo ra hoàn toàn hủy diệt. Bởi vì ông cảm thấy, đó là vết ố duy nhất trong cuộc sống hoàn mỹ của ông.”

Thở dài một hơi thật sâu, đứng dậy lấy băng gạc từ trong hộp thuốc của mình, ông băng bó cho Đường Dịch Thần đang ngây ngốc sưng sốt....

“Bắt đầu từ lúc đấy, lão gia nói cậu ấy đi du học, tôi có đi điều tra, nhưng vẫn không tìm hiểu được gì—— Tôi nghĩ cậu ấy đã thật sự muốn tránh khỏi nơi này để bắt đầu lại một cuộc sống hoàn toàn mới, thật ra thì cũng đúng là như vậy.”

Hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó nhìn thấy Vân Hi, mà cảm giác đau lòng nháy mắt lan tỏa hết trong máu “Ba năm trước đây, tôi trùng hợp gặp được cậu ấy... Tuy bề ngoài vẫn vậy, nhưng tôi vẫn cảm nhận được cậu ấy đã thay đổi. Tôi biết cậu ấy từ hồi cậu ấy mới ba tuổi, cũng xem như tôi chứng kiến cậu ấy trưởng thành, cho nên lúc tôi linh cảm thấy cậu ấy xảy ra chuyện, tôi lại phái người đi tra tìm, tôi lúc này mới phát hiện, tra không ra bởi vì đã tìm kiếm sai phương hướng.” Thanh âm đột nhiên đình chỉ, giống như có một áp lực gì đó, Đường Dịch Thần cũng không lên tiếng, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

“Một đứa nhỏ ngay cả cái bằng tốt nghiệp trung học cũng không có, bị người nhà đuổi đi không kịp mang theo giấy tờ tùy thân, trong người lại không có một đồng nào, không có cách nào tìm việc nên không có tiền, vào buổi tối, nó chỉ còn có thể ngủ trong ổ của một tên hành khất..... Không rõ ban ngày hay tối đêm, chỉ có thể ở trong ngõ nhỏ âm u đi xin một ít thức ăn của người khác, ngơ ngác vượt qua hai năm—— Nó dùng chính 100 đồng mình vất vả kiếm được, mua một bộ quần áo, đến công trường bốc vác, sau đó buổi tối lại trở lại cái ổ kia nghỉ ngơi.... Mà lúc này cũng không biết là xui xẻo cỡ nào, do công trình xây dựng không vững chắc nên một khối sắt rớt xuống đập ngay vào đầu nó.... Người ta cứ nghĩ đầu bị thương không nặng nên chỉ qua loa bồi thường cho nó. Cuộc sống của nó dần thay đổi, thuê được một căn phòng ở tạm nhưng cũng từ đấy mà đầu của nó sẽ thường xuyên đau đớn——.”

Biết những lời này sẽ làm đối phương tự trách, nhưng ông ta vẫn cứ phải nói “Vân Hi hiện tại không được quá xúc động, hiện tượng sáng nay có thể là do cậu ấy muốn bảo hộ ý thức. Có lẽ trong tiềm thức, thời gian đẹp nhất chính là lúc anh và cậu ấy yêu nhau...”

“Sao có thể...?!”

Toàn bộ khí lực như bị rút cạn, Đường Dịch Thần trong mắt tất cả đều là hối hận cùng khiếp sợ, khó trách vì sao Vân Hi không thể tha thứ cho hắn, nguyên lai chính hắn năm đó đã thật sự làm tổn thương cậu ấy nặng nề như vậy—.

Lenivy: ~@@~ choáng váng vì đi học!! TT^TT...ai thương ta không!!!

19. Chương 19

Hoàn toàn không chú ý tới Trịnh Tuệ khi nào rời đi, bước quay về phòng ngủ, Đường Dịch Thần nhẹ nhàng ôm trầm lấy Vân Hi đang mê man vào trong lòng mình, hơi thở có phần run rẩy, tâm niệm phức tạp, tư vị chua xót, đau đớn lúc này có lẽ không thể sánh nổi với nỗi đau năm đó Vân Hi phải chịu đựng! Mang theo hối hận vô hạn, mắt gắt gao khép chặt, Đường Dịch Thần cẩn trọng hôn lên đôi môi người đang say giấc nồng....

Thời gian lặng lẽ trôi qua, sắc trời u ám dần dần khởi sắc, ánh mặt trời từ cửa sổ hắt lên những tia nắng ấm áp, vì vẫn phiền muộn nên Lục Vân Hi nằm trong ***g ngực của Đường Dịch Thần dần dần thức tỉnh.

“Nước.....”

Thanh âm mỏng manh như đánh thức toàn bộ tâm trí Đường Dịch Thần một đêm chưa ngủ dậy, hắn một chút cũng nhìn không ra vẻ mệt mỏi, vội cầm cốc nước, nhẹ nhàng nâng Vân Hi ngồi dậy, nhìn nước trong cốc dần dần rơi vào trong miệng Vân Hi... Cặp mắt có con ngươi đen lấy luôn khiến mình động tâm đang khẽ run run, trái tim Đường Dịch Thần như ngừng đập, hắn sợ đôi mắt đó sẽ lộ ra ánh nhìn khiến hắn đau lòng, day dứt, nhất là khi hắn đã biết tất cả chân tướng, hối hận cùng tự trách cứ luôn quần quanh trong cõi lòng hắn.....

“Vân Hi, em..... còn thấy không thoải mái không?!”

Ánh mắt vô hồn, lạnh nhạt, nhìn chăm chú về một hướng xa xăm, làm cho Đường Dịch Thần cảm thấy ngượng vị hỗn loạn, thanh âm khàn khàn hồ hởi “Đường tiên sinh, cảm ơn ngài đã quan tâm.....”

Chống đỡ thân thể, không để ý Đường Dịch Thần ngăn trở, Vân Hi miễn cưỡng ngồi dậy, bên môi khẽ gợi lên một mặt cười khách sáo “Tôi nghĩ tôi cần phải trở về rồi ——”

Nhìn Vân Hi đã khôi phục toàn bộ trí nhớ, lần đầu tiên trong đời, hắn không biết nên mở miệng nói cái gì.... Ngập ngừng một hồi lâu, như đang trấn tĩnh lại những tạp vị trong lòng, Đường Dịch Thần ngẩng đầu ôn nhu nhìn thẳng cậu “Vân Hi, em..... hận anh sao?!”

“Tôi không rõ ý tứ của Đường tiên sinh.” Thanh sắc bình thản không chút phập phồng, chỉ thản nhiên đáp lời.

“Anh đã biết hết tất cả ...” Ngữ khí dừng một chút, như đang ẩn nhẫn (chịu đựng) nội tâm mình đang chịu đủ mọi tra tấn “...em nên hận anh——”

Trí nhớ ùa về làm cho hai mắt Vân Hi trở nên u ám “Sự tình trước kia tôi đã không muốn nhắc lại nữa rồi, đã quá rầy rầy quá nhiều rồi, tôi cần phải trở về.”

Đang muốn đứng dậy lại bị Đường Dịch Thần kéo vào lòng, hơi thở ấm áp như bữa vây hai má của cậu “Đừng đi...” Lời nói dịu dàng vô cùng thân thiết đầy vẻ khẩn cầu, ngữ điệu mềm nhẹ khiến trái tim Vân Hi khẽ rung động... Cậu không nên vì hai chữ này mà rũ bỏ sự kiên trì của mình, không nên, không nên..... Lúc này tâm tư cậu như bị quấy nhiễu, đầy mâu thuẫn....

Đường Dịch Thần càng thêm dùng sức ôm chặt lấy người mình vẫn luôn hoài niệm, trái tim đau đớn như bị cửa bởi hàng vạn nhát dao, khiến toàn thân hắn đều run rẩy, bạc thần bởi vì khẩn trương mà trở nên lạnh lẽo trắng bệch, hắn gục lên cổ Vân Hi, lộ ra thần sắc bất lực—.

“Đường.....”

Lời nói bị chặn tại cửa miệng, chưa kịp nói hết câu đã bị Đường Dịch Thần hôn, không có thô lỗ cùng đầy bá đạo, chỉ có ôn nhu vô hạn ẩn chứa ở trong nụ hôn đó, thẳng đến khi môi đối phương rời đi, sự kinh ngạc, ngỡ ngàng trên mặt Vân Hi cũng chưa kịp biến mất——.

“Thực xin lỗi!..... Anh thật sự rất sợ, rất sợ....” Vươn hai tay nâng khuôn mặt cậu lên, dịu dàng dãi bày tâm tư “Anh sợ em sẽ nói ra lời cự tuyệt...Vân Hi, chúng ta hãy bắt đầu lại một lần nữa được không, quên tất cả mọi việc trước kia đi.” Một ngón tay đột nhiên chặn ở giữa môi Vân Hi đang muốn mở lời, ánh mắt lẫn lộn đủ mọi xúc cảm, khẩn cầu nói “Không cần trả lời anh nhanh như vậy .”

“Tôi..... sẽ suy nghĩ——.”

Kinh hỉ ngoài ý muốn làm cho trên mặt Đường Dịch Thần mang theo niềm vui sướng không che giấu nổi, thân thủ ôm Vân Hi suy yếu ngồi lên đùi hắn, ôn nhu bao bọc cậu vào trong ngực. Cảm giác nội tâm lạnh lẽo, chất chứa đầy lo lắng đột nhiên được trút đi, khiến hắn vui vẻ mỉm cười, tràn đầy niềm hạnh phúc, cúi đầu nhìn người thương trong ***g ngực mình đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Đường Dịch Thần trong mắt lộ rõ nồng đậm thâm tình ‘Vân Hi, anh sẽ đợi...sẽ chờ tới một ngày nào đó em chân chính tiếp nhận anh....’

20. Chương 20

Bầu trời xanh thẳm với những đám mây trắng trôi lững lờ, thật là một ngày với thời tiết tuyệt vời.... Nhưng không khí tràn ngập sự tươi mát trong lành này lại không cách nào vượt tới cõi lòng của Vân Hi, cậu ngược nhìn bầu trời xanh, ‘lắng nghe’ nó, nhưng vẫn như cũ không thể cảm nhận thấy điều gì, nghĩ muốn đứng dậy nhưng lại không hề có chút khí lực nào.... Đầu ần ần đau đớn khiến ý thức cứ hỗn loạn, ngay cả khi Đường Dịch Thần bước vào phòng, cậu cũng không hề hay biết, mãi cho tới lúc cảm nhận thấy một đôi tay ấm áp xoa dịu cậu, Vân Hi mới giương mắt nhìn lên——.

Hai đôi mắt ‘chạm’ vào nhau, không nói bất cứ điều gì, thời gian như ngừng trôi.....Thở dài khe khẽ, bên trong vẫn không giấu nổi sự bất an cùng áy náy “Vân Hi, em còn thấy không thoải mái không?”

Lắc đầu, ánh mắt Vân Hi không hề né tránh cái nhìn của Đường Dịch Thần, mà vẫn thản nhiên đón nhận nó, cậu lên tiếng nói ra lời đã cân nhắc rất lâu “Tôi nghĩ, hôm nay tôi.....có thể cho anh một đáp án.” Tuy nhìn bề ngoài có vẻ rất bình tĩnh, nhưng kỳ thật tâm trí Vân Hi đã lần thứ hai bị khuấy đảo, phiêu du theo mây (ý nói hờ hững với mọi chuyện) “Anh và tôi là người của hai thế giới khác nhau, chúng ta vô luận là ở hiện tại hay trong quá khứ, cũng đều không thích hợp....”

Dừng lại chút lát, vẫn như thường ngày thoải mái nở nụ cười “Có như vậy thì mới tốt cho cả anh và tôi...”

Cứ tưởng rằng Đường Dịch Thần sẽ kịch liệt ngăn cản, nhưng hắn phản ứng lại không hề như trong tưởng tượng, rất an tĩnh ngồi bên cạnh Vân Hi, vẫn nhẹ nhàng như mỗi ngày, cầm tay cậu lên, bao bọc nó trong lòng bàn tay của chính mình, sau đó ngược nhìn bầu trời.....

.

Thời gian dường như đã qua đi thật lâu, lâu đến nỗi Vân Hi đã lãng quên cảnh vật quanh mình, chỉ kiên nhẫn chờ đợi lời đáp của đối phương. Như nghe được tiếng lòng của cậu, Đường Dịch Thần trả lời y như ước nguyện “Anh tôn trọng lựa chọn của em——.”

Nâng bàn tay cậu lên, ôn nhu áp môi lên nó “Nhưng anh sẽ không buông tay....” ((_ _|||) biết ngay mà, mặt dày thế mới phải chứ =)))))

Nhìn thấy sự kiên định trong ánh mắt kia, biểu tình trên mặt Vân Hi vẫn là bình tĩnh như nước “Tôi muốn về nhà.”

“Được.” Đường Dịch Thần gật đầu, nhẹ nhàng bế Vân Hi từ chỗ ngồi vào trong lòng mình “Nhưng giờ em phải uống hết số thuốc này đã——.”

Dịu dàng mỉm cười thuần khiết tựa hoa sen khiến nhân nhi trong lòng cũng khôi phục lại mọi cảm xúc ngày thường, tùy ý để hắn ôm cậu đi vào phòng ngủ trước mặt...

Trở lại phòng, đúng như lời Đường Dịch Thần đã hứa, cậu uống xong thuốc hạ sốt liền lái xe đưa cậu về tới nhà..... Nhưng điểm khác biệt duy nhất chính là Đường Dịch Thần lại cố chấp làm khách tại nhà cậu, không chịu đi.....

Lúc này đây, đường đường là Đường chủ tịch nhưng lại đang sắp xếp giường ngủ ổn thỏa cho cậu. Sau khi cảm thấy hài lòng, Đường Dịch Thần liền ôm Vân Hi lên giường, khẽ hôn vào trán cậu “Hôm nay anh sẽ ngủ ở phòng của Lục Minh Tuyên.”

Không cho đối phương có cơ hội kịp từ chối, Đường Dịch Thần đã đứng dậy rời đi——.

Khẽ quay mình, Vân Hi day day trán đang có chút đau đớn... Mọi việc không như cậu đã nghĩ, cậu đã muốn dứt bỏ hẳn phần tình cảm này nhưng tại sao giờ mọi chuyện lại đảo ngược, mỗi giờ mỗi khắc nó lại cứ bám bên người, làm quấy nhiễu, đảo lộn cuộc sống của cậu.

Còn chưa kịp tự hỏi bản thân rõ ràng thì đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, nhìn Đường Dịch Thần đang bưng một bát cháo cùng dưa muối, Vân Hi trong mắt hơi kinh ngạc.

Vội ho một tiếng, hai gò má hơi ửng đỏ “Anh không biết nấu gì cả, chỉ biết nấu chút cháo....”

“Cám ơn.” Nở nụ cười cứng nhắc, neho mắt nhìn Đường Dịch Thần lúc này không giống ngày thường, trong lòng Vân Hi cũng nảy lên những xúc cảm khác lạ. Một lần nữa, trong lòng lại dấy lên một cảm giác vô danh, bất giác nâng tay nhẹ nhàng sờ tới nơi biểu hiện cho một sinh mệnh, âm thầm áp chế cảm xúc không nên có, khi Đường Dịch Thần đặt bát cháo xuống rồi ngồi đối diện với mình, Vân Hi đã kịp khôi phục lại biểu tình như trước.

Cơm trưa cứ như vậy diễn ra trong một bầu không khí dị thường.....

21. Chương 21

Từng giây từng phút ở chung thật giống như được quay lại khoảng thời gian trước mười năm tuổi, ôn nhu, quan tâm cùng cẩn thận săn sóc đều ‘sưởi ấm’ trái tim Vân Hi... Nhưng đáy lòng vẫn có chút kháng cự khiến cậu không thể ở bên cạnh hẳn như ngày xưa, vén rèm lên, nhìn nắng sớm chiếu sáng rực rỡ, nỗi lòng chất chứa ngổn ngang, không một khắc được bình yên....

Cộc——Cộc——

Vang lên tiếng gõ cửa, người mà cậu vẫn đang suy nghĩ miên man tới cũng lại đã xuất hiện trước mặt “Vân Hi, sớm an?”

“Sớm an.” Xoay người mỉm cười, bất giác mỉm cười tự nhiên đã sớm thành thói quen, chính là cái ‘thói quen’ này đối với cậu mà nói lại là một biểu hiện thật đáng sợ, sẽ làm tâm cậu sinh ra ý nghĩ ỷ lại, nhưng nếu sai lầm như trước thì sẽ lại vạ kiếp bất phục *....

(* Nguyên tác – vạ kiếp bất phục: muôn kiếp cũng không thể quay đầu trở lại)

Bàn tay ấm áp giữ chặt lấy tay cậu, khi cậu bất giác phát hiện ra thì mười đầu ngón tay đã đan vào nhau... Cảnh tượng này càng thêm cản quấy suy nghĩ của cậu, cậu hoàn hồn, ngược nhìn bộ mặt ôn nhu của Đường Dịch Thần.

“Điểm tâm anh đã chuẩn bị xong rồi.” Bàn tay cũng không vì Vân Hi nhìn chằm chằm mà buông, ngược lại càng thêm dịu dàng bao bọc tay cậu “Một lát nữa anh sẽ đưa em đi làm.”

Biết là giỡn giỡa cũng không ích gì nên Vân Hi tùy ý để Đường Dịch Thần kéo cậu tới trước bàn ăn cơm, bưng ra trước mặt cậu một bát cháo thanh đạm, nóng hổi, nhất thành bát biến * đưa lên một muỗng cháo khẽ thổi...

(* Nguyên tác – nhất thành bát biến : đã hình thành thì không thay đổi, ý nói một thói quen mà quen tới nỗi đã trở thành một hành động vô thức)

“Không cần, tự tôi có thể ——.”

“Được rồi.”

Cũng không quá miễn cưỡng, ánh mắt đầy vẻ thâm thúy nhưng tất cả đều lưu chuyển sự ôn nhu vô hạn “Giữa trưa anh sẽ đón em, chúng ta cùng đi ăn cơm trưa.”

“Tôi giữa trưa sẽ ăn cơm ở công ty.”

Ý tứ cự tuyệt rõ ràng nhưng lại vẫn không thể ‘đánh phá’ được nét tươi cười trên mặt Đường Dịch Thần, Vân Hi cúi đầu, cầm chén canh, nhìn bóng mình phản chiếu trong chén, cậu buông bát, than nhẹ một tiếng “Anh không cần bù đắp gì đâu, mỗi một con đường đều phải tự mình đi quá, những việc tôi đã trải qua đều do sự lựa chọn của chính tôi, anh không nợ nần tôi bất cứ điều gì cả——.”

Lông mày nhíu lại, ánh mắt sáng quắc vẫn một mực nhìn chăm chăm người yêu dấu ngồi đối diện “Đây không phải là bù đắp...”

Thấy đối phương nhìn mình chăm chú, trái tim Vân Hi tựa như sợi dây thừng bị xoắn lại với nhau, cậu lo lắng, vội vàng đứng lên “Tôi đi làm đây.”

Không thể đối mặt, vậy cậu chỉ còn cách nhanh chóng rời đi... Đầu óc tỉnh táo hơn một chút cũng là lúc cậu đã ‘chạy trốn’ tới nhà ga công cộng thường ngày. Cậu thở gấp, ngồi gục xuống, từng chuyện cũ như một thước phim chớp lóe trong đầu cậu, như hư như ảo, mọi thứ cứ luân phiên xuất hiện, tra tấn cậu khiến cậu không biết nên làm thế nào cho phải....

Ngây ngốc tới công ty, nhìn người ngồi ở bàn làm việc của mình, Tùng ca vẻ mặt tức giận chỉ trích cậu vô cơ nghĩ phép làm liên lụy tới hần ta, Vân Hi vẫn như mất hồn mất vía mơ mơ hồ hồ nghe. Ngay cả công việc của mình không biết chồng chất một đồng từ khi nào, cậu không không chút để tâm..

Đi vào nhà để xe, nhìn chiếc xe vẫn là bạn đồng hành của mình như vừa trải qua ‘lễ rửa tội’, trở nên ‘tan nát’ không chịu nổi, Vân Hi cũng đoán được là do Lí Tùng tự tiện lấy dùng mà không hỏi mượn. Xoa xoa ấn đường, tâm tình càng thêm chán nản, trên mặt luôn luôn thích mỉm cười thì lúc này cậu lại cảm thấy vô lực khi phải ‘ngụy trang’ chính mình, còn trên lưng công việc vô cơ lại nhiều hơn gấp hai lần, Vân Hi đành cam chịu số phận, tiến về phía trước mà thôi——.

.

Cả ngày liên tục phải đưa bưu phẩm làm cho cậu mỗi mệt không chịu nổi... Từ khi được về nhà, cậu vốn không hề đi ra khỏi nhà, liên tiếp xin nghỉ phép một tuần khiến cho Vân Hi ít nhiều cũng có chút không thích ứng được với cuộc sống bận rộn, bộn ba. Nâng cổ tay nhìn thoáng qua thời gian, chớp mắt đã tới hai giờ chiều, lau lau một chút mồ hôi lấm tấm trên trán, cười khổ, suy đi tính lại nghìn vạn lần, cậu hiện giờ cũng không biết nên lo lắng cái gì trước tiên nữa.

Trên xe cũng không có quá nhiều người, đối chiếu lại địa chỉ, Vân Hi mới mang về một mồi ủ rũ tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ đang chuyển động, suy nghĩ lại không biết phiêu du về phương trời nào....

Ong ong, ong ong....

Thanh âm di động vang lên làm cho tâm trí Vân Hi vội quay trở lại, nhìn thoáng qua dây số hiện trên màn hình di động, cậu lại khe khẽ thở dài “Trình thiếu.”

“Ha hả, Vân Hi có nhớ tôi không?.”

Lời nói truyền ra khiến Vân Hi bất giác đưa tay lên thái dương, nhẹ nhàng xoa nắn “Trình thiếu thật biết nói đùa, ngài tìm tôi có việc gì sao?”

“Không có việc gì thì không thể tìm Vân Hi được sao——?”

“Trình thiếu biết tôi không có ý này mà.”

“Vân hi thật đáng yêu.” Mang theo hàm súc nho nhỏ sủng nịch “Buổi tối tôi mời em ăn cơm được không?”

“Thật ngại quá, ngài mời tôi sao tôi lại dám không đi.” Nhìn thoáng qua thư tín trong ba lô, Vân Hi khó có lúc nào lại thấy vô cùng cảm kích vì lượng công việc nhiều như vậy “...nhưng tôi còn chút việc chưa hoàn thành, có lẽ phải làm đến khuya....”

“Không sao....” Thanh âm cười khê từ trong điện thoại vang lên “Em ngó ra ngoài cửa sổ xem———.”

Vân Hi quay đầu, nhìn thấy một chiếc xe chạy song song với xe bus, mũi xe dần dần được kéo lên... Chiếc xe lộng lẫy thật giống như vị công tử kia, nháy mắt hấp dẫn không biết bao nhiêu hành khách trên xe....

Vân Hi thở dài càng thêm nhiều đến nỗi đối phương cũng đã chú ý.

“Vân Hi rất chán ghét tôi sao?!”

“Tôi nghĩ Trình thiếu hiểu lầm rồi, ngài và tôi đơn thuần chỉ là hai người xa lạ sao có thể nói là chán ghét hay không”

Cố ý kéo dài ra khoảng cách, hy vọng đối phương có thể hiểu được hàm ý cự tuyệt của cậu, nhưng có vẻ như cách thức này vĩnh viễn không thể áp dụng đối với những người vốn đã quen đứng ở trên địa vị cao hơn người khác

“Nếu không chán ghét, vậy cùng tôi ăn một bữa cơm được không. Tôi vừa mới xuống phi cơ, người đầu tiên nhớ tới lại chỉ có mỗi Vân Hi mà thôi.”

Ý tứ trong lời nói có chút gì đó làm nũng cùng ủy khuất, nhưng lại không hề phù hợp với khuôn mặt anh tuấn này...

“Xin Trình thiếu đừng làm tôi khó xử———.”

“Lời Vân Hi nói thật sự làm tổn thương người khác mà, nhưng tôi lại thích một Vân Hi thẳng thắn như vậy...”

Lời nói đầy mâu thuẫn từ trong miệng Trình Mộ Vũ vốn cũng đã thành nếp, làm cho Vân Hi lúc này tâm tình đang mệt mỏi cũng không muốn tiếp lời... Cậu thật sự không hiểu vì sao bình thường cậu luôn nín nhịn mà lại vẫn cứ hay bị người khác trêu đùa———.

“Vân Hi, xe bus cũng sắp tới bến đỗ rồi, em muốn đi đâu, tôi đưa em đi.”

Lenivy: Ong bướm vây quanh Vân Hi nhiều quá anh Dịch Thần à!!!! =))))))

22. Chương 22

“Vân Hi, xe bus em đang ngồi cũng sắp tới điểm dừng rồi, em muốn đi đâu, tôi đưa em đi.” Cười khê, lời nói mang theo một sự quả quyết, biết chắc chắn đối phương sẽ đáp ứng hẳn....

Bên kia điện thoại, ở một chỗ khác, Lục Vân Hi trong lòng thở dài, thấp giọng đáp nhẹ một tiếng “Cám ơn.”

Xe bus dừng tại bến đỗ, xuôi theo dòng người xuống xe đã thấy Trình Mộ Vũ tươi cười tao nhã đứng trước biển báo.

“Trình thiếu.” Lễ độ xưng hô một tiếng, khóe miệng mang theo nụ cười thường nhật.

Thừa dịp lúc Lục Vân hi còn chưa kịp phản ứng, thân thủ đã đỡ lấy cặp tài liệu cậu đang cầm trong tay “Vân Hi, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Trả lời ngắn gọn không quá thân mật.

Đối với Vân Hi lãnh đạm, Trình Mộ Vũ cũng chỉ mỉm cười, không quá mức để ý, vẫn mang bộ mặt tươi cười cùng cử chỉ ưu khiêm (ưu tú và khiêm nhường) “Tôi đưa em đi———.”

“Cám ơn.”

Trước tầm mắt tò mò, dò xét của những người xung quanh, Vân Hi đi tới chiếc xe kia, tận lực cúi thấp đầu không gây thêm sự chú ý, hành động này đã là thói quen bao năm của cậu, không giống như lúc còn trẻ luôn luôn ngừng đầu đường hoàng, còn giờ thì một mực im lặng không khiến người nào để ý tới mình...

Thu hết hành động của Vân Hi vào trong mắt, Trình Mộ Vũ khoe miệng khe khẽ, vẫn lịch lãm như trước mở cửa xe, nhìn Vân Hi an tọa, mới ngồi vào vị trí lái, khởi động xe đi.

Tao nhả đặt tay ở vô-lăng, mỉm cười “Muốn đi đâu.”

“Tại ngã tư phía trước cho tôi xuống là được, cảm ơn.”

“Chẳng lẽ tôi như vậy làm cho không người nào muốn ở gần tôi sao ”

“Không phải, xin Trình thiếu đừng hiểu lầm.”

“Em đã nói không phải thì vì sao cứ luôn muốn rời đi.”

“Làm việc——.”

Giải thích đáp án ngắn gọn, không chút dao động, bởi vì cậu biết cho dù có viện nhiều lý do thì cũng không thể ngăn cản đối phương muốn làm bất cứ chuyện gì.

“Vậy tôi hôm nay sẽ làm trợ thủ cho Vân Hi.”

“... Cảm ơn.” Nếu là chuyện đã được định thì cậu bắt buộc dĩ phải chấp nhận thôi, Vân Hi đành khe nói một tiếng tạ ơn, ngữ khí cũng tự nhiên hơn chút.

Vì tránh tiếp tục bàn luận về vấn đề này, Lục Vân Hi lấy bao đồ đặt ở chỗ ngồi phía sau, rút ra những thư tín chưa được chuyển đi sắp xếp lại, trong số đồng thư từ bỗng lẫn một bức thư, không có tên người gửi, không đề ngày tháng, nó không phù hợp với quy cách, không tem, không dấu...Mà cậu cũng không thấy cái này xuất hiện trong trí nhớ... Vân Hi đang nghi hoặc, mơ hồ thì Trình Mộ Vũ đã với tay cầm lấy lá thư vô danh trong tay cậu, đáy mắt hần lóe lên chút thần sắc khác thường nhưng lại lập tức biến mất, nhanh tới nỗi Vân Hi không kịp đoán hàm ý trong đó

“Lá thư này, tôi nghĩ tôi biết địa chỉ của nó.”

Lúc Vân Hi định đoạt lại thì hần đã cắt ngay vào trong túi áo mình. “Cái này không thấy đề tên, để tôi xử lý “

Tuy rằng không tiếp xúc nhiều với Trình Mộ Vũ, nhưng hần rõ ràng không phải người hành xử mập mờ, bất minh, Vân Hi gật gật đầu “Vậy phiền Trình thiếu.”

Được Vân Hi tín nhiệm, Trình Mộ Vũ mỉm cười, không nói gì thêm, nhưng trong tâm tràn đầy vui sướng.

Bận rộn chuyển hết thư tín, một mỗi phút chốc cũng giảm bớt đi nhiều, nghiêng đầu nhìn một bên nét mặt đầy ôn nhu, lịch lãm của Trình Mộ Vũ, Vân Hi ngữ khí cũng thoải mái hơn một chút, thực sự biết ơn, dù sao cũng đã cố ý làm khó xử người ta...Nếu không có Trình Mộ Vũ làm tài xế cho cậu, thì cũng sẽ không kết thúc công việc thuận lợi như vậy.

“Không cần khách khí, không sao đâu, vậy có thể vinh hạnh cùng tôi đi ăn một bữa cơm được không.”

“Được!”

Sự thể cũng đã đến thế này rồi mà cứ cự tuyệt cũng không phải phép, Vân Hi chỉ có thể gật đầu đáp ứng.....

23. Chương 23

Cùng Trình Mộ Vũ ăn xong bữa tối cũng đã hơn chín giờ, khéo léo khước từ đối phương đưa về, Vân Hi tự mình chậm rãi bước đi trên đường phố nơi phồn hoa đô thị... Cước bộ nhàn nhã đứng trước một cửa kính, nhìn bên trong trưng bày một chiếc đồng hồ màu đen, khoe miệng Vân Hi khe cong.

Minh Tuyên từ nhỏ rất thích loại đồng hồ này, nhưng bởi vì trong nhà khó khăn nên trước giờ đều không đủ sức mua những thứ như thế này. Ấy vậy nhiều năm qua khiến cậu than nhẹ một tiếng, tay sờ sờ ví tiền trong túi mình, cân nhắc giá cả một chút rồi đi vào cửa hàng đồng hồ mà Minh Tuyên đã mơ ước có từ lâu.

Bước ra khỏi cửa tiệm hoa lệ, Vân Hi cúi đầu nhìn chiếc hộp nhỏ nhỏ trong tay mình, nụ cười trên môi cũng ngày càng thêm nồng đậm... Tuy rằng hiện giờ chính mình có thể dùng hai từ nghèo nàn để so sánh, ngay cả số tiền cậu nhiều năm tích góp từng chút từng chút một cũng vơi đi hơn phân nửa, nhưng tâm tình Vân Hi vẫn cảm thấy niềm sung sướng lẫn át hết thảy—.

Bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, ngược nhìn không trung có ngàn vạn vì tinh tú, cậu cũng cảm thấy tươi cười thoải mái hơn, thật sự nhớ nhung đứa con vẫn luôn gặt gao nắm lấy tay mình, bầu bạn với mình cùng đi qua nhiều năm tháng vui vẻ. Xú tiểu tử kia đã đi được mười ngày mà sao cứ giống như vừa mới hôm qua tách khỏi mình để bước lên máy bay vậy, niềm hoài niệm không lúc nào là không làm phiền cậu.

Ong ong, ong ong—

Di động rung khiến Vân Hi bừng tỉnh, lấy điện thoại ra, nhìn dãy số lạ hiện trên màn hình, Vân Hi sững sờ “Ủy? Xin chào—.”

“Ba ba, con rất nhớ ba...”

Sáu từ mang theo vô hạn tưởng niệm, cái cảm giác nhẩn nhủ đầy tình cảm từ nơi phương xa làm cho con tim của Vân Hi tràn đầy ấm áp “Minh tuyên, ba ba cũng rất nhớ con...”

“Ba ba, ba ba, ba ba.”

Thanh âm đã dần dần vỡ giọng nhẹ nhàng cất tiếng gọi, mỗi một lần đều ‘khắc sâu’ vào đáy lòng Vân Hi, không cần nói nhiều lời nhưng lại là nỗi nhớ nhung chân chính.

Trong lòng có chút chua xót, cái cảm giác gần ngay bên cạnh làm cho đáy mắt Vân Hi có chút ấm nóng “Minh tuyên, con đã trưởng thành rồi, phải học được cách độc lập.”

“Con biết, ba ba.”

Thế nhưng trái tim như bị xé rách do cơn đau nhung nhớ, len lỏi vào trong máu thịt, đau đớn làm cho cậu không thể chịu đựng được.

Vân Hi khước môi khẽ gọi, phác lên một đường cong như tia nắng ấm áp của mặt trời “Tháng sau được nghỉ đông, ba ba sẽ tới Mỹ thăm con——.”

“Thật không ? Ba ba...”

Kinh hỉ rồi vội hỏi lại khiến ‘nét vẽ’ ở khóe miệng Vân Hi càng thêm sắc nét, trong ánh mắt chất chứa đầy sự sung nịch “Thật sự.”

“Một lời đã định——.”

“Àn.”

Đã lâu chưa được vui vẻ thoải mái nói chuyện với nhau, khiến sự xa cách lâu ngày cũng vơi đi, ấm áp như ôm trọn lấy trái tim của Vân Hi, đôi mắt nồng ấm mang theo ôn nhu vô hạn...

Lúc đi tới đến cửa nhà, Vân Hi mới cùng Minh Tuyên nói lời tạm biệt, cất điện thoại, còn chưa kịp lấy ra chìa khóa nhà thì cánh cửa đã bị mở ra từ bên trong, nhìn Đường Dịch Thần một thân trang phục ở nhà, rất tự nhiên tiếp nhận cậu, khi cậu vẫn còn ngỡ người thì hắn đã kéo cậu vào trong, lập tức ngồi xuống, ôn nhu thuần thực thay giày cho Vân Hi, mỗi một động tác đều tựa như đang chăm chút cho trân bảo, khiến đáy lòng người ta càng thêm lo lắng——.

“Anh không cần như vậy.” Tôi không cần anh bù đắp bất kỳ điều gì....

Vẫn dửng dưng như trước, không chút dao động “Vân Hi, em đói bụng chưa?”

“Đường Dịch Thần, chúng ta.....”

Điểm nhẹ ở đầu môi Vân Hi “Anh đun chút canh khai vị, em uống một ít nhé.”

Đối mặt với nhu tình trước mắt, trái tim Vân Hi càng thêm nhói đau, giờ phút này đáy lòng cậu rất mờ mịt cùng lo lắng “Tôi mệt mỏi, tôi về phòng trước đây.” Nhẹ nhàng tránh khỏi hơi thở của Đường Dịch Thần, xoay người hướng phòng ngủ đi đến.

Trước kia luôn luôn bá đạo giờ lại không chút cường ép, Đường Dịch Thần chỉ dụi dằm nhìn theo Vân Hi rời đi, nhẹ nhàng nói “Àn.”

Vẫn cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng, đầy mãnh liệt kia, Vân Hi vội đóng cửa phòng ngủ lại, tựa người trên cửa từ từ ngồi sụp xuống đất, cậu biết....có một số việc không thể níu kéo, nhất là chuyện tình cảm, nhưng trong lòng còn tồn tại chút vướng bận cùng không muốn cho nên khiến cậu không biết phải làm sao, yêu hay không yêu hơn kém nhau một chữ, nhưng sức nặng hơn lại kém nhau hàng vạn hàng nghìn lần.....

Cậu rút cuộc nên làm như thế nào, là nên buông những ràng buộc, vướng mắc trong lòng mình, nghe theo tiếng gọi của con tim hay là nên.....

Ong ong..... Ong ong——

Nhìn dãy số hiện trên di động, Vân Hi than nhẹ một tiếng “Trình thiếu. ”

“Giọng nói Vân Hi sao lại thiếu tinh thần vậy ?” Thanh âm quan tâm mang theo sự dụi dằm đặc biệt, dường như an ủi được phần nào nỗi buồn phiền lúc này

Nghe vào tai cũng làm cho Vân Hi không khỏi mỉm cười “Tôi chỉ là do mệt mỏi thôi.”

“Kia, Vân Hi sớm đi nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cúp máy, những ưu phiền trước mắt lại quay về trong đầu, nâng tay xoa nhẹ thái dương, đứng dậy đi tới góc tường ôm đầu cuộn tròn mình lại.....

Lenivy: Cố chấp -> Bế tắc.....

24. Chương 24

Căn phòng không bật đèn dần dần có ánh sáng, Vân Hi hơi ngẩng đầu, nhìn thật cẩn thận người mở cửa rồi ngay lập tức nhẹ nhàng khép cửa lại Đường Dịch Thần, Vân Hi cũng không lên tiếng, nương theo ánh trăng nhìn Đường Dịch Thần khẽ khàng đi tới bên giường cậu..., thân thủ khẽ mở chăn ra một chút, phát giác trên giường không có ai nhân, Đường Dịch Thần tay hơi cứng đờ, dường như tức khắc cảm nhận được gì đó, tầm mắt như thường nhật dừng tại trong góc Vân Hi đang ngồi, không một tia xấu hổ do vô ý tự vào phòng, mà trái lại mỉm cười đầy ôn nhu cùng sung ái “Sao lại ngồi dưới đất——.”

“Có chút mệt, không muốn đứng lên.” Đang nói thì bị cắt ngang, Vân Hi được một đôi tay ấm áp ôm lấy, bàn tay nóng ấm bọc lấy tay của Vân Hi, nhiệt tức (hơi thở nóng bỏng) liền phun vào trong màng nhĩ cậu, mang theo giọng nói Vân Hi quen thuộc nhất, quyến luyến, gắt gao vây hãm cậu “Dưới đất rất lạnh....”

Nghĩ muốn đẩy đối phương ra, nhưng lại như mất hết khí lực thường ngày, chỉ có thể tùy ý để Đường Dịch Thần ôm ấp cậu vào trong lòng, tiếng tim đập truyền thẳng vào bên trong tai, cảm giác thân mật, gần gũi khiến độ ẩm chung quanh tăng lên trông thấy.

“Dịch Thần, chúng ta làm bằng hữu đi.”

Đang nói, rõ ràng cảm giác được ‘đôi song chương’ bao bọc cậu càng thêm dùng sức, bả vai truyền đến cơn đau khe khẽ....

Thời gian vô thanh vô tức * bỗng nhiên tạm dừng tại thời khắc này, hơi thở ấm áp luân phiên ‘bủa vây’ cổ cậu, mang đến không chỉ đơn thuần là nỗi lo lắng, ái ngại——.

(* Nguyên tác – vô thanh vô thức: im hơi lặng tiếng, yên tĩnh không chút tiếng động)

Sâu thăm trong đôi mắt ánh lên thâm tình nồng đậm “Vân Hi, anh yêu em.....”

Lời nói như một cơn gió mát, thần nhiên thổi vào trong tai Vân Hi lúc này lòng đang tràn nổi kinh hoàng, nhưng vẫn muốn cố gắng áp chế cơn rung động trong tim “Thực xin lỗi!”

“Anh sẽ chờ.” Đợi cho tới một ngày, em sẽ lại chấp nhận anh..

Hô hấp đình trệ “Dịch Thần.....”

Buông Vân Hi trong lòng mình, nâng nhẹ tay, điểm trụ vào giữa môi cậu “Không cần nói, coi như hãy cho anh một hy vọng.”

Cảm giác chua xót ngập đầy trong thâm tâm cậu, những chuyện cũ trước kia, vô luận là vui vẻ hay đau buồn đều lóe ra ở trước mắt, Vân Hi nhắm lại hai tròng mắt “Thực xin lỗi!”

Có hy vọng sẽ lại thất vọng, vì không để hai người phải trở lại đau khổ của dĩ vãng, Vân Hi chỉ có thể trả lời như thế này mà thôi....

“..... Anh sẽ không buông tay.” Cuộc nói chuyện chưa hết thúc đã bị tạm dừng bởi tiếng thở dài khe khẽ chất chứa đầy tâm sự, thời gian như càng nhanh hơn, lúc gần kề bình minh, Đường Dịch Thần dịu dàng bế Vân Hi đang say giấc nồng, nhẹ nhàng đặt cậu lên chiếc giường mềm mại, chỉnh lại chăn thật cẩn thận. Đường Dịch Thần ngồi lại ngay bên giường, đôi tay ấm áp xuôi dọc theo những đường nét tinh tế, nhu hòa của Vân Hi, tâm nhè nhẹ co rút đau nhói, nhưng loại đau đớn này cũng đều do hân tự chuốc lấy, cũng là hậu quả của việc hân gieo gió gặt bão mà thôi——. Không dám chạm vào Vân Hi, tay bắt giắc cuộn chặt lại thành quyền, cảm giác ưu phiền đang lên vào trong từng tế bào, gắt gao ‘kết dính’ lại cùng một chỗ.

Buông bàn tay hiện lên đầy tơ máu, Đường Dịch Thần vô cùng tự nhiên đặt lên trán Vân Hi một nụ hôn nhẹ nhẹ, nhắm mắt nhìn hồi lâu mới đứng dậy trở lại phòng ngủ cách vách của mình.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, Vân Hi đang nhắm hai mắt chậm rãi mở ra, đáy mắt không một tia buồn ngủ mà chỉ mang theo nồng đậm ưu tư, nâng ngón tay thon dài lên, nhẹ nhàng vuốt ve nơi trán vẫn còn lưu lại xúc cảm của đối phương, nội tâm thiên ti vạn lữ * trong phút chốc trở nên tĩnh lặng lại....

(* Nguyên tác – thiên ti vạn lữ: ngàn tơ vạn sợi, ý nói phức tạp, rối ren hay cũng mô tả tình cảm hoặc mối quan hệ phức tạp)

Bình tĩnh sau một đêm hốt hoảng, Vân Hi xoa xoa đầu đang phát đau, đứng dậy thay quần áo, đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy người đứng trong bếp không biết từ lúc nào đang bận rộn, Vân Hi lòng có một dòng nhiệt vây quanh, mang theo mùi bữa sáng cùng ánh nắng ban mai phiêu tán trong khắp căn nhà, có một loại hạnh phúc thần nhiên.

Nhưng hết thấy đều đã không còn thuộc về cậu nữa rồi, dẹp bỏ những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, Vân Hi khéo môi gợi lên, đem bữa sáng đặt lên trên bàn, khẽ gật đầu với Đường Dịch Thần “Buổi sáng tốt lành.”

“Vân Hi, buổi sáng tốt lành.” Giống như chuyện tình ngày hôm qua đơn thuần chỉ là cảnh trong mộng, Đường Dịch Thần vẫn như trước ôn nhu, mang theo ánh mắt sủng nịch ấm áp nhìn chăm chú Vân Hi “Bữa sáng đã có thể ăn rồi——.”

“Cám ơn, tôi không đói bụng.” Có lẽ cậu vẫn không kiên cường như mình đã tưởng tượng, Vân Hi xoay người “Tôi đi làm trước...”

Đang mặc tạp dề, Đường Dịch Thần bước nhanh đến, bắt lấy tay Vân Hi, kéo cậu vào trong ngực mình, lúc Vân Hi còn chưa kịp phản ứng đã dịu dàng đặt tay lên mặt cậu, ngón tay nhẹ nhàng vén lên những sợi tóc trên mặt Vân Hi, khẽ đặt một nụ hôn trên gương mặt cậu “Anh đưa em đi.”

Khuôn mặt anh tuần kê sát gần trong gang tấc mang theo ý tứ khẩn cầu tha thiết, cái loại thần sắc này làm cho trái tim Vân Hi không hiểu sao lại sa vào đau đớn, vô thức gật đầu ưng thuận “Àn.”

Lenivy: Anh Dịch Thần mê hoặc Vân Hi bằng ‘sắc đẹp’ của mình, còn Vân Hi vì ‘dại zai’ nên đã cắn câu rồi.”>

25. Chương 25

Vân Hi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, có chút hối hận, từng cơn đau đầu báo cho cậu biết, tất cả đều là sự thật, cậu sao có thể ma xui quỷ khiến đồng ý Đường Dịch Thần đưa đi làm, xoa bóp cái trán đang phát đau, than nhẹ một tiếng.

Thanh âm tuy rất nhỏ nhưng vẫn truyền vào tai Đường Dịch Thần, nâng tay lên, ôn nhu đặt trên huyệt thái dương của Vân Hi, nhẹ nhàng ấn, độ mạnh nhẹ vô cùng thích hợp, chẳng mấy chốc đã làm giảm bớt cơn đau, nhưng tiếp xúc quá mức thân mật thể này, làm cho Vân Hi mặt nổi lên màu phẫn hồng xấu hổ, theo phản xạ né khỏi ‘đại chưởng’ ấm áp kia, nghiêng đầu, ngưỡng chừng ngấm phong cảnh chớp động ở ngoài cửa sổ.

Nhìn Vân Hi như thế, Đường Dịch Thần lộ vẻ sủng nịch, không nói một lời, bầu không khí cứng ngắc dần biến mất, thay vào đó là một sự ấm áp, hài hòa.

“Anh dừng xe ở nơi này đi.” Lúc sắp gần đến cửa lớn của công ty, Vân Hi mới mở miệng, tuy thanh âm nhu hòa nhưng vẫn có chút mất tự nhiên “Khụ, tôi có thể dừng ở đây được rồi.”

“Ân——.”

Đừng xe lại, chưa từng nín giữ cậu lại, nhưng vào lúc Vân Hi chuẩn bị mở cửa xuống xe, thân thủ vẫn kéo cậu vào lòng mình, ôn nhu đặt một nụ hôn trên chiếc trán thanh khiết của cậu “Tan tâm về sớm một chút, anh mới học được một món ăn mới.” (:x trời ơi như vợ chồng son vậy, ngọt quá :”>)

Bối rối vội đẩy hơi thở quen thuộc kia ra, cái nhìn chăm chú đầy dịu dàng, thâm thúy như biển lớn ‘khuấy động’ nội tâm đang tĩnh lặng của cậu... Vì thế mà bỗng chốc cậu cũng quên mất nơi đây là khu vực của công ty, Vân Hi nhanh chóng mở cửa xuống xe, trái tim đập loạn nhịp đang vô cùng bồn chồn, hai má ửng đỏ còn chưa kịp biến mất đã vội bước nhanh về phía công ty. Khi tới phòng làm việc của mình, Vân Hi vẫn chưa ‘hoàn hồn’, ngay cả khi Đồng Phàm cúi lòng đầy tâm sự ngồi trước mặt, Vân Hi cũng không hay biết.

“Tôi, tôi muốn hỏi cậu một việc, có thể chứ?”

Giọng điệu có chút nóng giận mơ hồ truyền vào trong tai, Vân Hi ngẩng đầu hỏi “Sao vậy?!”

“Tôi có chút việc riêng tư muốn hỏi cậu, chúng ta ra ngoài nói được không?”

“Ân.”

Nhìn Vân Hi gật đầu đáp ứng, Đồng Phàm mới đi trước ra ngoài, tuy rằng đáy lòng có nghi hoặc nhưng Vân Hi vẫn cùng hắn đi tới một góc bên ngoài công ty.

“Cậu, cậu là đồng tính luyện ái sao?”

Đối với câu hỏi bất thành hình, Vân Hi ngực đột ngột cứng lại, đáy mắt trái lại vô cùng trong veo “Đúng vậy.”

“Kia, Đường Chủ tịch là người yêu của cậu sao?” (anh ấy đang mong không được đây =)))))

Nghiêng đầu, dấu đi mâu thuẫn (con người) hiện lên ảm đạm “..... Không phải.”

Đồng Phàm rũ đầu xuống, trong mắt lóe ra thứ gì đó “Có lẽ tôi đã xen vào việc của người khác, nhưng.....tôi cảm thấy hai người không thích hợp.”

“Tôi biết.” Cong môi mỉm cười, trên mặt ôn hòa không một tia tức giận “Tôi nên đi rồi, giữa trưa gặp.”

“Tôi, tôi thích cậu.” (_ _||| biết ngay mà)

Lớn tiếng tuyên bố làm cho Vân Hi động tác nháy mắt bị đông cứng, lập tức khóe miệng hơi hơi gợn lên, lộ ra tươi cười thản nhiên, giống như ánh mặt trời vẫn luôn ấm áp...

“Tôi cũng thích anh.” Vân Hi nâng tay ôn hòa vuốt tóc của Đồng Phàm có chút rối bởi “Như một người thân....”

“Tôi thật sự thực thích cậu.” Ngừng đầu lên, ánh mắt như thái dương lóe sáng, nhìn thẳng vào Vân Hi, ý tứ bên trong vô cùng kiên định “Là thích của tình yêu——.”

“Con đường của anh còn rất dài, sẽ có một người tốt hơn tôi, người ấy sẽ chờ đợi anh, bên anh cả đời.”

“Cậu chính là người kia.” Cảm xúc có chút kích động, Đồng Phàm nghĩ muốn tiến lên ôm lấy Vân Hi, nhưng còn chưa kịp làm gì, một cổ lực đẩy ngã hẳn sang một bên....

“Cậu ấy không phải là người anh có thể chạm vào.” Cường thể tuyên cáo, hơi thở của tử thần lạnh lẽo như băng, tuy trên khuôn mặt của Đường Dịch Thần đã mất đi vẻ dịu dàng thường thấy, nhưng khi đem vân hi kéo vào ***g ngực mình động tác cùng biểu tình lại cực kỳ tương phản, mềm nhẹ đầy cẩn thận.....

“Sao anh lại tới đây.” Cũng không né tránh cái ôm của Đường Dịch Thần, ngược lại chính mình lại rúc vào bên trong vòng tay ấm áp thoải mái của hắn, bởi vì Vân Hi biết sức lực bản thân mình trước mắt hắn là quá nhỏ bé, nên có muốn kháng cự cũng đều phí công.

Giọng nói Vân Hi nhu hòa nháy mắt ‘hóa giải’ dung nhan lãnh băng kia, trong mắt hắn cũng lập tức dâng đầy ôn nhu vô tận “cặp của em để quên trên xe anh.”

Tiếp nhận cặp đôi phương đưa cho, khoe miệng Vân Hi gợi lên một mặt cười, lễ phép nói lời khách sáo cảm tạ “Cảm ơn——.”

Sa vào nụ cười của Vân Hi, Đường Dịch Thần vẫn càng thêm thâm tình chân thành đáp lời “Đừng khách khí.”

Lenivy: và thế là cái tên Đồng Phàm nào đó đã bị đá vào xó nhà =))))))...Thế giới của hai anh quá chắc chắn ko ai có thể xen vô ^^

26. Chương 26

Cũng đã có ý tránh đi, Đồng Phàm nhìn khoảng không trống rỗng phía trước mắt, trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy chán nản. Nếu đã biết rõ đáp án rồi thì lưu lại cũng không có nghĩa lý gì nữa...thở dài một hơi, hắn lặng yên vô tức rời đi....

“Buông ra! Đồng Phàm đã đi rồi.”

“Anh biết.” Giọng nói vẫn ôn nhu như nước nhẹ nhàng vang vọng ở bên tai, cùng với nó là một cái hôn nhẹ như mây “Vân Hi, chúng ta một lần nữa bắt đầu lại được không!”

Những lời này mỗi ngày đều từ miệng Đường Dịch Thần nói ra một lần, tuy rằng nghe mãi cũng thành quen nhưng khi nghe vào trong tai Vân Hi vẫn đau đớn vô cùng “Tôi muốn đi làm việc.”

Né tránh Đường Dịch Thần đang đứng trước mặt, cứng nhắc che đậy tâm tư nhưng cũng không thể che dấu được ngữ điệu đầy chua xót của mình.

Biết hết thấy đều chính là hậu quả do mình gây nên, Đường Dịch Thần trong ánh mắt lộ rõ nồng đậm áy náy “Vân Hi.....”

“Tôi phải đi rồi.”

Không hề quay đầu nhìn Đường Dịch Thần, Vân Hi không mang theo một tia lưu luyến xoay người rời đi.

Nhìn bóng hình kia phút chốc trở nên lẻ loi, cô quạnh, trái tim Đường Dịch Thần đồng thời cũng bị đâm đau nhói. Đoạn tình cảm này rốt cục hắn nên làm thế nào để có thể nói lại như xưa đây, có thể làm cho trong lòng Vân Hi không có đối bản thân hận, không có đối với hắn oán, buông hết thảy tạp vị trong lòng để tiếp nhận tình cảm của hắn.....

Mà người đang ‘bỏ chạy’ Vân Hi trong lòng phảng phất đè nặng một khối đá lớn, khiến cho hơi thở của cậu không được ổn định, chặt vật thở hỗn hển, nhắm chặt mắt, cậu lựa chọn quên đi ánh mắt rực cháy vẫn gắt gao theo sát phía sau lưng. Cậu thực sự rất sợ hãi, nhất là khi có người chân thành bày tỏ tình cảm với mình.... Chứng kiến Đường Dịch Thần dịu dàng với cậu, cái cảm giác lo được lo mất khiến cho trái tim cậu đau đớn như bị thắt lại, rất khó chịu, trong đầu nổi thống khổ xưa kia bất giác hiện ra trước mắt như đang nhắc nhở cảnh tỉnh cậu... Có lẽ đúng như mọi người thường nói bị rấn cấn ba năm sợ mới tỉnh, vô luận có nguy trang vẻ bề ngoài kiên cường cỡ nào thì đến cuối cùng cậu vẫn là sợ.

“Vân Hi.”

Tiếng gọi đột nhiên làm cho Lục Vân Hi dừng cước bộ, ánh mắt dõi theo nơi thanh âm phát ra, bình ổn nhìn người đứng cách đó không xa Trình Mộ Vũ, Vân Hi miễn cưỡng lễ phép mỉm cười “..... Trình thiếu.”

Còn chưa kịp thoát khỏi cảm xúc bị thương vừa xong khiến cho giọng nói của cậu có một nét gì đó yếu ớt, phảng phất làm cho người ta tiếc thương, hơn nữa nghe vào trong tai Trình Mộ Vũ càng khiến hắn có ý nghĩ muốn đem cậu ôm vào trong lòng... Nhưng hắn biết nếu lúc này hắn hành động như vậy thì cũng đồng thời làm tan biến tất cả những tín nhiệm mà Vân Hi vừa có đối với hắn “Muốn đi uống chút gì đó không?”

“Cám ơn ý tốt của ngài, tôi còn có công việc chưa xong, tôi phải đi.”

Cậu hiện giờ không muốn gặp ai cả, tâm trạng đột nhiên tồi tệ khiến cậu thầm nghĩ chỉ muốn một mình tĩnh lặng trong thế giới của bản thân mà thôi, để nhớ lại quá khứ, để khẽ liếm miệng vết thương lại vừa bị xé rách kia.

“Tôi đưa cậu đi.”

“Không cần, tôi đưa Vân Hi đi là được rồi”

Lời nói nhẹ như gió thoảng qua, một cánh tay bá đạo cũng theo đó vòng quanh bên hông cậu, hơi thở quen thuộc đến nỗi làm cho người ta phải đau lòng, không cần nghĩ cũng biết là ai——.

Vì cái gì chuyện tình giống nhau mà trong một ngày lại xuất hiện đến hai lần, làm cho trái tim cậu càng thêm lo lắng. Vân Hi nghiêng đầu, nhìn người phía sau, trong lòng ưu thương càng sâu.

“Đường chủ tịch đã lâu không gặp, nghe nói ngài gần đây phải trở về bốn gia (gia tộc) xử lý việc hôn nhân của ngài, xin chúc mừng.”

Trong ánh mắt cơ hồ phát bực ra sát khí mãnh liệt “Trình Mộ Vũ, việc này không liên quan đến anh.”

Nhưng câu nói kia lọt vào tai Vân Hi, nháy mắt cậu chỉ cảm thấy quanh thân như rơi vào hầm băng, thật sự lạnh lẽo “Tái.....hôn?!” Giọng nói có chút run run cùng tuyệt vọng, vì cái gì vẫn cứ luôn quấy rầy cuộc sống hạnh phúc mà cậu thật vất vả mới thích nghi được, rồi lại đưa cậu vào nỗi bi thống của nhiều năm trước.

“Vân Hi, không phải như điều em nghĩ đâu.”

Khóe môi hơi hơi gợi lên, lộ ra mặt cười tựa tiểu phi tiểu * lạnh băng, trong mắt hắn tràn đầy hàm ý châm chọc “Chúc mừng ngài, Đường chủ tịch.”

(* Nguyên tác – tiểu phi tiểu: cười mà như không cười)

“Em nghe anh giải thích.”

Lo lắng đã ‘đốt sạch’ toàn bộ sự dịu dàng cùng điềm tĩnh, tay không tự giác tăng thêm lực làm cho Đường Dịch Thần tựa như kim sắt gắt gao ‘kẹp chặt’ thắt lưng của Vân Hi, khiến cậu không thể giây thoát khỏi cái ôm của hắn.....

“Giải thích.....” Vô thức lắc đầu “....đã không cần nữa rồi.”

Lần chịu đau này là do cậu gieo gió gặt bão, là cậu ngu xuẩn, là cậu dốt nát... Chẳng lẽ cậu thật sự dè dặt đến vậy, khát vọng cái thứ đã từng lừa gạt cậu, tình yêu của người nam nhân này.

Gắt gao đem đầu Vân Hi ấn chặt vào ***g ngực mình, hẳn biết hiện giờ dù có giải thích gì với Vân Hi cũng vô nghĩa, chỉ có thể chờ cả hai cùng tỉnh táo lại mới có thể làm cho Vân Hi tin hẳn....

Ánh mắt ôn nhu dừng lại trên người vẫn luôn có thể kích động đến hắn, nháy mắt trở nên lạnh như băng, tầm mắt vô tình liếc đến bên người Trình Mộ Vũ “ Chuyện hôm nay tôi sẽ nhớ kỹ, tạm biệt——.”

Bỏ lại lời nói đầy uy hiếp mà cũng có thể coi như chính thức đưa thư khai chiến, Đường Dịch Thần liền cương quyết nhưng không mất vẻ ôn nhu kéo Vân Hi rời đi.

Có lẽ lúc này do tâm tình của cả ba người đều rối rắm, nên không ai chú ý thấy người vẫn ẩn trong góc kia.....

Lenivy: Ta nhầm tên của Trình Mộ Vũ thành Trình Hạo Vũ!! >"< xin="” lỗi="” mọi="” người,="” ta="” đã="” sửa="” lại,="” thời="” tiết="” hà="” nội="” thất="” thường="” quá...ta="” rất="” mệt!!="”>

27. Chương 27

‘Vân Hi, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi.’

‘Vân Hi, anh rất yêu em, yêu đến mức tâm đều đau...’

‘Chờ sau này yên ổn, chúng ta sẽ mua một toà nhà ở vùng ngoại ô, cùng nhau ẩn cư sống đến già, được không?’

.....

Cuộn tròn thân thể, tựa lưng vào vách tường lạnh như băng ở phía sau, những lời đường mật của ngày xưa giờ đây lại trở thành ma chú trí mạng, không muốn nghĩ đến.... nhưng bên tai vẫn như trước lớn vồn những lời nói đó...cậu nên làm thế nào bây giờ, nên ra sao.

Hai tay đặt trước trán đang đau đớn khó chịu, môi dưới cắn chặt đến độ thâm tím, trên gương mặt tái nhợt chảy xuống một giọt lệ trong suốt, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, rồi vỡ tan tóa ra tứ phía, vụt biến trong không gian đầy bụi bặm này.

Di động đang không ngừng vang, nhưng thanh âm bên ngoài đã không thể tiến vào trong đầu Vân Hi nữa rồi. Cậu ngừng khuôn mặt không chút huyết sắc lên, cười đau khổ, chẳng lẽ kiếp trước cậu đã làm điều gì xấu xa khó có thể dễ dàng tha thứ sao? Vì cái gì mà cả kiếp này đều phải đi van xin kẻ khác.....

Sắc trời dần dần tối, bốn phía đã trở nên mờ lung, Vân Hi có cảm giác trở lại là tên hành khất năm đó, ánh mắt bất lực... Cậu sợ chỉ có một mình cô độc, sợ lần lượt bị người lừa gạt, sợ loại hắc ám bao phủ mà chính mình lại bị vây hãm bên trong thế giới lãnh lẽo băng giá này.... Vô thức run rẩy làm cho thân hình đơn bạc càng thêm yếu ớt, miễn cưỡng chống đỡ thân thể đứng dậy, nghĩ muốn rời khỏi nơi làm cho cậu sợ hãi nhưng lại vẫn không được như ý nguyện, thân hình tê liệt ngã xuống trên nền đất, một tiếng ho khan không ngừng được cũng theo bên miệng phát ra “Khụ khụ....”

Cậu theo phản xạ muốn lấy tay che miệng, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ khoeo tay tái nhợt gầy yếu, nhìn lòng bàn tay có vết máu đỏ, Vân Hi ngẩn ra, lập tức thần nhiên mỉm cười, có nhân ắt sẽ có quả, điều gì phải tới thì vẫn sẽ tới.....

Mặt đất lạnh như băng cùng nỗi sợ hãi sâu kín trong lòng đã không còn đáng kể nữa, khoeo miệng gọi lên, bên môi tái nhợt lộ ra vẻ tím bầm hiển lộ ra một nét cười ôn nhu. Nguyên lai, chết cũng không sợ đến vậy, mà đáng sợ lại chính là lòng người, cậu hiện giờ thậm nghĩ sớm rời khỏi trần thế trần ngập nỗi thống khổ này, nên sớm rời đi.....

Tầm mắt dần dần giống sắc trời mờ mịt, cứ thế từ từ tối đen... Toàn bộ hình ảnh đã không còn thấy gì nữa, cảm giác ý thức cuối cùng trở nên huyền ảo, như rơi vào một vòng tay ôm ấp ấm áp... Có lẽ là ảo giác của cậu thôi, là khát vọng cuối cùng của cậu trên thế gian.....

.

Bên trong phòng ngủ lộng lẫy, tuy ấm áp dị thường nhưng bầu không khí lại vô cùng căng thẳng.

“Vân Hi tình huống hiện tại thế nào?”

Thanh âm lo lắng mang theo biểu tình gần như suy sụp——.

Trịnh Duệ thu hồi ống nghe, than nhẹ một tiếng “Tôi thay cậu ấy sắp xếp đến bệnh viện của tôi làm thêm một số xét nghiệm, hiện tại Vân Hi phải an tâm tĩnh dưỡng, nguyên nhân bệnh trạng là do vết thương ở đầu nhiều năm chưa lành, cụ thể vấn đề ở đâu thì tốt nhất vẫn nên chờ kiểm tra xong mới biết được.”

Giọng nói nháy mắt lạnh băng lên, kèm theo hàm ý đuổi khách “Ông đi sắp xếp đi!”

Biết vào lúc này, Đường Dịch Thần xác thực cần yên lặng một mình, Trịnh Duệ gật gật đầu, lặng yên không tiếng động rời đi.

Nghe được thanh âm đóng cửa, Đường Dịch Thần đã bình tĩnh hơn nhiều ngồi ở bên người Vân Hi, khẽ nâng ngón tay tựa hồ có chút run run e ngại.. Hết thấy đều là cho hắn gây lên, nhưng vì cái gì mọi đau khổ đều bắt Vân Hi phải gánh chịu, rõ ràng người phải chịu phải là hắn, là hắn mới đúng.

Cúi xuống nhẹ nhàng bên tai Vân Hi “Vân Hi, thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Người anh yêu là em, vẫn luôn là người, chưa bao giờ thay đổi.....”

Hắn cho tới giờ thủy chung vẫn chỉ có một người là Vân Hi, vẫn luôn là vậy.....

“Cha, đừng đuổi con đi, con rất sợ..... Rất lạnh, thật sự rất lạnh.”

Tiếng kêu thì thầm yếu ớt đột nhiên phát ra từ trong miệng Vân Hi như một trận cuồng phong nặng nề hung hăng nện vào trong lòng Đường Dịch Thần, hắn ôn nhu ôm lấy thân hình Vân Hi đang run rẩy vào trong ngực, giống như hồng (dễ dàng) một đứa nhỏ, một bên vỗ nhẹ “Không phải sợ, anh ở bên em, vẫn ở cạnh em, Vân Hi, không phải sợ.”

Tuy rằng không ngừng khuyên nhủ, an ủi khiến Vân Hi dần bình ổn, ngủ say an tĩnh hơn nhiều, nhưng tới nay nhất định có người thức trắng cho đến hừng đông.

28. Chương 28

Tầm mắt mờ lung lúc sáng lúc tối, tuy rằng không biết chính mình vì sao ở đây, nhưng lại không hề hoảng hốt, ngay cả cái chết cũng không còn thấy e ngại thì cậu còn có thể sợ hãi điều gì nữa?

“Vân Hi, cậu thấy thế nào.”

Thanh âm quen thuộc mang theo nồng đậm lo lắng, ngữ điệu ôn nhu cũng nháy mắt vuốt ve tâm tư nhận nhạo của Vân Hi “Hạo..... Nhiên.”

Giọng nói ấm áp mang theo âm luật đứt quãng, nghe vào trong tai chỉ còn đọng lại chua xót vô hạn, than nhẹ một tiếng, thay Vân Hi điều chỉnh giường cao lên chút ít, bưng cốc nước đặt bên cạnh đưa tới bên môi Vân Hi “Vân Hi, uống chút nước đi.”

Lâm Hạo Nhiên nghiêng cổ, nhẹ nhấp một ngụm, nhắm mắt lại, cảm thụ dòng nước ấm áp làm thông thuận cổ họng đẩy lui cảm xúc không khỏe, Vân Hi mới một lần nữa mở đôi mắt dần dần lấy lại được sức sống.

“Cám ơn.” Thanh âm mềm nhẹ còn mang theo chút khàn khàn, truyền vào đáy lòng vẫn như trước làm đảo lộn tâm tư.

Buông cốc nước trong tay, Lâm Hạo Nhiên tầm mắt bình ổn nhìn sâu vào trong đáy mắt Vân Hi “Vân Hi, cậu còn yêu Dịch Thần sao?”

Quay đầu, nhìn bình truyền dịch, một giọt một giọt tí tách chảy xuống, cổ nuốt trôi nỗi niềm chua xót “Hạo Nhiên, tôi muốn yên lặng một mình.”

“..... Ân.”

Đứng lên, lấy ra một phong thư từ trong túi áo cùng một hộp gấm đỏ đặt trên giường “ Đây là Dịch Thần viết cho cậu..... Kỳ thật đối tượng hần muốn kết hôn lần này là cậu.”

Bỏ lại những lời này, Lâm Hạo Nhiên đã đi ra khỏi phòng.

‘Đối tượng kết hôn’ những lời này như một quả bom làm cho tầm mắt Vân Hi dừng trên chiếc hộp gấm đỏ kia, có lẽ đã đoán được bên trong là vật gì nên nội tâm của Vân Hi càng hỗn độn không chịu được.

Cậu giờ cái gì cũng không muốn nghĩ tới, lừa gạt cùng bị lừa gạt đã quấy nhiễu cậu suốt nhiều năm nay, đã phá hủy toàn bộ trái tim cậu, khiến cậu không muốn bước vào thế giới đó, cái thế giới vốn không thuộc về cậu.

Cạch.....

Tiếng mở cửa mạnh mẽ làm cho tầm mắt như sương như ảo của Vân Hi chậm rãi chuyển dời, bỗng chốc rơi vào một cái ôm gắt gao ấm áp, hai mắt Vân Hi mới có một tia lóe sáng——.

“Minh..... Tuyên.”

“Ba ba.”

Không thể khắc chế nội tâm đang cuộn cuộn niềm nhung nhớ, Lục Minh Tuyên với khuôn mặt dần dần góc cạnh cùng những nét khô ngô rõ rệt mang theo biểu tình căng thẳng bước nhanh tới, đột nhiên ý thức được thân thể phụ thân còn rất suy yếu, Minh Tuyên vội vàng nâng ba ba càng đậm vẽ gầy yếu trong ngực dầy “Thực xin lỗi! Có phải đã làm đau ba không?”

Một lúc lâu không phản ứng gì, khoe môi Vân Hi dần cong lên một nụ cười ấm nóng đầy ôn nhu, nhìn đứa con trước mắt đã trưởng thành hơn rất nhiều, trong mắt cậu dâng lên niềm vui mừng khôn xiết “Ba không sao....”

Nâng cổ tay vô lực, khe khẽ vuốt tóc Minh Tuyên, khi chạm đến một vết sẹo mờ mờ, trên mặt Vân Hi ngập ngừng giây lát, trong mắt tràn đầy đau lòng vô hạn “Đau không?”

“Không đau.” Kéo tay phụ thân xuống, bao bọc bên trong lòng bàn tay khá lớn của mình “Con không cần thận và chạm một chút thôi, rất nhanh sẽ không có việc gì.”

Đứa nhỏ đã lớn tự nhiên sẽ biết giữ đúng mực, không hỏi nhiều, Vân Hi gật đầu “Àn.”

“Ba ba, lần này cùng con đến Mỹ đi, con có thể tiện chăm sóc cho ba.” Cứ nghĩ năng lực bản thân chưa đủ, nghĩ muốn bổ sung sức mạnh cho chính mình để bảo hộ phụ thân, nhưng lại quên mất khi mình không ở bên phụ thân, cha sẽ cô độc bất lực đường nào, sẽ phải chịu nhiều vất vả.

“Minh Tuyên.....”

Đầu nhẹ nhàng tựa trên bả vai của phụ thân “Ba, cùng con đi, con cái gì cũng đều biết hết.” Ngẩng đầu nhìn đôi mắt mở lớn của cha “.....chẳng lẽ ba vẫn còn yêu cái người đàn ông đã hại ba phải chịu nhiều đau khổ như vậy sao.”

Vân Hi thời khắc này ngây dại, có lẽ bởi vì đứa con đã nói toạc hết tất cả những lớp nguy trang mà cậu nhiều năm dựng lên cho trái tim....đúng vậy...cậu còn yêu người kia, vô luận hận cỡ nào, oán cỡ nào, cậu đều thương hần.... Vì cái gì lại như vậy, cậu nên hận hần, hận đến chết mới đúng, chính hần ta đã làm tan biến giấc mộng của cậu, đã tự tay xé bỏ hạnh phúc lưu lại trong lòng cậu, nhưng cậu lại vẫn thương hần, không tự giác được mà nhớ nhung suy nghĩ tới hần và cả yêu hần.....

Hai tay che lấy đầu đang đau đớn, vì cái gì vì cái gì, chẳng lẽ cậu thật sự yếu hèn như vậy, vẫn cứ ngây ngốc yêu thương nam nhân chỉ mang đến cho cậu sự bị thương kia, vì cái gì.....

“Ba, ba làm sao vậy, ba ba.”

Nhìn mặt ba ba đã trở nên trắng bệch, bạc thân bị cắn chặt đến nổi thâm tím, Lục Minh Tuyên lòng đầy lo lắng, tầm mắt dừng tại nút gọi khẩn cấp trên tường, vừa mới ấn vào cái nút kia thì người vọt vào đầu tiên không phải là bác sĩ mà lại là Đường Dịch Thần vốn dĩ vẫn luôn đứng canh ngoài cửa, hần tiến lên ôm chặt Vân Hi vào trong ngực, tay không ngừng xoa nắn trán của cậu———.

“Vân Hi không có việc gì, không có việc gì.” Không ngừng trấn an, khiến Vân Hi kích động trong lòng dần yên ổn, cùng lúc đó xuất hiện bác sĩ, thuận thực xem xét chuẩn đoán bệnh.

Tiêm cho Vân Hi một mũi thuốc an thần, nhìn người bệnh đã dần mê man, các bác sĩ mới chậm rãi rời khỏi phòng bệnh, căn phòng lại khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, nhưng đứng ở hai bên sườn giường bệnh, Lục Minh Tuyên cùng Đường Dịch Thần lại khiến cho bầu không khí trong phòng bệnh sặc mùi thuốc súng.

Tầm mắt hai người đồng dạng ôn nhu dừng trên người Lục Vân Hi, thấy người mình quan tâm đã không còn đáng ngại, ánh mắt song song mới nhìn vào đối phương, hơi thở mang theo sự băng giá, có một loại ảo giác đạo quang kiếm ảnh *.

(* Nguyên tác – đạo quang kiếm ảnh: cảnh tàn sát khốc liệt)

Mà theo đuôi bác sĩ bước vào, Lâm Hạo Nhiên chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, ngồi yên một bên trên sô pha, lẳng lặng chờ đợi Vân Hi tỉnh lại.....

29. Chương 29

Cánh cửa phòng bệnh lại một lần nữa bị mở ra, không ai chú ý tới, nhưng khi dừng bước đến bên giường bệnh của Vân Hi, Lục Minh Tuyên cùng Đường Dịch Thần thái độ lại ăn ý đến kì lạ “ Anh tới đây làm gì———.”

Lời nói lạnh như băng đồng nhất vang lên khiến Trình Mộ Vũ không chút nào để ý, dường như không thấy bất luận ai, kéo một cái ghế tựa đến trước người, tao nhã ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng Vân Hi vẫn như trước đang say nồng. (_ _||| bá đạo thật....)

Mà ‘ẩn’ ở một nơi bí mật gần đó, Lâm Hạo Nhiên ngẩng đầu liếc nhìn một cái, giống sớm đã dự đoán được thần nhiên cúi đầu xem tạp chí kinh tế, bầu không khí lại một lần nữa cứng ngắt.

Lục Minh Tuyên cứ chuyện gì liên quan tới ba ba là nháy mắt biến trở về với đúng độ tuổi của mình, có chút tính khí trẻ con ngồi ở trên giường bệnh, ngăn trở tầm mắt của Trình Mộ Vũ, còn Đường Dịch Thần cũng dịch người ngồi yên ổn trên giường, không nói một câu gì———.

Trong phòng thanh âm duy nhất chỉ có tiếng của các thiết bị máy móc, tĩnh lặng khiến cho người ta không kịp thích ứng....

Bầu không khí khác thường làm cho Vân Hi đang ngủ say cũng có dấu hiệu tỉnh giấc, hoảng hốt mở hai mắt, sự vật xung quanh chữ ẩn hiện trước mắt, thật lâu sau mới định thần thấy rõ hai thân ảnh trước giường, khi tầm mắt ‘đụng trúng’ mâu trung đầy lo lắng của Đường Dịch Thần, không biết phải đối mặt như thế nào nên Vân Hi có chút chật vật né tránh.

Thu hết động tác của người thương vào đáy mắt, Đường Dịch Thần trong lòng trầm xuống nhưng trên mặt vẫn dịu dàng như trước “Thế nào, có chỗ nào không thoải mái không ?!”

Nghiêng đầu, tâm tư Vân Hi còn bị vây cuốn trong sự việc kia, cậu nhắm mắt lại, không đáp lời Đường Dịch Thần.

Nhìn thấy thế, Lục Minh Tuyên trong mắt trừ bỏ lo lắng thì vẻ mặt lại vui vẻ nhiều một chút “Ba, con làm thủ tục chuyển viện được không ———?”

“Ân....”

Chỉ một chữ đơn giản nhưng lại hung hăng đập thẳng một quyền vào nội tâm, trong mắt Đường Dịch Thần nhuốm đầy vẻ nóng ruột, nhưng hắn hiểu được rằng có một số việc không được bức bách, biện pháp duy nhất cũng chỉ có thể chờ đợi bệnh tình của Vân Hi ổn định đã rồi sẽ giải thích sau.

“Vân Hi, thân thể thấy sao?”

Nghe được giọng nói thanh nhã có chút quen thuộc, Vân Hi mở mắt ra, nhìn theo thanh âm kia “Đã cảm thấy tốt hơn nhiều, làm phiền Trình thiếu phải lo lắng.”

“Vân Hi quá khách khí.”

Trình Mộ Vũ đứng lên, không nhìn ánh mắt ở bên lạnh như băng, đứng trước giường bệnh của Vân Hi “Tôi đã tìm được một chuyên gia rất có uy tín về não bộ, ông ta ngày kia sẽ tới đây.”

Lục Minh Tuyên lạnh lùng hừ một tiếng, xoay mặt nhìn về phía Trình Mộ Vũ “Tôi đã sắp xếp một chuyên gia cũng rất có danh tiếng, tôi nghĩ Trình tiên sinh đã quá dễ tâm rồi——.”

“Minh Tuyên không được vô lễ nói những lời bất nhã với Trình tiên sinh!”

Nhìn ba ba còn suy yếu, Minh Tuyên cũng không dám cãi lời, mâu thuẫn vẫn như cũ lạnh băng lại chuyển hướng tới Trình Mộ Vũ “Thực xin lỗi——” Không giống một lời giải thích mà ngược lại giống như một lời uy hiếp thì đúng hơn, làm cho Trình Mộ Vũ bật cười.

Hiểu tính cách của đứa nhỏ này nên cho dù không nhìn đến biểu tình của Minh Tuyên, Vân Hi cũng đoán được tám chín phần “Thực xin lỗi Trình thiếu, Minh Tuyên có lẽ vì quá lo lắng cho tôi nên mới như vậy, xin ngài đừng để ý.”

“Không sao———.”

Nếu so với những nụ cười trước đây thì nụ cười này lại càng thêm phần dịu dàng “Tôi có việc đi trước, buổi tối tôi sẽ đến thăm em.”

“Vâng, tái kiến.”

“Tái kiến.”

Nhìn hai người nói chuyện hài hòa, Đường Dịch Thần cùng Lục Minh Tuyên cùng kẻ vẫn ngồi ở trên sofa Lâm Hạo Nhiên tầm mắt toàn bộ dừng trên người Trình Mộ Vũ, cùng mang theo ánh mắt ghen tức lạnh lẽo....

“Ba, chắc ba ba mệt rồi, ngủ thêm một lát nữa đi.”

Kéo chăn lên, không ngại ngần che kín phụ thân tránh cái nhìn của những kẻ khác.

Thực sự có phần mệt mỏi, Vân Hi khẽ gật đầu, một lần nữa nhắm mắt lại rất nhanh tiến vào giấc ngủ.

Trong phòng lại khôi phục tĩnh lặng vốn có nhưng điều duy nhất không giống chính là lúc này tầm mắt ba người toàn bộ vẫn kiên định dừng trên Vân Hi, vẫn tiếp tục như vậy.....

30. Chương 30

Chưa hoàn toàn thanh tỉnh, bên tai Vân Hi văng vẳng âm thanh gì đó, muốn tìm nơi phát ra tiếng nhưng bóng đêm lại dần dần bao phủ chiếm lấy toàn bộ tâm trí của cậu.... Đến lúc bản thân đã tỉnh táo, Vân Hi có chút hoang mang nhìn xung quanh phòng ngủ hiện trước mắt, phòng rộng gần 100 mét vuông toát ra rõ vẻ tráng lệ nhưng không kém phần thoải mái và an tĩnh. Tuy không có một bóng người nào trong phòng nhưng vẫn khiến đầu óc Vân Hi đình trệ trong chốc lát, cố sức động thân mình, nhìn bộ quần áo mềm mại trên người không biết được thay lúc nào, ánh mắt Vân Hi vô thức nhàn lại, cái cảm giác mộng lung, nghi hoặc làm cho cậu rất không thoải mái...

Hai chân chạm vào thảm trắng noãn (trắng tinh), ổn định đầu óc còn đang mê muội, Vân Hi dựa vào vách tường đi bước một hướng tới cánh cửa ra vào duy nhất trong phòng ngủ này, tay vừa mới đặt lên nắm đấm cửa thì cánh cửa mở ra... Có lẽ vì thân thể suy yếu còn chưa hoàn toàn hồi phục, không điều khiển được độ mạnh nhẹ nên Vân Hi theo quán tính ngã về phía trước, tức khắc cậu rơi vào một ***g ngực mang theo một mùi hương nhàn nhạt, trong chốc lát đã đứng vững lại được, Vân Hi có chút xấu hổ “Cám...ơn....”

“Đừng khách khí——.”

Thanh âm mang theo ý cười, trong giọng nói có một loại trầm ổn, thấu hiểu.

Giường mắt nhìn nơi phát ra tiếng nói, lớp sương mù trong lòng Vân Hi cũng tiêu tán đi nhiều, tuy thân hình đối phương cao lớn, khuôn mặt lại cương nghị anh tuấn, nhưng vẫn không thể che giấu hết được cái khí chất toát ra từ người hẳn... Dù sao chính mình cũng từng là một kẻ hành khất lẩn lộn bao nhiêu năm trong cuộc sống tất nhiên trong những năm tháng hỗn độn đó loại người nào cậu cũng đều đã từng gặp qua.

Trong lòng đã có đáp án, Vân Hi cũng không thấy sợ hãi gì đối phương, khóe môi khẽ gợi lên một nét cong, lễ độ hỏi “Xin hỏi tiên sinh, nơi này là nơi nào.”

“Nhà của tôi.”

Lời ít mà nhiều ý tứ, trả lời rất bình tĩnh.

Nhưng ngược lại khiến Vân Hi nhẩn mắt, lời hỏi kế tiếp chưa kịp nói ra đã thấy thân ảnh Lục Minh Tuyên xuất hiện ở trước mắt...“Mình Tuyên ——”

Mang theo hơi thở kích động, Lục Minh Tuyên tiến lên ôm lấy đôi vai gầy yếu của phụ thân.

“Ba, ba tỉnh rồi...?!”

Nhìn phụ thân từ trên xuống dưới, thấy đã không còn gì đáng ngại nữa tâm tình Minh Tuyên mới thả lỏng xuống được “Ba, thân thể ba còn chưa tốt, trước hãy về giường nghỉ ngơi đi đã.”

Bước chân không dịch chuyển, Vân Hi hướng mắt nhìn đứa con trai “Con không định giải thích gì với ba sao?”

“Tôi còn chút việc chưa xử lý xong, cha con hai người cứ trò chuyện với nhau đi.” Nam nhân mỉm cười rời khỏi phòng, thuận tiện lịch sự khép lại cánh cửa.

Trong phòng nháy mắt trở nên cực kỳ im lặng “Ba, con.....”

Biết phụ thân muốn hỏi về điều gì, đáng lý nó đang phải ở Mỹ nhưng đột nhiên lại xuất hiện ở bên cạnh cậu, đã thế còn có thể vụng trộm lên qua mặt Đường Dịch Thần cường đại đưa cậu ra ngoài, tất cả những điều này một người không có chút quyền thế gì trong xã hội sao có thể gánh vác được, Lục Minh Tuyên thường ngày vẫn sấm rền gió cuốn * không sợ trời không sợ đất giờ lại như một tiểu hài tử cúi đầu... Nó biết ba ba luôn vì nó chịu nhiều vất vả, chưa bao giờ ép buộc nó phải đặt mục tiêu rất cao rất xa, ba ba luôn mỉm cười dịu dàng với nó, chỉ hy vọng nó được khỏe mạnh yên bình là một người bình thường mà thôi, nhưng hiện giờ thì sao, trên tay đã dính máu tươi, bản thân mình còn có thể quay đầu lại sao?

(* Nguyên tác – lời lệ phong hành: nghĩa là sấm rền gió cuốn, ý nói rất mạnh mẽ kiên cường)

“Minh Tuyên, con đã trưởng thành, có quyền lựa chọn tương lai cho chính mình, nhưng ba không muốn con vì ba mà phải đi làm một số việc không tốt——.”

Ngăn lại đứa con đang muốn mở lời, Vân Hi khẽ thở dài một tiếng “Con từ nhỏ đã vậy rồi, có sự tình gì cũng không tâm sự với ba, ba ba chỉ hy vọng con bình an làm một người bình thường chứ không phải mỗi ngày phải đi đánh nhau chém giết, một cuộc sống không hề biết tới ngày mai” Có lẽ vì cảm xúc có chút kích động nên thanh âm Vân Hi khẽ run rẩy.

Hai tay ôm lấy phụ thân, Minh Tuyên vui mặt vào vai ba ba “Ba, đây là lựa chọn của con, con không hối hận.” Có năng lực để bảo hộ ba là niềm hạnh phúc lớn nhất kiếp này của con, ba, ba mới chính là toàn bộ sinh mệnh của con!

“Minh Tuyên....”

Tay đặt ở sau bả vai to rộng của đứa con, giọng nói Vân Hi không có một chút khí lực, phảng phất yếu ớt mong manh, cậu hiện giờ lo lắng một việc, cũng do cậu làm liên lụy tới đứa nhỏ, khiến Lục Minh Tuyên mới chỉ hơn mười tuổi đã phải gánh vác quá nhiều áp lực như vậy, đều là lỗi của cậu, đều do lỗi của cậu

“Ba, ba làm sao vậy?”

Cảm giác được thân hình phụ thân run rẩy, ánh mắt Minh Tuyên tràn đầy lo lắng, nó nhanh chóng đỡ lấy phụ thân, thuận thế ôm lấy thân thể suy yếu của cha mình đến giường “Con đi ra ngoài gọi bác sĩ cho ba——”

Chưa kịp rời đi đã bị tay của ba ba giữ chặt, Minh Tuyên quỳ một gối xuống, nhìn người nằm trên giường gầy yếu suy nhược rất nhiều “Ba, đừng sợ, ba chắn chắn sẽ không có việc gì đâu.”

Che đầy toàn bộ dấu hiệu không khéo đi, Vân Hi mỉm cười lắc đầu “Ba chỉ có chút mệt mỏi thôi.” Cánh tay vén mấy sợi tóc che đi ánh mắt của Minh Tuyên “..nào, cùng ba nằm nghỉ một lúc——”

Cảm thấy phụ thân thật sự không có việc gì, Minh Tuyên gật đầu, bỏ giấy ra, cùng ba ba nằm lên chiếc giường mềm mại. Ngón tay ôn nhu dừng tại nơi Vân Hi đau đớn, nhẹ nhàng xoa nắn “Ba, con vụng trộm đem ba từ trong bệnh viện kia ra” ngập ngừng chốc lát, Minh Tuyên có chút thận trọng hỏi “...ba, ba sẽ không giận con chứ——.”

“Sẽ không....”

Được Minh Tuyên săn sóc, trong mắt cậu tràn đầy vui sướng, nói không vui mừng thì là nói dối...khóe miệng khẽ gợi lên một mặt cười, cảm giác thỏa mãn thư thái cũng đan xen cả chút cảm giác bi thương.....

Lenivy: * cúi đầu* Ta xin lỗi mọi người, ta đi chơi quên đường về TT_TT. Ta không dám bỏ bê nhà của nữa.....

31. Chương 31

Tiếng thở khe khẽ thể hiện người đang ngủ say một chỗ nào, Vân Hi ngấm nhìn trộm mền người trước mắt, nâng ngón tay gầy mảnh lên, men theo những đường nét mềm mại của bức tranh Minh Tuyên say nồng, khóe môi Vân Hi gợi lên một đường nét mờ nhạt có cảm giác không thành lời, khiến người ta không hiểu được đến tột cùng đó là vui sướng hay là bi thương..... Vội che tiếng ho khan bật ra, Vân Hi thật cẩn thận ngồi dậy, nhìn thoáng qua đứa con đang nằm trên giường rồi đứng dậy đi ra ngoài phòng ngủ.

Nhẹ nhàng khép lại cửa, chỉ một hành động đơn giản này cũng làm cho hai bên thái dương của Vân Hi thấm đẫm mồ hôi, có chút suy yếu vô lực ngồi trên mặt đất, ngấm nhìn chùm đèn pha lê hoa lệ giữa hành lang, như vàng thái dương chiếu sáng rực khắp một vùng, thật đẹp mắt....khiến người ta khó có thể dời mắt, có lẽ thời điểm sinh mệnh sắp chấm dứt mới có thể nhìn thấy nét đẹp giản đơn đến vậy, đây cũng là một loại hạnh phúc!

Bất chợt khóe miệng cong lên một mặt cười dịu nhẹ, Vân Hi cố sức đứng lên, dựa vào vách tường từ tốn đi về phía trước, hành lang im ắng không một bóng người lại khiến Vân Hi tâm tình dị thường bình tĩnh.

Gồng hết sức lực để chống đỡ thân thể ngày càng nặng nề, Vân Hi chật vật trượt xuống tấm thảm dày trên mặt đất, cân nhắc lại ý nghĩ trong lòng, không hề chần chờ lấy ra một chiếc chén nhỏ trong tay áo, đập mạnh xuống mặt đất, âm thanh vang dội....Bộp~~.... Cái chén đang lênh lặn nhảy mất vỡ vụn thành những cánh hoa, biến hóa ra những hung khí sắc bén....

Than nhẹ một tiếng, hơi thở chua xót bị thương tích tụ nhiều năm, thoáng mỉm cười, nhặt một miếng chén vỡ lên đặt ở cổ tay, chỉ cần nhẹ nhàng cắt xuống, sinh mệnh này sẽ dần dần trôi qua, cũng sẽ hóa giải được nỗi bất hạnh buồn khổ vẫn cứ luôn vây kín trong trái tim....không còn thương tâm, không còn liên lụy tới ai, không còn mâu thuẫn....Cách giải thoát này có lẽ chính là kết cục duy nhất mà cậu có thể có....

“Anh chẳng hề muốn Minh Tuyên phải tự trách cả đời sao?”

Nâng mắt lên, nhìn tới nơi phát ra tiếng nói, Vân Hi thở hổn hển, mắt nhắm chặt “ Minh tuyên rất kiên cường.” Cậu không dám nhìn về phía trước, nơi nam nhân đã từng gặp mặt một lần đang đứng đó, mâu trung sắc nhọn như đang nói với cậu ‘lựa chọn này là rất ngu xuẩn’.

“Anh làm như vậy thực ích kỷ——.”

Nam nhân đi đến trước mặt Vân Hi, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào hai mắt đang mở to của cậu.....

“Chết có thể là phương pháp giải quyết tốt đẹp nhất, nhưng anh có nghĩ tới những người thương anh, yêu anh hay không——.”

Trước mắt chớp lên vạn hồi ức, tất cả đều là lừa gạt cùng lựa chọn, nỗi khổ tâm năm đó đã là dĩ vãng, nhưng tận trong đáy lòng nó đều không có phai nhòa, cha mẹ ghét bỏ đuổi đi, người yêu cùng bạn bè lừa dối, hết thấy hết thấy đều làm cho sinh mệnh này không còn gì để luyến tiếc.....

“Thế giới của tôi đều đã biến thành màu đen” Không có chút sắc thái nào khác, chỉ càng ngày càng bao trùm hắc ám.....

“Chuyện của anh, tôi thực ra cũng biết, nhưng.....” Ôn nhu đoạt lấy mảnh sứ sắc bén trong tay Vân “....nhưng tôi biết, Minh Tuyên thật sự rất yêu người cha là anh, anh hẳn tâm làm cho cậu ấy phải thương tâm khổ sở sao?”

Gục đầu xuống, Vân Hi im lặng hồi lâu, đứa trẻ kia đã theo mình từ lúc còn rất nhỏ, có lẽ đó chính là phần âm áp còn lại duy nhất trong sinh mệnh của mình, cậu vẫn luôn nghĩ rằng đứa con trai mình rất kiên cường mà chứ từng nghĩ qua kỳ thực Minh Tuyên mới chỉ là một đứa nhỏ “Cám ơn.—”

Ngẩng đầu, khóe môi gợi lên một nét cong mềm mại, tươi cười bình thản, thật giống ánh mặt trời sưởi ấm lòng người, cũng làm cho biểu tình của người đối diện lộ ra nụ cười dịu dàng, vươn tay ra trước Vân Hi “Tôi gọi là Bạch Vũ.”

“Tôi là cha của Lục Minh Tuyên, Lục Vân Hi.” Bắt tay với người kia, Vân Hi khóe miệng tươi cười càng sâu “...rất vui khi được làm quen với anh.”

“Tôi cũng vậy——.”

Ánh mặt trời ấm áp le loi từ phía cửa sổ, chiếu rọi xuống chỗ hai người đang bắt tay, mà tránh ở trong góc một lúc lâu, Lục Minh Tuyên cũng an tâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nét mặt tràn đầy bình tĩnh, nụ cười ở bên môi cũng dần dần lộ ra.....

32. Chương 32

Nhìn ly rượu đặt trên mặt bàn, Đường Dịch Thần trước sau vẫn bảo trì một tư thế lặng lặng nhìn chằm chằm nó, dường như chiếc ly trong suốt kia chính là tâm tình hiện giờ của hắn, bình thản không một gợn sóng....Thời gian từng giây từng phút một trôi qua, cho đến tận lúc vang tiếng gõ cửa, động tác của Đường Dịch Thần cũng không có một chút chuyển biến, tâm mắt vẫn như trước dừng ở cái ly phía trước, chăm chú nhìn thật lâu.

Không để ý bên trong phòng có người đáp lại không, Lâm Hạo Nhiên mở cửa, đi đến trước bàn làm việc, ngồi đối diện với Đường Dịch Thần đang thần người “Lần này hãy đối xử thật tốt với Vân Hi, đừng làm cho em ấy phải thương tâm nữa.”

Cầm tờ giấy trong tay đặt ở trước mặt Đường Dịch Thần, Lâm Hạo Nhiên liền đứng lên, khóe miệng gợi lên một nụ cười tự tin “Cậu nếu không nắm chắc được cơ hội này...” Khuôn mặt tuấn dật mang đầy vẻ uy hiếp “....tôi đây sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất của cậu đấy———.”

Lời nói nghe qua thật có chút khiêu khích nhưng cũng đồng thời có một sự khích lệ động viên, Đường Dịch Thần khóe môi nhếch lên “Cám ơn.”

Ghi nhớ kỹ địa chỉ ghi trong tờ giấy, Đường Dịch Thần không chần chừ đứng dậy đi tới chỗ cửa, lúc mở cửa thì bên mặt cười đầy tự tin “Tôi sẽ không cho cậu có được cơ hội đó đâu....” bởi vì Vân Hi là của tôi.....

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, Lâm Hạo Nhiên thở khê một tiếng, cười tự giễu, sao lại có người đem người mình thích nhường cho một người khác chứ, có lẽ loại người như hắn chắc là một kẻ ngốc rất khó để tìm được một cái đích của mình, cũng không thể vì tình cảm lưu luyến mà chết được, thôi có lẽ đây cũng là một lý do tốt để đi uống rượu... Nghĩ thông suốt xong, Lâm Hạo Nhiên liền thoải mái thông thả rời đi.....

“Ba, nào uống thêm một ngụm nữa thôi.” Giọng điệu dễ dàng như đối với một đứa nhỏ không chịu ăn cơm, mang đầy vẻ ôn nhu cùng sủng nịch.

Nuốt nốt chút súp trong miệng, Vân Hi lắc tay “ Con muốn dưỡng ba ba con thành heo à.”

Vì phụ thân lau khóe miệng, trên mặt Minh Tuyên đã nhiều ngày căng thẳng giờ mới chậm rãi nhu hòa “Ba, con muốn dưỡng ba ba trở thành heo luôn, vậy con trai của ba không phải là heo con sao?” Múc một thìa súp trong chén, đưa tới bên miệng Vân Hi “Ba uống một chút nữa thôi, thân thể hiện giờ của ba rất hư nhược, phải tắm bổ nhiều loại thuốc bổ.”

Hoàn thành xong công việc trên tay, Bạch Vũ cười khê dựa ở cạnh cửa “Minh tuyên, em không phải lại làm khó dễ ba ba đấy chứ.” Nhìn nhìn cặp ***g giữ nhiệt siêu lớn đặt trên bàn đã gần thấy đầy “...Ba em sức ăn thường ngày không lớn, em ép buộc như vậy có khi lại phản tác dụng đấy ”.

Nhìn bộ dạng phụ thân thật sự no lắm rồi, Minh Tuyên đành phải buông bát canh trong tay “Vậy ba ba, con giúp ba đi lấy thuốc.”

Sờ sờ cái bụng đang thấy chường chướng, Vân Hi gật đầu “Ừm.”

Nhìn đứa con đã bước ra khỏi phòng, Vân Hi mỉm cười với Bạch Vũ, nói lời cảm tạ “Cám ơn, nếu không anh, có lẽ bụng tôi hôm nay không chống đỡ được mất.”

“Đừng khách khí———.”

Ngồi vào chiếc ghế tựa trên giường bệnh, Bạch Vũ trong mắt lộ ra ý cười “Kỳ thật anh rất hạnh phúc.”

Khóe miệng hơi hơi cong lên, Vân Hi thả lỏng tựa vào tấm đệm sau lưng “Đúng vậy, Minh Tuyên vẫn luôn rất ngoan, trong mắt người ngoài có lẽ họ nghĩ là tôi chiều cố nó nhưng thực tế, từ lúc nó mười tuổi trở đi vẫn luôn là nó chăm sóc tôi.”

“Anh có muốn nghe kể tôi đã gặp được Minh Tuyên như thế nào không ?” Nhìn Vân Hi gật đầu, Bạch Vũ hai tay khoanh trước ngực, khóe miệng mỉm cười mang theo một chút thâm ý “...lần đầu tiên tôi gặp Minh Tuyên, lúc đấy tôi đang khá chật vật. Tôi bị người lập mưu làm bị thương, cậu ấy khi đó mười lăm tuổi tuy khá bất mãn nhưng cũng đã ra tay cứu tôi, tôi ban đầu cứ tưởng cậu ấy là một đứa nhỏ không biết trời cao đất dày * là gì, nhưng tiếp xúc một thời gian dài tôi mới biết là tôi đã coi thường cậu ấy, Minh Tuyên đối với người rất lạnh mạc (lạnh lòng, thờ ơ), vô luận làm cái gì hay nói cái gì thì vĩnh viễn đều là thái độ lạnh băng, tôi cứ nghĩ là do trời sinh đã vậy, nhưng kết quả là lại phát hiện được khi cậu ấy ở trước mặt anh thì mới có thể lộ ra biểu tình phù hợp với tuổi của cậu ấy.”

(* Nguyên tác –bất tri thiên cao địa hậu: không biết trời cao đất rộng; không biết trời cao đất dày; kiến thức nông cạn mà tự cao tự đại; không biết mức độ nghiêm trọng của sự tình; coi trời bằng vung; kiêu căng ngạo mạn)

Mỉm cười nhìn Vân Hi “Kỳ thật người chân chính ỷ lại, sẽ không ly khai là cậu ấy, anh ở trong lòng Minh Tuyên có một vị trí bất đồng, cho nên anh đừng nên cảm thấy là anh liên lụy tới cậu ấy.”

Đối với lời nói đầy vẻ săn sóc của Bạch Vũ, trong lòng Vân Hi dâng đầy cảm kích “.....cảm ơn anh”.

Tất cả vẻ thâm thúy trong ánh mắt đều giống như biển lớn, hài hòa ôn nhu “Đừng khách khí, đừng quên chúng ta là bằng hữu.” (*tiếng lòng* và là con rể – cha vợ...=))))))

33. Chương 33

Màn đêm buông xuống, ánh trăng mờ ảo cũng ngừng vương vấn bên khung cửa sổ, sự nhu hòa tràn ngập nơi nơi, cảm giác an tĩnh thoải mái bao trùm tất cả.... Nhưng sự yên lặng này nhanh chóng bị phá vỡ bởi tiếng mở cửa sổ từ bên ngoài, dưới ánh trăng, bóng người linh hoạt nhảy vào trong phòng bệnh mà không chút nào để ý tới chỗ này là tận tầng năm... khẽ khàng đi tới bên giường, ngồi xuống, nhẹ nhàng nghiêng thân mình ghé vào người Vân Hi, ngón tay mang theo vô hạn nhu tình vuốt ve đường nét khuôn mặt cậu “Vân Hi.....”

Giống như một giấc mộng, tiếng gọi vừa xa xăm, mơ hồ lại vừa dịu dàng, tựa cơn gió thanh khiết vỗ về nội tâm Vân Hi....Tiếng kêu càng ngày càng chân thật, giục giã Vân Hi hé mở hai mắt mông lung, tầm mắt dần dần sáng tỏ, vẻ mặt cậu nháy mắt đĩnh trệ.

“Quay về———?!”

Chưa kịp hoàn toàn thanh tỉnh, đầu óc còn chút ngây đại “Trở về nơi đâu.....”

“Nhà của chúng ta.”

‘Nhà’... từ ngữ ảm áp này đã bị loại bỏ khỏi từ điển của Vân Hi từ lâu rồi, giờ đây trong cậu chỉ còn lưu lại nỗi đau không thể phai nhòa.... Nó này như một chậu nước lạnh khiến Vân Hi phút chốc tỉnh táo trở lại.

Lãnh đạm chống đỡ thân thể ngồi dậy, né khỏi hơi thở quen thuộc đang gần trong gang tấc.

“Đường tiên sinh, ngài và tôi đã không còn quan hệ gì với nhau nữa rồi, thỉnh ngài đừng dùng từ ‘chúng ta’ nữa.” lại càng không thể có chỗ gọi là ‘nhà’ nữa rồi.

Đối mặt với lời nói lạnh nhạt của Vân Hi, Đường Dịch Thần cũng chỉ mỉm cười, từ trong túi lấy ra một hộp gấm màu đỏ, mở ra đặt trước mặt Vân Hi.

Nhìn thoáng qua cái hộp đang bày ra trước mặt mình, Vân Hi quay mặt sang một bên “Ngài đây là có ý gì.” chẳng lẽ còn muốn làm tôi nhục nhã thêm một lần?!

“Anh yêu em.”

Ôn nhu nhìn đối phương, Đường Dịch Thần lấy chiếc nhẫn trong hộp gấm ra, mềm nhẹ cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Vân Hi, lúc cậu còn chưa kịp phản ứng đã đem nhẫn ***g vào ngón tay áp út của Vân Hi “...hãy cùng anh kết hôn——.”

Đáy mắt nóng lên, Vân Hi quay mặt đi, khi còn nhỏ vẫn luôn ảo tưởng tới thời khắc thiêng liêng này, tuy nguyện vọng tươi đẹp lại bởi vì thế tục can quấy mà trở nên cay đắng, nhưng vẫn vô pháp làm biến mất sự khao khát cùng ao ước, chung quy vẫn luôn hy vọng phần tình cảm của mình có được một kết cục tốt đẹp... Nhưng cậu cũng chưa từng ngờ được rằng, chính chuyện tình này lại có thể khiến cậu thương tổn nặng nề tới tận nhiều năm đến vậy “Xin ngài đừng dùng cách này để bù đắp lại những thương tổn của tôi...”

“Hãy tin tưởng anh, anh sẽ đem đến cho em hạnh phúc.” Chuyên tâm nhìn Vân Hi, trong con người thâm thúy của Đường Dịch Thần lộ ra sự dịu dàng chân thành tha thiết, trong lòng Vân Hi thời khắc này không hiểu sao nhảy loạn lên, nhưng mỗi khi nhớ tới sự đau khổ đã trải qua, đáy lòng luôn còn chút e ngại. Cái cảm giác trống rỗng, sự bất lực khi chìm đắm trong biển băng lạnh lẽo của sự thống khổ làm cho cậu rất sợ hãi, cậu không chịu đựng nổi nếu Đường Dịch Thần chỉ là đùa giỡn.....

“Ngài rồi sẽ gặp gỡ được một người có thể chân chính bên ngài cả đời...” mà người đó tuyệt đối không phải là tôi.

“Anh đã gặp được rồi.”

Tiếng nói trầm áp, mị hoặc vắng vắng bên tai, Vân Hi theo phản xạ che lỗ tai “Đừng nói nữa....”

Dịu dàng dùng sức gạt bỏ hai tay của Vân Hi “Mười năm...mười năm qua anh chưa bao giờ quên em, mỗi giờ mỗi khắc trái tim anh đều nghĩ về em.... Anh biết anh đã mang đến cho em những thương tổn lớn đến cỡ nào, anh không vọng tưởng cầu xin em tha thứ... Anh chỉ mong em biết.....” Cầm tay Vân Hi đặt ở trước ngực mình, nơi chính trái tim hắn đang đập “.....anh yêu em.”

Bỏ qua những tình tự đang nảy nở trong trái tim, Vân Hi hừ lạnh một tiếng “Ngài cho rằng sau khi trải qua biết bao chuyện thì tôi vẫn còn có thể tin tưởng hai chữ ‘tình yêu’ này sao?”

“Anh sẽ khiến em tin tưởng——.”

Ôm Vân Hi trong ngực “Bởi vì anh biết trong trái tim em vẫn còn có anh.”

Vân hi nhắm hai mắt lại, lẳng lặng cảm thụ sự ảm áp vô hạn trong ***g ngực này mang đến, vì cái gì dù sau khi cậu bị thương tích đầy mình nhưng cậu không làm sao có thể hận được hắn? Mỗi khi phần ảm áp này lại gần cậu, cậu đều nhớ tới sự ảm áp Đường Dịch Thần đem lại, cũng là thứ mà người thân trong gia đình không thể mang lại cho cậu.

“BUÔNG BA BA RA——.”

Bỗng có một tiếng rống to, đang đắm chìm trong thế giới của chính mình, Vân Hi bừng tỉnh, còn chưa kịp phản ứng gì thì lại rơi vào một vòng tay quen thuộc, thanh âm nóng vội vang lên bên tai “Ba, tên hỗn đản này có làm gì ba ba không ”

Còn chưa kịp trả lời, đầu óc đang mê muội chưa ổn định, thoáng chốc Vân Hi lại rơi vào một vòng tay khác....

Không kịp rảnh để ý chính mình sao lại thành một con uay xoay tròn giữa hai người, Vân Hi đã hôn mê trong vòng tay của Đường Dịch Thần.

“Tiểu hài tử (trẻ con) không nên can dự vào chuyện của người lớn.” Lời nói nghiêm khắc cùng sự băng lãnh, mang đầy theo sự uy hiếp, toàn bộ đều đối lập với sự ôn nhu dành cho Vân Hi.

Mà trong mắt Lục Minh Tuyên cũng phóng ra sát khí lạnh lẽo không hợp với tuổi, nháy mắt biểu tình cũng trầm ổn trở lại cũng không phù hợp với độ tuổi vốn có.

“Người ấy là phụ thân của tôi, người chân chính không thể ở đây hẳn là ngài mới phải, Đường chủ tịch.”

Cố ý tăng thêm ba chữ cuối cùng, tỏ rõ khoảng cách đồng thời cũng là một loại nhắc nhở. Lúc đang nói, Lục Minh Tuyên thân thủ nhanh lẹ cướp đoạt lại phụ thân còn đang nằm trong lòng ‘ác nhân’ kia, tuy biết như vậy sẽ làm phụ thân không được thoải mái nhưng sự nôn nóng xuất phát từ trong tâm khiến nó không muốn nhìn thấy phụ thân nằm trong vòng tay người khác một giây phút nào nữa.....

Lenivy: *cảm thán* Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết!!!! *nhìn trời

*

34. Chương 34

Thân thủ muốn đoạt lại phụ thân trong lòng đối phương, động tác của Minh Tuyên càng trở nên tăng tốc, chiêu thức bình ổn nhưng lại vẫn bị Đường Dịch Thần xảo diệu (né tránh) kịp thời né tránh, nhìn ba ba vẫn còn nằm trong lòng tên hôn đản kia, lửa giận nháy mắt bùng cháy khiến tâm tình của Lục Minh Tuyên đang vững vàng trở nên hỗn loạn, sự bình tĩnh nhiều năm lúc này đều tan thành mây khói...

Ánh mắt biến đổi, nắm chặt tay thành quyền, lao thẳng đến chỗ Đường Dịch Thần, mang theo quyền phong mãnh lực đầy uy vũ làm cho Đường Dịch Thần phải lui về sau mấy bước, trong mắt hắn tuy ánh lên sự tán thưởng nhưng lại càng nhiều sự hờn giận.... Mềm nhẹ áp sát Vân Hi vào trong ngực mình, lưu lại nụ hôn phớt nhẹ ở trên thái dương người yêu dấu đang choáng váng “Vân Hi, cố gắng nhịn một chút nữa——.”

Giương mắt nhìn Lục Minh Tuyên nôn nóng, khéo môi Đường Dịch Thần khẽ nhếch lên “Quả nhiên vẫn chỉ là trẻ con.....”

Âm sắc vừa phát ra, hắn nhanh chóng đưa chân đá mạnh hướng về Lục Minh Tuyên, đúng như hắn dự kiến cậu bé vội né tránh về sau, Đường Dịch Thần liền đá mạnh thêm phát nữa, Lục Minh Tuyên kêu thất thanh rồi ngã lộn trên mặt đất.

Ôm chỗ bụng bị đá, Lục Minh Tuyên sắc mặt tái nhợt, ảnh nhảnh đau đớn, chân mày không chút suy biến, linh hoạt xoay người đứng dậy, sờ sờ khóe miệng, ánh mắt càng thêm sắc bén...

Cũng không để ý trong ánh mắt của Lục Minh Tuyên bùng lên ý chí chiến đấu, Đường Dịch Thần cúi đầu nhìn Vân Hi trong lòng mình, thấy hai mắt người thương nhắm nghiền, khóe mắt nhàn lại thành một đường thật sâu dường như có vẻ rất thống khổ.... Đường Dịch Thần sắc mặt cũng trầm hẳn xuống, không muốn tiếp tục dây dưa thêm với Lục Minh Tuyên, nhẹ nhàng đặt Vân Hi sang một bên, chu đáo chuẩn bị chỗ dựa vững chắc cho cậu rồi mới xoay người, về mặt chớp mắt đã chuyển biến lạnh lùng.

Hai người tựa hồ động thủ cũng một lúc, quyền cước của Lục Minh Tuyên nhanh nhẹn cũng tốc độ của Đường Dịch Thần đều là yếu tố quyết định giành thắng lợi trong trận chiến này, người tới ta lui, công kích nhau không chút lưu tình. Mà Vân Hi tầm mắt dần dần rõ ràng, nhận tình còn mê mang, cố sức đứng dậy nhìn về phương hướng đang đánh nhau...

Lúc này hai người kia mỗi một chiêu thức tung ra đều không thể giấu diếm nổi sát khí, ngay cả Vân Hi cũng cảm thấy, nỗi lòng lo lắng khiến ánh mắt cậu dính chặt vào một chỗ, cho dù những thương tổn đã qua vẫn

luôn khắc sâu trong đáy lòng nhưng thật sự cậu không muốn vì điều đó mà hai người thân cận nhất gây sự với nhau.

Nghĩ muốn lên tiếng can trở nhưng lại không có chút khí lực nào cả, thanh âm yếu ớt căn bản không thể tới tai hai người đang chuyên tâm đánh nhau kia được.

“Vân Hi, không cần lo lắng——.”

Bàn tay dịu dàng đặt lên bả vai của Vân Hi, không mang chút sức nặng nào nhưng lại mang theo nồng đậm niềm an ủi.

Nghiêng đầu nhìn Bạch Vũ bên cạnh, ánh mắt Vân Hi chứa đựng một tia khẩn cầu “Giúp tôi.”

Khẽ thở dài một hơi, Bạch Vũ cười khổ “ Muốn bọn họ dừng tay chỉ có một cách.” Giương mắt nhìn về phía Vân Hi “...nhưng anh phải phối hợp với tôi.”

Nhìn Vân Hi gật đầu, Bạch Vũ liền vươn tay ôm cậu ngồi trên đùi mình, ôn nhu kéo Vân Hi dựa vào người hẳn, động tác thân mật không gì che dấu được.

Tựa hồ bất ngờ trước hành động này, hai người kia vốn đang đánh nhau quyết liệt lại rất ăn ý dừng tay lại, lời nói ra càng thêm đồng nhất “Buông Vân Hi (ba ba) ra”

Nhìn tầm mắt hai bên đầy uy hiếp, Bạch Vũ chỉ có thể cười khổ trong lòng, nhưng vở diễn hay ho này nhất định phải diễn cho đến cùng, cúi đầu nhìn Vân Hi, lời nói ra cũng là lãnh đạm nhắc khéo hai người kia “Mấy người như vậy chỉ khiến Vân Hi càng thêm lo lắng thôi. ”

“Không liên quan tới anh.”

Lời đáp lạnh lẽo, không mang theo một tia tình cảm, Đường Dịch Thần tiến lên phía trước, đem Vân Hi một lần nữa ôm về trong lòng mình, lạnh lùng nhìn Bạch Vũ, trong mắt toát ra thần sắc gì đó mà chỉ có bọn họ mới hiểu, nhưng lúc quay lại nhìn về phía Vân Hi, ánh mắt lại trở lại như thường ngày, ôn nhu vô hạn “Thực xin lỗi! Đã khiến em lo lắng.”

Kkkhông dám nhìn ánh mắt đang ngập đầy nhu tình của đối phương, Vân Hi ho nhẹ một tiếng “Đặt tôi xuống đi.”

Biết là không thể một sớm một chiều có thể làm cho Vân Hi tiếp nhận lại hẳn, Đường Dịch Thần gật đầu “Được rồi”

Đặt Vân Hi ngồi trên giường nhưng cánh tay lại vẫn như cũ vòng quanh eo cậu, vô luận Vân Hi có giãy dụa ra sao thì cũng không thể khiến cánh tay ấy rời đi. “Cuối cùng thì ngài muốn thế nào đây.” Lời nói bằng lãnh như vậy chắc chắn sẽ không từ miệng Vân Hi phát ra nhưng tầm mắt của Đường Dịch Thần vẫn thủy chung xoay chuyển quanh Vân Hi, không thèm nhìn đến Lục Minh Tuyên đang nóng ruột muốn đoạt lại phụ thân mình.

“ Không phải chuyện của cậu——.”

Lenivy: Giờ mới thám thía câu “Đẹp zai không bằng chai mặt” =.,=

35. Chương 35

“Các người đừng cãi nhau nữa.” Tuy thanh âm suy yếu nhưng lại có tác dụng đến bất ngờ, nhìn không khí lạnh lẽo giữa mấy người kia đã đình chỉ, Vân Hi cúi đầu ôm trán đang đau đớn “...mấy người đi ra ngoài đi, tôi muốn yên lặng một chút.”

“Ba, con.....”

“Đi ra ngoài——.”

Nhắm mắt lại, lúc này cái gì cũng không muốn nghe, Vân Hi đánh gậy lời nói chưa xong của đứa con, giọng nói không chút khí lực dần dần yếu đi nhưng vẫn làm cho những người ở đây đều đồng loạt tường tận nghe rõ.

Nhìn bộ dạng của phụ thân, Lục Minh Tuyên tâm can ần ần đau đớn, cha con bên nhau nhiều năm như vậy cũng chưa thấy phụ thân suy yếu đến mức này, tầm mắt di chuyển tới Đường Dịch Thần, lộ ra ánh mắt lạnh băng đầy tức giận. Đều do ông ta...nếu không phải vì ông ta thì cũng sẽ không phát sinh nhiều thứ chuyện đến vậy....

Mâu quang khi quay nhìn về phía phụ thân lại trở nên nhu hòa “..... Vâng ạ.”

Trước khi rời đi vẫn kịp dùng ánh mắt khiêu khích nhìn thoáng qua Đường Dịch Thần, sau đó mới là người đầu tiên ra khỏi phòng.

Không chút để ý tới ánh mắt trên tức của đối phương, Đường Dịch Thần dịu dàng chăm chú nhìn Vân Hi, trở tay bế cậu từ chỗ ngồi quay trở lại giường mềm mại, cẩn thận chính lại chăn cho Vân Hi rồi cũng lỵ khai khỏi phòng. Mà vẫn một mực tựa bên góc tường, Bạch Vũ là người duy nhất chưa ra ngoài, hẩn bước nhẹ tới trước giường.

“Có những chuyện cho dù có trốn tránh cũng không giải quyết được gì đâu”

Nói xong lời muốn nói Bạch Vũ liền mỉm cười rời đi...

Vừa mới khép cửa xong, không ngoài dự kiến lại nhìn thấy trên hành lang có hai người đang hằm hè nhìn nhau, than nhẹ một hơi “Tốt xấu các người cũng là cha con ruột thịt.....” (Ồ_Ồ gì cơ?!!) Chưa kịp dứt câu, một con dao nhỏ đã phi đến trước mặt hẩn.

“Tôi cùng tên hỗn đản này không có bất cứ quan hệ gì cả, cho nên thỉnh đừng đem tôi cùng cái tên ngu xuẩn này xếp cùng một chỗ.” Lục Minh Tuyên từng lời từng chữ đều lộ ra lãnh ý, ẩn lộ rõ một loại sát khí.

Bạch Vũ nhún nhún vai, nếu đương sự đã tỏ thái độ như thế thì hẩn cùng những người đứng đây xem cũng không có quyền hạn gì xen vào, điều duy nhất có thể làm chính là rời khỏi nơi này cho hai người bọn họ có một không gian riêng.

Cho đến lúc Bạch Vũ rời đi, hai người vẫn như trước nhìn thẳng vào đối phương. Thời gian trôi đi nhưng bầu không khí cứng ngắc vẫn không hề tiêu tán mà ngược lại càng thêm ác liệt.

Lời nói lãnh đạm cũng không phải hối hận hay là muốn giải thích “Trước lúc gặp lại Vân Hi, tôi không hề biết đến sự tồn tại của cậu.”

Khẩu khí của Minh Tuyên dị thường bình thản, dường như cảm thấy chuyện này cùng nó không hề có chút quan hệ “Đường tiên sinh, không cần giải thích với tôi đâu.”

“Ngoài Vân Hi, tôi không cần giải thích bất cứ điều gì với người khác, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, Vân Hi vĩnh viễn đều là của tôi, cậu chẳng qua chỉ là con nuôi của em ấy, mà tôi cũng là cha đẻ của cậu, tuy tôi chưa từng làm tròn được trách nhiệm nhưng cũng không thể xóa nhòa huyết thống giữa tôi và cậu.” Những lời này giống như một lời cảnh cáo hơn là một lời sám hối.

“Con nuôi thì sao, mà huyết thống thì thế nào, người vẫn luôn thật sự chăm sóc tôi không phải là ông, cũng không phải người đàn bà đã ném tôi tới cô nhi viện mà là Lục Vân Hi.... cha của tôi———.”

Ánh mắt trong chớp mắt trở nên nhu hòa, nhưng lại rất nhanh khôi phục vẻ băng lãnh...

“Chính người ấy đã cho tôi sinh mệnh thứ hai, cho nên tình cảm giữa hai chúng tôi ông vĩnh viễn không thể nào phá hoại được, trái lại, chính ông mới là người đã làm thương tổn ba ba, còn chúng tôi mới là người một nhà gắn bó với nhau.” Hừ lạnh một tiếng “...không biết tôi nói như thế đã đơn giản chưa, liệu một động vật máu lạnh như ông có nghe hiểu không.”

Sự nghiêm khắc xẹt qua trong mắt “Chuyện của người lớn, trẻ con như cậu vĩnh viễn cũng không hiểu được.” Thu lại biểu tình, ánh mắt khôi phục lạnh lùng vốn có “...mà cậu dù sao cũng là con tôi.”

Lục Minh Tuyên gắt gao nắm chặt tay phát ra tiếng kèn kẹt, còn chưa kịp mở miệng phản bác, cánh cửa của phòng bệnh lại một lần nữa mở ra, người vốn nên nằm trên giường nghỉ ngơi giờ này lại xuất hiện trước mắt hai người.

Tầm mắt Đường Dịch Thần dừng ở Vân Hi đang đứng sau cửa, cửa sổ thoáng khí vốn nên đóng lại cẩn thận vì sơ sẩy mà lại mở toang ra. Xem chừng âm lượng nói chuyện của hắn và Lục Minh Tuyên đã ngoài ý muốn truyền đến tai Vân Hi rồi. Cũng do đây là phòng bệnh đặc biệt đắt đỏ nên mới xảy ra cơ sự này, lúc này cũng khiến cho người luôn luôn quyết đoán trong mọi việc như Đường Dịch Thần lộ ra biểu tình hối hận “Vân Hi———.”

Không để ý đến tiếng gọi của Đường Dịch Thần, đồng tử (con ngươi) của Vân Hi lại bình tĩnh không chút gì gợn sóng,

“Các người là ... cha con ruột?”

Nhìn Đường Dịch Thần gật đầu, còn Minh Tuyên lại cúi gầm mặt xuống, Vân Hi lại đột nhiên bật cười, không còn chút sức lực để chống đỡ thân thể nên ngã nhào xuống đất, nhìn hai người lo lắng vội vàng chạy tới, nụ cười của Vân Hi càng thêm sắc nét... Nguyên lai cậu cái gì cũng đều không có được, ngay cả người thân duy nhất còn lại bên cậu cũng đều là của người khác, mọi việc thật nực cười, kể cả cuộc đời của cậu cũng vậy.....

“Vân Hi, không phải như những gì em tưởng tượng đâu.” Dùng sức ôm chặt Vân Hi vào trong lòng, nụ cười của Vân Hi khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi và bất an.

Cũng hết sức lo lắng, Minh Tuyên quỳ gối trên mặt đất, hai tay bọc lấy thân thể của phụ thân “Ba, con không phải muốn giấu diếm ba đâu, ba đừng sinh khí (tức giận).”

Nâng tay lên, như ngày nào Minh Tuyên còn thơ dại, cậu vuốt ve tóc con trai “Ba không có sinh khí, con đã lớn rồi, đã có năng lực để phán đoán mọi thứ, mà khả năng lựa chọn của chính con cũng theo đó phải lớn dần rồi.”

“Ba, ba muốn nghe lựa chọn cuối cùng của con không?” Nhìn phụ thân, Minh Tuyên mỉm cười ôn hòa tựa dòng suối thanh mát “Con Lục Minh Tuyên, cả đời này chỉ có một tên, cũng chỉ có một người cha là Lục Vân Hi.” Mười ngón ôm chặt phụ thân “...cả đời là cha con———.”

Lenivy: TT_TT Cảm động quá... *trầm trầm nước mắt*

36. Chương 36

“Cả đời là cha con...”

Lúc này lời nói đó khiến trái tim Vân Hi đang lạnh thấu một lần nữa được sưởi ấm, cậu ngẩng đầu nhìn lên hai khuôn mặt đang vô cùng lo lắng cho mình... Có lẽ đây là một cơ hội do ông trời ban tặng, tuy rằng không biết nó có phải là niềm hạnh phúc chân chính dành cho cậu không nhưng cũng như lời Bạch Vũ đã nói, cả đời trốn tránh cũng chỉ có thể rước lấy sự thống khổ vô tận mà thôi, cho tới tận lúc này, phương pháp duy nhất giải quyết được mọi khúc mắc chính là đối mặt...

“Đường Dịch Thần———.”

Đột nhiên bị gọi tên làm cho biểu tình của Đường Dịch Thần nháy mắt ngưng trọng, nhưng ánh mắt vẫn nhắm nhìn cậu đầy ôn nhu.

Ngẩng đầu nhìn Đường Dịch Thần, mâu trung Vân Hi chớp động “Tôi không cần anh hứa hẹn gì với tôi cả..... Tôi chỉ hy vọng anh có thể thật lòng trả lời tôi một câu.”

Trong ánh mắt cậu ánh lên sự chân thành cũng nghiêm túc “Anh là vì muốn bù đắp cho tôi nên mới muốn cùng tôi một chỗ hay là do anh vẫn còn thật sự vương vấn đoạn tình duyên trước kia của chúng ta...”

Mười năm... Cả ngày lẫn đêm, nhiều năm gian khổ cách trở, cuối cùng câu hỏi này lại một lần nữa chứng minh được một điều rằng, trong tận đáy lòng cậu vẫn chưa thể vứt bỏ được phân tình cảm rằng buộc này, rốt cục là hạnh phúc hay là bất hạnh thì chỉ có cách lại trải qua nó thì mới có thể biết.

Nhẹ tay nâng khuôn mặt Vân Hi lên, ánh mắt nhìn thẳng vào đối phương, ánh nhìn ôn nhu như nước “Vân Hi, người có thể làm cho anh phơi bày ra hết tất cả tâm tình chính là em, người có thể khiến cho cuộc đời anh lần đầu tiên cảm thấy hối hận cũng chỉ có mình em thôi....” Nụ hôn mềm nhẹ dừng trên bạc thân của Vân Hi “...cho nên anh có thể chắc chắn nói với em rằng. Bởi vì anh yêu em, cho nên anh mới muốn được bên cạnh em chứ không phải bởi vì những sai lầm trước kia anh phạm phải.”

Lời thổ lộ nhu tình nhẹ nhàng khiến cho tâm tư Vân Hi trở nên bình thản, cậu nhắm hai mắt lại “Minh Tuyên, ba ba mệt rồi, đi ba quay về phòng bệnh đi.”

Lạnh lùng nhìn lướt qua Đường Dịch Thần, Lục Minh Tuyên gật đầu “Vâng ạ.”

Thanh âm ôn hòa vô cùng, nhưng lại trái ngược hoàn toàn với cái nhìn đối với Đường Dịch Thần, dịu dàng nâng phụ thân dậy từ bên trong lòng của cái tên đáng ghét kia, Lục Minh Tuyên liền quay người ôm lấy ba ba, nhìn phụ thân mở mắt, nhu hòa cười “Ba, hiện tại thân thể ba hư nhược, con ôm ba trở về.”

Cũng bởi vì những chuyện tình phát sinh vào buổi tối hôm nay vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận được hết nên Vân Hi mệt mỏi nhắm mắt lại “Àn.”

Tuy rằng phụ thân không hề biểu lộ sự lựa chọn cuối cùng của mình, nhưng Minh Tuyên vẫn mơ hồ đoán được vài phần, trong lòng vì có chút không cam lòng chia sẻ người cha chính mình đã bao bọc bảo vệ suốt nhiều năm với người khác nên Lục Minh Tuyên ngậm ngùi hùng hăng trừng mắt liếc nhìn Đường Dịch Thần một cái rồi mới hậm hực xoay người rời đi.

Đối với sự căm tức của chính con ruột mình, Đường Dịch Thần không chút nào để ý, sự từng trải nhiều năm qua lại khiến hắn sớm rõ tỏ ý tứ của Vân Hi, khỏe miệng hơi hơi cong lên, lấy chiếc hộp gấm đỏ trong túi áo, trong con người lưu chuyển niềm hạnh phúc vô hạn.

Mà sau cánh cửa cách biệt phòng bệnh, bầu không khí phủ kín sự tĩnh lặng, nhìn đứa con ngồi một bên ủ rũ cúi đầu, Vân Hi than nhẹ một tiếng “Có lẽ con sẽ cảm thấy ba ba thực đáng ghét.”

Hai tay nắm chặt, đáy mắt Minh Tuyên ngưng tụ một đồng oán hận đối Đường Dịch Thần “Ba, ba ba vì sao còn muốn tiếp nhận tên hỗn đản đó.”

Nâng tay vuốt ve mái tóc của Minh Tuyên, trong miệng truyền ra ngữ điệu mềm nhẹ cũng hàm chứa ý tứ dạy bảo “Minh Tuyên, ba ba đã dạy con thế nào, cho dù anh ta chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người cha, nhưng anh ta lại đã cho con một sinh mệnh, vô luận ân oán của người lớn ra sao thì con cũng không thể dùng ba chữ kia để xưng hô với anh ta..”

Cậu không muốn đem ân oán của người lớn làm liên lụy đến thời kỳ trưởng thành của đứa nhỏ, dù gì cũng là máu mủ tình thâm, cậu không hy vọng Minh Tuyên vì chuyện này mà bị ảnh hưởng.

Biết khẩu khí của bản thân quả thực là không phải, ánh mắt Minh Tuyên quay lại nhìn phụ thân “Ba, con xin lỗi!”

Nhìn đứa con nhu thuận, Vân Hi vui mừng cười, xê dịch thân thể một chút, vỗ nhẹ khoảng không trên giường bên cạnh mình “Hôm nay hãy cùng ba ba trò chuyện nhé.” Nhìn Minh Tuyên lê bước tới giường, khi cậu chưa kịp định hình thì đã có một cánh tay ôn nhu ôm qua eo cậu, cái cảm xúc gần bó ấm áp này khiến cho sự khó chịu trong người Vân Hi cũng vô hình trung giảm bớt đi rất nhiều.....

37. Chương 37

Làm thủ tục xuất viện tất cả đều đã ổn thỏa, dường như sợ Vân Hi đổi ý, Đường Dịch Thần thủy chung không rời khỏi cậu nửa bước, đem hình dáng của đối phương thật cẩn thận thu vào đáy mắt. Vân Hi cũng không nhiều lời, nghiêng mặt nhìn người bên cạnh vẫn một mực bảo trì bộ dạng căm thù của Minh Tuyên, chỉ có thể khẽ thở dài... hai người này khi nào thì mới có thể thân mật với nhau như những cặp phụ tử chân

chính khác đây, bắt quá nhìn ánh mắt của Lục Minh Tuyên đối với Đường Dịch Thần, nghĩ đến có lẽ việc này khó mà thành được!

“Minh Tuyên.”

Nghe thấy phụ thân khẽ gọi, lãnh ý toát ra trong mâu trung Lục Minh Tuyên nháy mắt biến mất, tầm mắt âm áp quay lại nhìn cha “Ba ba.”

Khóe môi gợi lên, mang theo mỉm cười ôn nhu “Cơ thể của ba cũng tốt lên rất nhiều rồi, con quay về Mỹ đi.”

Lời nói của phụ thân làm cho tâm lý của Minh Tuyên trở nên căng thẳng, lúc này nếu cậu thật sự đi rồi...thì Đường Dịch Thần kia.....“Ba, con.....”

Đánh gãy lời Minh Tuyên định nói, Đường Dịch Thần giọng rất bình tĩnh, ngay lập tức thu hồi thái độ lạnh như băng thường thấy, không hiểu sao trở nên rất tình cảm nói “Con bây giờ còn nhỏ, tốt nhất nên trở về học tập đi.” (=))) ông bố vĩ đại quá cơ anh Dịch Thần à)

Trùng mắt giận dữ liếc mắt nhìn cái người cha có cùng huyết thống kia “Chuyện của tôi không cần ông quan tâm.”

Những oán hận mà đứa nhỏ đối Đường Dịch Thần không thể ngay trong phút chốc chỉ bằng đôi ba câu của ba nuôi mà hóa giải ngay được, giờ có lẽ chỉ đành đợi thời gian làm phai mờ dần thôi “Minh Tuyên.” Vân Hi ngược nhìn, lắc đầu.

Ánh nhìn hướng về phía phụ thân, nháy mắt biến trở về thành một đứa nhỏ nhu thuận “Ba, con còn chưa muốn sang đây.”

“Đứa ngố này, con còn hai tháng nữa là được nghỉ rồi, đến lúc đó trở về thăm ba cũng giống nhau thôi mà.” Ôn hòa mỉm cười, từ ái sờ sờ lên mái tóc của đứa con đã trưởng thành.

“Vâng ạ.” Biết không thể thoái thác thêm nữa, Lục Minh Tuyên chỉ có thể gật đầu “Vâng con sang tuần sau đi đặt vé.”

“ Không cần đâu. ” Lấy ra vé máy bay trong túi, đưa tới trước mặt Lục Minh Tuyên “Khoảng hạn nhất.” =))))))

Hung tợn trợn mắt nhìn vé máy bay trước mắt, như thường lệ miệng lưỡi trơn tru phun ra hai chữ “Nhiều chuyện.” Nhưng khi chạm đến ánh mắt Lục Vân Hi, Lục Minh Tuyên chỉ đành miễn cưỡng đưa tay tiếp nhận, cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, hai tròng mắt nhiễm một vẻ đầy tức giận.

“Minh Tuyên, làm sao vậy?”

“Ba, con không sao, chẳng qua là.....” Ánh nhìn từ trên người phụ thân dời đến cái tên chứng mất vô cùng kia “Thời gian đăng ký là ba giờ sau.”

Vừa nghiêng răng nghiêng lợi cố thốt ra hết câu, đậm tính cách trẻ con... Chứng kiến hết thấy mọi chuyện nhưng trên khuôn mặt của Đường Dịch Thần vẫn không có chút biểu tình, hẩn nâng cổ tay nhìn thời gian, phun ra lời nói lại khiến cho Lục Minh Tuyên tức giận khó nhịn “Chính xác mà nói, con còn hai tiếng rưỡi nữa.” Buông tay, ngũ quan tinh thúy (tinh xảo, sâu xa) của Đường Dịch Thần nháy mắt lại trở về với vẻ mặt lạnh lùng cùng uy nghiêm.

Hai mắt nhanh chóng xuất hiện tơ máu, Lục Minh Tuyên hừ lạnh một tiếng “Thật sự là cảm ơn.”

“Không cần khách khí.”

Không muốn làm cho quan hệ cha con càng trở nên căng thẳng, Vân Hi từng bước tiến lên đứng giữa tầm mắt hai người “Minh Tuyên, nơi này cách sân bay khá xa, để tránh lỡ mất chuyến bay, con hiện tại nên xuất phát đi.”

“Vâng——.”

Không có cự tuyệt hay chần chờ, Minh Tuyên bước lên phía trước, khi Vân Hi chưa kịp phản ứng đã thần nhiên hôn nhẹ lên giữa trán của ba ba “Ba, con đi rồi, hảo hảo chiều cổ chính mình nhé.” Cố ý liếc nhìn

gương mặt không chút biểu tình kia, ánh mắt tức giận hướng Đường Dịch Thần “Đừng quá tin tưởng tên hỗn đản kia.”

Biết bản thân mình bất giác lại vướng vào cuộc tranh giành của hai người, Vân Hi bất đắc dĩ cười “Ba đã biết, con cũng phải quan tâm tới chính mình”

Từ ‘chính mình’ còn chưa kịp dứt, một cỗ lực đã đem cậu vây vào trong vòng tay ôm ấp quen thuộc, Vân Hi thở dài một tiếng, nhưng cũng không nhiều lời nữa.

Hết thấy đều là chuyện đã định, Minh Tuyên lại vẫn tràn ngập nỗi bất bình trong lòng đáp “Ba, con đi đây.”

Không chút chần chờ đi về phía trước, lúc đi ngang qua Đường Dịch Thần, dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe thấy, lãnh băng nói “Tôi mặc kệ quan hệ huyết thống giữa tôi và ông có chặt chẽ tới cỡ nào, nhưng nếu ông dám làm cho ba tôi thương tâm khổ sở, tôi nhất định sẽ không để cho ông tồn tại trên thế giới này lâu hơn một giây đâu....”

Nhưn này, đáy mắt lóe lên một tia sắc bén, trong giọng nói cũng có thể nghe ra biết bao sát khí.

“Tôi sẽ không để cho Vân Hi phải bị bất cứ thương tổn nào nữa.” Sự cam đoan chắc chắn cũng vừa là một câu trả lời thuyết phục lại cũng vừa là một lời thề thiêng liêng, nhu tình vô tận đều bao hàm trong lời nói đó. Nó cũng khiến Minh Tuyên hơi hơi an tâm, cất bước rời đi không còn chút chần chừ.....

38. Chương 38

Hai người lặng lẽ ngắm nhìn thân ảnh của nam hài đã trưởng thành kia dần dần khuất bóng trong tầm mắt....

Đường Dịch Thần cúi đầu nhìn Vân Hi đang bên cạnh mình, có chút ngập ngừng hỏi “Chúng ta về nhà đi.”

Một nụ cười mềm nhẹ như cơn gió thoảng qua trước mặt cậu, Vân Hi lại quay mặt đi, tuy rằng đã nghĩ là sẽ thẳng thắn bày tỏ hết những suy nghĩ của mình nhưng vẫn còn chút e ngại...Cậu nhắm mắt lại, chậm rãi bình ổn những xúc cảm đang khuấy động trong người, đang muốn mở miệng đáp lời thì bỗng một tiếng gọi khiến cho Vân Hi nháy mắt cứng đờ người...

“Vân Hi?!”

Xoay người nhìn về phía thanh âm phát ra, sắc mặt Vân Hi phút chốc tái nhợt không chút huyết sắc.....

“..... Mẹ.”

Hiểu được đáy lòng Vân Hi chịu đựng nhiều sự dày vò, Đường Dịch Thần tự trách cùng đau lòng đem đôi tay trở nên lạnh buốt của cậu bao bọc kín kẽ trong lòng bàn tay mình, dường như muốn dùng phương pháp gốc rễ này để sưởi ấm cho cậu.

“Các người.....?”

Nhìn bọn họ tay trong tay, Lục mẫu cay mảy, quay đầu nhìn thoáng qua phòng bệnh cách đó không xa, lại có chút hờn ghét quay về nhìn Vân Hi “Các người nhanh đi khỏi đây đi, bạn tôi một lúc nữa nhìn thấy hai người thế này thử hỏi thể diện của tôi còn ra cái dạng gì nữa.”

Không có lời hỏi thăm ân cần của người mẹ chỉ toàn trách móc nặng nề cùng xua đuổi, khóe miệng Vân Hi vẫn như trước nở một nụ cười nhưng lại tràn ngập chua xót “Vâng————.”

Cảm nhận được đôi bàn tay ấy hơi hơi phát run, Đường Dịch Thần nhìn thẳng về phía Lục mẫu, mâu trung ánh lên tia nhìn lạnh băng phảng phất muốn bắn thủng người đối diện...

Nhìn đối phương có chút sợ hãi mà thối lui từng bước, Đường Dịch Thần đang muốn mở miệng lại phát giác Vân Hi có chút cầu xin nhìn hẩn lắc đầu, bên trong đôi mắt kia chất chứa bao nỗi niềm ảm đạm không thể xóa nhòa hết sự ưu thương làm cho trái tim Đường Dịch Thần từng cơn đau đớn như bị bóp nghẹt.

Bởi vì sự việc đột nhiên phát sinh khiến cho sức lực của Vân Hi nhanh chóng bị hút cạn, bước chân nặng nề như đang đeo ngàn cân nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản, mỗi bước đi đều như đang dẫm nát lên vết thương lòng, đau xót khiến cho từng trận ứa nóng dâng lên trong hốc mắt.

Không biết làm thế nào mà ra được khỏi bệnh viện, Vân Hi nhìn lên không trung, không phải muốn nhìn ngắm những cảnh vật thuần khiết tươi đẹp của cuộc sống mà đơn giản cậu chỉ không muốn những giọt lệ chảy xuống từ khóe mắt.

Trong phút chốc Vân Hi đã cảm nhận được những rung cảm sâu kín trong lòng mình, lúc này đây bất kì tạp âm nào cũng không thể lọt vào tai cậu nhưng cậu vẫn có thể cảm thụ được cái ôm ấm áp đang bao bọc lấy mình khiến cho sự lạnh thấu trong lòng dần được sưởi ấm, cậu quay đầu nhìn về phía Đường Dịch Thần, nói “ Tôi muốn nhìn mặt trời lặn”

Ghì chặt thân hình đang run rẩy kia vào sát mình, tất cả những đau lòng, bi thương nháy mắt trào ra “Được, chúng ta đi ngắm mặt trời lặn”

Thanh âm ôn nhu như nước nhanh chóng an ủi được tâm tư hỗn loạn của Vân Hi, thả lỏng chính mình, dựa vào trong lòng của Đường Dịch Thần.

Trước nhiều người đứng ở cửa bệnh viện, Đường Dịch Thần không chút kiêng kỵ nắm chặt tay Vân Hi, không chú ý tới cái nhìn sầm soi của bất cứ ai vẫn như cũ ôm lấy cậu.

Tình yêu vốn nên là những thứ tốt đẹp nhất, có tương lai hạnh phúc, có cuộc sống khoái hoạt, nhưng lại bởi vì những tư dục (tham vọng cá nhân) của hấn mà đã tự tay hủy diệt đi phần tình cảm này, cũng làm cho người mình yêu thương phải bị tra tấn bởi rất nhiều những nỗi thống khổ bất hạnh suốt bao năm. Bản thân mình lại bị cuốn vào những thù hận cũng bon chen nhỏ mọn của cuộc đời nhưng so ra có lẽ cũng chưa bằng một phần vạn nỗi khổ khổ của Vân Hi....

Một chiếc xe thể thao màu đen dừng ngay trước mặt hai người, Vân Hi như bừng tỉnh, theo phản xạ lui càng sâu vào bên trong lòng Đường Dịch Thần, nhìn người đang bước xuống xe Lâm Hạo Nhiên.

“Quấy rầy rồi——.”

Lời nói có chút giễu cợt đã thành công phá vỡ bầu không khí cứng ngắc, Vân Hi hai má ửng đỏ.

Nhìn Vân Hi đỏ mặt, vẻ mặt của Đường Dịch Thần càng thêm nhu hòa, đối với sự xuất hiện đột ngột của Lâm Hạo Nhiên cũng không thêm để ý.

Nhìn ra giữa hai người đã có chút chuyển biến, trên mặt Lâm Hạo Nhiên lộ ra nụ cười ôn nhu ấm lòng “Lên xe đi, muốn đi đâu sao, tôi đưa hai người đi”

“Được.”

Không cự tuyệt, Đường Dịch Thần mở cửa xe, dìu Vân Hi ngồi vào phía sau rồi bảo đưa về biệt thự trên núi của mình ở ngoại ô, xong xuôi liền điều chỉnh ngồi một tư thế thoải mái, đem Vân Hi dựa vào trong lòng mình... Vừa trải qua cơn bệnh nặng không khỏi khiến Vân Hi mệt mỏi, kiệt sức, cậu đành phải dựa vào ***g ngực ấm áp này, dần dần ngủ say.

Lâm Hạo Nhiên từ kính phản chiếu trông thấy Vân Hi ngủ rất bình thản, mâu quang cũng càng thêm nhu hòa, bất quá nhìn đến Đường Dịch Thần cố ý hôn nhẹ lên trán của Vân Hi, động tác kia mười phần độc chiếm ngược lại khiến cho Lâm Hạo Nhiên bên môi nụ cười càng thêm sắc nét....

Kỳ thực yêu một người rất đơn giản, được người kia luôn vui vẻ, hạnh phúc....đó mới là tình yêu mình dành cho người đấy...

39. Chương 39

Tới điểm đến cũng là lúc màn đêm đã buông xuống, đêm tối ở ngoại ô có chút gì đó vắng vẻ heo hút, nhưng bên trong xe lại ngập tràn sự ấm áp...

Nhìn Vân Hi vẫn đang say nồng gối lên khuỷu tay mình, trong lòng Đường Dịch Thần nổi lên sự thỏa mãn khôn cùng, cửa xe chậm chậm được bên ngoài mở ra, ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Hạo Nhiên đang đứng ngoài xe, Đường Dịch Thần gật đầu “Cảm ơn.”

Cong môi lộ ra tiểu ý đáp lại đối phương, Lâm Hạo Nhiên khẽ giọng “Đừng khách khí.”

Khóe miệng gợi lên, ánh mắt quay về nhìn ngắm Vân Hi, vẻ mặt của Đường Dịch Thần vô thức hiện lộ sự hạnh phúc, một lần nữa ôm sát Vân Hi vào trong ***g ngực, rồi mới nhẹ bước xuống xe. Mỗi một động tác đều từng chút từng chút nhẹ nhàng cẩn trọng sợ quấy nhiễu nhân nhi đang ngủ.

Lúc người hầu trong biệt thự nhìn thấy bên ngoài có đèn xe ô tô lóe sáng đã nhanh chóng mở rộng cửa, không dám chậm trễ một giây nào vội xếp hàng ngay ngắn ở đại môn.. Dù sao người đến vào giờ này cũng chỉ có ông chủ rất ít khi ghé qua mà thôi.

Nhìn thấy thân ảnh xuất hiện trước mặt là Đường Dịch Thần không ngoài dự đoán, tất cả người hầu đều rất biết lễ phép, xoay người khom lưng cúi chào, định đồng thanh nói ‘Lão gia’. Thanh âm chưa kịp phát ra đã bị ngăn lại, ông chủ ít khi biểu lộ hỉ nộ ái ố đã làm động tác chó lên tiếng.

Tầm mắt của mọi người chuyển về người nam nhân nằm trong lòng lão gia, tuy không thể nhìn thấy khuôn mặt, nhưng ai cũng tự ngầm hiểu rõ người này có tầm quan trọng cỡ nào. Một người quanh năm suốt tháng vẫn lạnh lùng lại đột nhiên thân thiết ôn nhu với một người, dù là kẻ ngốc cũng có thể nghĩ được người đó chắc hẳn là người chiếm giữ một vị trí không thay thế.

“Chuẩn bị phòng khách.” Dùng khẩu ngữ ra lệnh, Đường Dịch Thần không chút để ý tới ánh mắt của những người đứng đây, vội bế Vân Hi đi ngay lên lầu hai dành cho chủ nhà.

Lâm Hạo Nhiên bất giác vẫn một mực hướng ánh nhìn về phía Vân Hi, cười khổ, trong lòng có vô vàn lý do hãy buông tay nhưng cái cảm giác khi nhìn thấy người mình thích bị người khác ôm vào trong lòng vẫn khiến cho trái tim hắn từng trận tê dại, tay đặt trước ngực, nhắm mắt thở dài... Xem ra sáng mai hắn nên rời khỏi nơi này.....

“Mời ngài đi bên này.”

Tâm tư đầy rối loạn, Lâm Hạo Nhiên gật đầu, đối với người ngoài hắn sẽ tự nhiên phát ra uy nghiêm cùng lãnh đạm làm cho người hầu kia có chút e sợ lùi về phía sau bày ra một tư thế mời, không còn dám lên tiếng nữa.

“Được.”

Nhìn người hầu sợ hãi chính mình, Lâm Hạo Nhiên xoa xoa thái dương. Nghĩ đến việc buông tay để đi tìm tình yêu của đời mình phút chốc cũng khiến cho hắn thoát nhìn nhu hòa đi đôi chút, đối với ý tưởng đột ngột này, khóe miệng Lâm Hạo Nhiên khẽ gợi lên, xem ra hắn sắp tìm được mùa xuân của mình rồi.....

Mà lúc này, Đường Dịch Thần đã đi vào trong phòng ngủ, động tác mềm nhẹ đặt Vân Hi trên giường, vô cùng dịu dàng cởi bỏ áo khoác trùm cậu, cẩn thận chỉnh lại chăn đắp rồi vào phòng tắm mang ra chiếc khăn trắng tắm nước, nhẹ nhàng lau hai má cho Vân Hi. Mỗi một lần lau đều mang theo sự ôn nhu vô hạn, buông khăn mặt trong tay, cúi người vén trùm Vân Hi những sợi tóc lòa xòa ra sau tai, khẽ khàng hôn vào môi cậu. Thỏa mãn, hạnh phúc, vui sướng vô cùng, chính là những cảm xúc hiện giờ đang lấp đầy trong trái tim Đường Dịch Thần, khóe miệng hơi cong lên, lại động tình hôn môi Vân Hi, nhẹ nhàng cắn mút mang theo sự nhu hòa thần nhiên.

“Ân.....”

Nhẹ nhàng nỉ non một tiếng, Vân Hi hai mắt mông lung mở ra, mờ mịt nhìn về phía Đường Dịch Thần đang cách đó không xa, trí nhớ hỗn độn không nhớ nổi vì sao lại xuất hiện trong này.

Nhìn ánh mắt của ái nhân mang theo tia nhìn nghi hoặc, gây cho hắn một cảm xúc rung động, nhộn nhào không tên... Bình ổn tâm tư của bản thân, Đường Dịch Thần sủng nịch bóp nhẹ chóp mũi của Vân Hi “Có đói bụng không?”

Cậu thành thật gật đầu, dạ dày trống rỗng có điểm ám ách, bồn chồn “Có một chút.”

Chỉ đơn giản là một lời đáp nhẹ nhàng, ôn hòa cũng khiến cho Đường Dịch Thần trong lòng dâng đầy niềm vui sướng. Bắt đầu từ khi gặp lại, đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện thân mật không chút xa cách, ở trên môi Vân Hi hôn nhẹ “ Anh đi bảo phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.”

Nhìn Đường Dịch Thần giống hệt đứa nhỏ ngây ngốc tùm tùm cười, tay Vân hi chậm rãi vuốt ve xúc cảm vẫn đọng lại trên đôi môi....thật lâu chưa phai nhòa...

40. Chương 40

Say giấc gần trọn một ngày, Vân Hi khởi động thân thể có chút mềm nhũn, vô lực của mình; dưới chân là thảm lót cực dày, mang đến xúc cảm thật mềm mại. Ngồi một hồi lâu, cảm thấy sức lực trong người dần dần hồi phục, Vân Hi mới đứng lên, dựa vào vách tường hoa lệ đi đến bên cạnh cửa sổ.

Đưa tay vén rèm lên, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, đêm khuya thật an tĩnh, xa xa thấp thoáng lóe lên một ít vì sao tinh tú trên bầu trời, gió nhẹ lay động hai bên hàng cây xanh, khiến cho ban đêm thoát nhìn càng có chút gì đó thê lương....

Dẫu là vậy thì sự cô quạnh của cảnh vật trước mắt cũng không hề lên lời được vào trong đáy lòng của Vân Hi như mọi khi... Bởi vì vòng tay quen thuộc, ấm áp đã kề cận sát gần lại phía sau lưng cậu, vòng qua ôm sát thắt lưng cậu, tiếng nói trầm thấp ôn nhu vang lên bên tai “Đói bụng chứ, uống trước chút canh nóng để lót dạ tạm nhé.”

Rất tự nhiên, an tâm dựa vào ***g ngực của Đường Dịch Thần, nhiệt độ nóng ấm ngay lập tức xua tan nỗi tịch mịch trong lòng “Ừm, vâng.”

Cảm giác ấm áp dần tích tụ trong lòng, cậu cùng Đường Dịch Thần đi đến chiếc bàn đặt bên cạnh, ngồi xuống, vừa nghĩ định đưa tay cầm lấy chén canh thì đối phương lại né tránh, rất bình thản múc một thìa canh, nhẹ nhàng thổi sau đó đưa tới trước mặt cậu “Uống canh.”

Hai chữ ngắn ngủn không bá đạo cũng không phải là ra lệnh, mà chỉ đơn thuần là ngốc ngốc và dịu dàng, Vân Hi cười ấm lòng, không chần chừ mở miệng uống.

Nhìn Vân Hi dần uống hết canh vào bụng, trong ánh mắt đầy ôn nhu của Đường Dịch Thần mang theo thần sắc chờ mong, nhưng thanh âm vẫn như trước mềm nhẹ, không thúc giục, dường như đang thấp thỏm cái gì đó “Hương vị thế nào?”

Tuy đã mười năm không ở cùng một chỗ với Đường Dịch Thần nhưng nhất cử nhất động của hắn chỉ cần biểu lộ khác thường một chút thôi là Vân Hi đều có thể nhận ra ngay lập tức, cậu gật gật đầu, tận lực bỏ qua mùi vị cổ quái còn lưu lại trong miệng của chén canh “Ngon lắm.”

Môi khẽ cong lên tạo thành nét vẽ đầy sắc nét và tuyệt đẹp, biểu tình kia tựa như thỏa mãn vì đã chiếm trọn được toàn bộ thế giới này vậy, có hạnh phúc, có mỹ mãn, có vui vẻ “Vậy uống thêm chút nữa nhé.”

“Vâng———.”

Mở miệng uống nốt chén canh, Vân Hi chỉ có thể thầm cười khổ trong lòng.

Nhưng đã là một thương nhân, thể mạnh lớn nhất chính là có thể chú ý tới biểu tình của người khác có che dấu điều gì không, Đường Dịch Thần cầm lấy chén canh đưa lên miệng uống một ngụm, hai gò má góc cạnh nháy mắt hiện ra vết ửng đỏ “Thực xin lỗi, anh bảo phòng bếp làm một chén khác.”

Giữ chặt Đường Dịch Thần đang muốn đứng dậy, khóe môi Vân Hi lộ ra nụ cười ấm áp “Không cần đâu.”

Lấy lại chén canh đang trong tay đối phương “Em thích uống canh ngọt.”

Hương vị tuy quái dị, nhưng mà bên trong lại chất chứa đầy tâm ý, chính nó như có thể làm tan hết những mùi vị kỳ quái khác chỉ còn lưu lại hương vị ngọt ngào thuần nhiên....

Nhìn Vân Hi, khoe môi Đường Dịch Thần gọi lên, một tia ấm áp tức thì lưu chuyển vào trái tim “Anh cũng thích uống canh ngọt.”

Cầm tay Vân Hi, uống hết phần còn lại của chén canh, tuy rất khó uống nhưng lúc này lại là kỷ niệm hạnh phúc tốt đẹp nhất.

Cầm chén đặt sang một bên, Đường Dịch Thần ôm Vân Hi vào trong lòng, biết lúc này cậu vẫn còn chút mệt mỏi nên đặt hai tay ở trên vai gầy yếu, nhẹ nhàng xoa bóp, mỗi lần ấn xuống đều dùng lực vừa phải, có tác dụng làm giảm bớt, xua tan đi hết thấy mệt nhọc “Rất mỏi.”

“Vâng.”

Sờ tìm đôi tay đang đặt trên vai cậu, nhắm mắt lại nghĩ muốn tinh tế thưởng thức quãng thời gian gần bó bên nhau này.

Nhẹ nhàng cười, tay kia đặt lên tay Vân Hi, giao triền cùng mười ngón tay của cậu đặt ở trước ngực, hôn lên tóc cậu, Đường Dịch Thần nhẹ nhàng cúi thấp đầu thì thầm “Anh yêu em....”

Nghe được câu nói này, khoe miệng Vân Hi khẽ cong lên, lộ ra vẻ tươi cười say đắm lòng người, thả lỏng thân thể, rúc vào trong vòng tay ấm áp thoải mái dành riêng cho cậu, hưởng thụ sự sung nịch ôn nhu của hắn. Những hồi ức không đẹp vẫn như trước lưu lại trong tâm trí cậu nhưng nó đã không thể xâm nhập vào trong lòng cậu nữa rồi.... Bởi vì cậu biết, đây chính là sự khởi đầu mới của cậu và hắn....

41. Chương 41

Tiếng pháo vang lên, bên ngoài náo nhiệt ồn ào dường như hoàn toàn tách biệt khỏi căn phòng hơn 40 mét vuông này, Vân Hi khẽ thở dài một tiếng... Có lẽ kí ức của mình đã quá mức hằn sâu rồi.... Nếu như trước đây vẫn luôn cô đơn tự kỷ một mình trong cái đêm tất niên này thì hiện giờ lại bất đồng rồi. Nhìn sang bên cạnh giường, Minh Tuyên đang ngủ say, Vân Hi ôn nhu cười, có lẽ đứa nhỏ ngày đó cậu thu dưỡng sẽ mang tới một cuộc sống mới cho mái nhà này.

Tách tách

~Bên ngoài liên tiếp vang lên tiếng nói vui mừng, vào trong tai Vân Hi luôn luôn có ý nghĩa âm ý hỗn loạn thì vào lúc này lại có một loại hiệu quả khác.... Tâm tình cậu quả thực bình tĩnh lại, Vân Hi vệ sinh cá nhân xong liền lay Minh Tuyên dậy “Minh Tuyên, rời giường nào, cùng ba ba đi siêu thị mua đồ được không?!”

“Vâng.” Hải tử cố sức xoa mắt còn chưa hoàn toàn mở ra, vô cùng hiểu chuyện gật gật đầu, liền xuống giường.

. s://lenivy.wordpress.com

Chuẩn bị xong xuôi, lôi kéo đứa nhỏ nhu thuận nhưng có chút lạnh lùng ra ngoài, đi tới siêu thị gần nhà nhất. Có lẽ vì là đêm ba mươi tết nên toàn bộ siêu thị có vẻ phi thường náo nhiệt, tất cả mọi người ăn mặc ấm áp và phấn khích dị thường, ngay cả những đồ trang trí cũng đều hàm chứa hương vị năm mới.

Cúi đầu nhìn đôi tay bản thân đang cầm, trong lòng không khỏi có chút áy náy... Rõ ràng chính mình có thể cho đứa nhỏ một lễ vật đầu năm mà cuối cùng cũng chỉ là một đôi găng tay mới, cậu lại không thể như những gia đình bình thường sắm sửa quần áo mới cho hài tử. Thân thủ khẽ vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán con trai, ngồi xổm xuống “Minh Tuyên, con muốn ăn gì, ba ba mua cho con”

Lắc đầu, mâu trung tràn ngập nét ngây thơ chất phác chưa từng có quá nhiều tình cảm, biểu lộ hồ hững hờ thuần nhiên, giống như cuộc sống xung quanh cùng nó hoàn toàn cách biệt.

Vân Hi than nhẹ một tiếng, đứa nhỏ này vẫn luôn yên tĩnh như vậy, có cái gì mà cậu chưa từng trải qua....hzzz, chính cậu càng từng trải nhiều thì càng chưa xót, huống chi là một đứa nhỏ chỉ mới vài tuổi đầu.
s://lenivy.wordpress.com

Cầm giác có đôi tay nhỏ bé ấm nóng áp vào mặt cậu, Vân Hi bình tĩnh, mỉm cười “Sao vậy? Minh Tuyên.”

Hài tử tuy nhỏ nhưng cũng đã có thể nhìn ra sắc mặt mọi người để đoán ra tâm trạng “Ba, ba không cần lo lắng cho con đâu, con không sao.”

Lời an ủi khiến trong lòng Vân Hi trào dâng sự ngọt ngào, Minh Tuyên từ trước tới nay đều rất hiểu chuyện nhưng chính vì như thế lại càng làm cho cậu đau lòng. Nhẹ nhàng hôn giữa mi tâm của đứa nhỏ, Vân Hi nói “Ba ba biết”

Nhẹ nhàng ôm đứa nhỏ vào trong lòng, ngữ khí tràn đầy ôn nhu “Hôm nay là đêm ba mươi, con muốn ăn gì thì con nhất định phải nói, ba ba sẽ tận lực thỏa mãn con.”

“Vâng.” s://lenivy.wordpress.com

Càng thêm thương tiếc, vuốt ve bóng lưng gầy yếu của đứa nhỏ, Vân Hi đứng lên, lôi kéo bàn tay nhỏ bé tới khu thực phẩm, chọn mấy thứ đồ ăn vặt trẻ con thích bỏ vào trong xe đẩy. Đang muốn đi tới khu rau quả, phía sau đột nhiên vang lên tiếng gọi kinh hãi, Vân Hi dừng cước bộ, quay đầu nhìn, một chàng trai trẻ tuổi nhìn rất tri thức xuất hiện trước mặt cậu, Vân Hi khóe miệng lộ mỉm cười “An Vũ, đã lâu không gặp”

Có lẽ là bởi vì do chạy vội tới, An Vũ hai má có chút ửng đỏ “Vân Hi, vì sao lúc cậu bỏ đi không nói với tôi một tiếng.” Giọng nói có chút trách cứ nên giận, nhưng cũng pha cả nỗi niềm thất vọng.

Đối với chất vấn của đối phương, Vân Hi không chút sinh khí, ngược lại càng thêm ôn nhu tươi cười “Anh xuất ngoại du học, tôi làm cách nào có thể liên lạc được đây.”

“Thực xin lỗi!” Cúi đầu, dường như cũng nhận thấy ngữ khí của mình có điểm hơi..., An Vũ hai má càng thêm đỏ bừng “Vây, Vân Hi, cậu hiện giờ đang ở đâu?”

Đối phương vừa dứt lời thì đã thấy Minh Tuyên luôn luôn nhu thuận đứng bên cạnh lại có thái độ khác thường kéo kéo tay phụ thân “Ba, con muốn đi nhà vệ sinh.”

Vân Hi áy náy nhìn An Vũ cười “Có thời gian tôi sẽ tới thăm anh”, nói xong liền kéo đứa nhỏ đi tới phòng vệ sinh trong siêu thị.

Chưa kịp phản ứng, An Vũ vẫn đang đứng ngây ngốc ở đó. Bởi vì toàn bộ tế bào trong não hắn đã tạm dừng ở chữ ‘Ba’ kia mất rồi. (=)))))) cao thủ).

Lục Minh Tuyên quay đầu, liếc thoáng qua cái người tên An Vũ kia, cặp mắt vô cùng bình tĩnh dần nổi sóng, so với trước kia càng thêm lạnh lùng sắc bén.

42. Chương 42

Từ siêu thị đi ra, nhìn trên đường tràn ngập sắc đỏ kiêu diễm, những đèn ***g rực rỡ tuyệt đẹp, những câu đối cung hỉ ngày tết đầu xuân... Tất cả đã tạo nên nét đẹp tươi mới cho ngã tư đường, bất giác làm cho khóe miệng Vân Hi lộ ra ý cười ấm áp.

Tuy túi đồ thực phẩm đã cầm ngập đến cả hai tay nhưng Vân Hi vẫn cố sức nhét hết vào một bên tay, còn bên tay kia thì gắt gao nắm lấy bàn tay bé nhỏ gầy yếu của đứa con. Sự ấm áp phút chốc lan truyền, khiến cho đứa nhỏ vẫn luôn lạnh lùng cũng mỉm cười tự nhiên, dường như tảng băng di động cũng đã tan chảy, trong lòng Vân Hi rất vui mừng.

Tay cầm thật chắc đồ, vượt qua trận tuyết trắng dày trên mặt đất để đi về mái ấm hạnh phúc của hai cha con.....

.

Về đến nhà cũng đã là hai giờ chiều, ngôi nhà nhỏ hẹp im ắng nhưng vẫn sưởi ấm cõi lòng của một lớn một nhỏ... Cười thỏa mãn, Vân Hi đem đồ ăn vào bếp, nhìn sân chơi dưới lầu có mấy đứa nhỏ đang chơi đùa, cậu mỉm cười, chuyển ánh mắt nhìn vào trong phòng, ngắm nghía Minh Tuyên đang ngồi trên ghế không chút nô đùa ăm ỉ, trong lòng không khỏi xót xa thương tiếc thêm vài phần.

Lau khô tay, Vân Hi ngồi xuống cạnh Minh Tuyên, vuốt ve mái tóc đen của nó, nhẹ giọng hỏi “Ngoài kia có rất nhiều bạn nhỏ đang chơi đùa vui vẻ, sao con không ra chơi cùng?”

Lắc đầu, mâu trung ngược nhìn phụ thân “Bọn chúng rất ồn” s://lenivy.wordpress.com

Mỗi đứa nhỏ đều một tính, Vân Hi cũng chỉ có thể cười trừ, ôm đứa nhỏ vào trong lòng, hôn nhẹ lên trán có chút lạnh lạnh “ Người lạnh quá.” Có chút đau lòng ôm chặt Minh Tuyên dựa vào người mình “....trên người lạnh như vậy, sao không bảo ba ba”

Không trả lời, Minh Tuyên càng dựa sát thân mình nhỏ gầy vào trong lòng ấm áp của Vân Hi.

Vân Hi than nhẹ một tiếng, đôi tay ôn nhu nhẹ nhàng vỗ về lưng đứa con, bởi vì tiền lương ít ỏi lại không thể tiết kiệm được đồng nào cho nên mới tranh thủ lúc giá cả nhà đất giảm giá đến rất thấp mới dám mua căn phòng này, đương nhiên cũng vì thế mà thiết bị sưởi hay giữ ấm trong nhà cũng rất cũ rồi. Có điểm tự trách mình không thể chu cấp cho đứa nhỏ một cuộc sống tốt đẹp, Vân Hi tâm tình có chút u buồn..

“Ba ba.” Tiếng gọi non nớt trong nháy mắt kéo Vân Hi thoát khỏi sự mê man.

Vân Hi cúi đầu từ ái nhìn Lục Minh Tuyên “Sao vậy?” s://lenivy.wordpress.com

“Ba ba, cảm ơn ba đã thu dưỡng con.” Vừa nói dứt câu đã tựa đầu trước ngực Vân Hi..

Vô cùng ấm lòng, khoe miệng Vân Hi cong lên, hai tay vòng qua ôm chặt đứa con, cầm nhẹ nhàng gác lên vai nó “Đứa ngọc này—————”

Ôm ấp thật lâu sau, Vân Hi với lấy một tấm chăn dày bao kín lấy đứa nhỏ “Đói bụng chưa, tối nay muốn ăn gì?”

Vẻ ngoài lạnh lùng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc “Tôm bóc nõn rang”

“Được, ba ba đi làm cho con ăn.” Khẽ đặt một nụ hôn trên gương mặt con trai, Vân Hi đứng lên, mở TV trong phòng, nhìn những tiết mục ngày tết đặc sắc, quay đầu thoáng thấy khuôn mặt hơi ửng hồng của đứa nhỏ, trong lòng tràn đầy hương vị của hạnh phúc ấm áp...

Vân Hi lại quay về phòng bếp, thuận thực chuẩn bị đồ ăn. Động tác xào nấu nhanh nhẹ lưu loát đã hoàn toàn không còn chút bóng dáng của cuộc sống an nhàn sung sướng xưa kia, bưng đồ ăn đặt lên bàn, đã thấy Minh Tuyên nhu thuận cầm chén bát lại đây, hai cha con nhìn nhau cười, tiếp nhận bát đĩa, ngồi xuống ăn bữa cơm tất niên đêm ba mươi.

.

Vừa đúng lúc đồng hồ điểm chuông sáu giờ tối, bữa cơm ấm áp cũng đã ăn xong, cùng đứa con thu dọn bát đĩa sạch sẽ, Vân Hi buồn tay lại vào phòng bếp băm thịt làm nhân bánh, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ để đợi đến giao thừa gói sủi cảo. Minh Tuyên thấp bé nên lấy ngay một chiếc ghế nhỏ đứng bên cạnh, rửa sạch rau quả, những thứ rau gì không cần dùng đến Minh Tuyên nhanh nhẹn để riêng ra một cái rổ khác vì những thứ này có thể để cho ba ba làm món dưa muối rất ngon miệng.

Khi bắt đầu làm sủi cảo, Minh Tuyên cũng bắt chước bộ dạng của ba ba học cách xắn cao ống tay, quỳ gối trên ghế nệm vỏ sủi cảo mềm mại, nhìn đứa con khéo léo làm ra từng vỏ bánh đẹp đẽ, Vân Hi nhìn không được đưa tay vuốt chóp mũi của Minh Tuyên, quên mất đồng bột mì trên tay nên kết quả trên mũi của Minh Tuyên có một vết trắng rất rõ ràng. Hả hê nhìn vẻ ngượng ngùng của con trai, hai má nhỏ nhỏ cũng ửng đỏ khiến cho đứa nhỏ ngày thường lạnh lùng càng thêm phần đáng yêu...

Nhìn phụ thân cười khúc khích, Minh Tuyên có chút tò mò sờ sờ chóp mũi, khứu giác truyền đến mùi bột mì khiến nó hiểu ra. Nâng tay vẽ vài nét lên mặt phụ thân, vẽ xong còn vui vẻ cười ha hả, vẻ mặt ngây thơ chất phác nhìn về phía phụ thân bị chính mình vẽ loạn lên mặt, nhưng lập tức ngừng cười, trong đầu lóe lên suy nghĩ liệu phụ thân có vì thế mà không cần đến nó nữa không. Ngừng mắt lên nhìn, vẫn thấy được ánh nhìn đầy sủng nịnh của ba ba, Minh Tuyên đột nhiên sững sốt ngây ngốc, ánh đèn màu vàng chiếu rọi xuống mặt phụ thân, có một loại ôn nhu không nói thành lời khiến cho tâm tư đang bất an cũng dần dần bình ổn lại.

Lau lau tay vào tạp dề, đôi tay ấm áp vuốt ve lên khuôn mặt đang phát ngốc của đứa con “Đứa ngốc này, lại suy nghĩ vớ vẩn rồi”

“Ba, ba có phải rồi sẽ không cần con nữa không.”

“Sẽ không.” Cúi người xuống, hôn nhẹ vào lông mày của đứa con “....con vĩnh viễn đều là con trai ngoan của ba, người thân duy nhất của ba.” Tạm dừng một chút, ánh mắt ôn nhu nhìn thẳng vào mắt của Minh Tuyên “...cho nên đừng suy nghĩ linh tinh nữa, con có quyền tùy hứng, có quyền được cười vui.”

Vân Hi vòng qua cái bàn đi đến trước mắt Minh Tuyên, ôm đứa nhỏ vào trong lòng “Bởi vì con là con của ba”

“Vâng—————.” s://lenivy.wordpress.com

Gật đầu thật mạnh, dứt bỏ ưu sầu cuối cùng trong lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Tuyên khê lộ ra nụ cười rực rỡ tỏa nắng ấm áp, bàn tay nhỏ nhỏ cũng ôm lấy cổ của phụ thân, ý lại dựa dẫm vào ***g ngực ấm áp vô hạn này.....

43. Chương 43

Bọc lại vỏ bánh đã được nặn xong rồi đem cất vào tủ lạnh, Vân Hi cùng Minh Tuyên rửa tay sạch sẽ, cùng chui vào ổ chăn ấm áp nằm, ôm ấp sưởi ấm lẫn nhau thật ấm cúng, ánh mắt chuyển hướng về TV, vẫn như mọi năm, người dẫn chương trình bắt đầu nói ra vô vàn những lời chúc mừng hoa mỹ, trên sân khấu cũng được trang trí rất trắng lẹ, tiếng hoan hô cười đùa, ca múa tưng bừng...

Đồng hồ điểm mười giờ tối, Minh Tuyên đã sớm dựa vào ***g ngực của Vân Hi mà ngủ say, triu mến hôn lên khuôn mặt của con trai, nét cười tràn ngập trên khuôn mặt của Vân Hi, nhìn ngoài cửa sổ không ngừng lóe sáng từng chùm pháo hoa rực rỡ, nhẹ nhàng mỉm cười. Tuy vẫn còn chút oán hận với quá khứ nhưng trong giờ phút này cậu vẫn tận hưởng mọi thời khắc của cuộc sống.

Nhẹ nhàng chỉnh chăn cho đứa con, Vân Hi lặng lẽ xuống giường, bước đến trước cửa sổ, nhìn ngắm những chùm sáng kỳ dị trên không trung, sự bình yên khó có được dần theo máu chậm rãi lưu chuyển trong thân thể..

“..... Ba ba..... ba.”

Tiếng gọi nhẹ nhàng nỉ non mang theo sự hoàn toàn ý lại, Vân Hi mỉm cười hiền hậu, tiểu ý dâng lên chưa bao giờ phai nhòa, cậu bước trở về bên giường, ôn nhu vỗ về ru đứa nhỏ ngủ, thẳng đến đứa nhỏ mơ màng cùng dần yên giấc, khóe miệng nó khê lộ nét cười mãn nguyện, Vân Hi mới yên tâm buông tay.

Ánh mắt chuyển hướng TV, vẫn là chương trình ca nhạc mừng đón tân xuân như mọi năm, tiếng pháo nổ vang bên tai không ngừng nghỉ, nhưng lúc này đây, nó đã không còn là một âm thanh xinh đẹp có tịch nữa, xoa hai mắt có chút mỏi mệt, Vân Hi một lần nữa lại quay về ngã lưng xuống giường, ôm lấy đứa con chậm rãi chìm vào giấc ngủ, mang theo nhè nhẹ hạnh phúc mỹ mãn.... An tĩnh dần ngủ say....

44. Chương 44

Gió đêm thu nhè nhẹ, cho dù ban ngày ánh mặt trời có chói chang tới cỡ nào thì khi màn đêm buông xuống ít nhiều cũng sẽ có đôi chút se lạnh... Nhưng dù vậy, Vân Hi tuy vừa mới khỏi ốm cũng rất thích thú khi lúc này được đứng trên tầng cao của tòa biệt thự, nhìn ngắm khung cảnh phía xa, nhìn không trung bao la, lấp lánh những vì tinh tú Cái cảm giác trong lành, tĩnh lặng như tỏa ra một ma lực diệu kỳ, khiến cậu bắt giác mê muội, đắm mình trong bóng đêm xinh đẹp.

Chìm đắm trong thế giới suy nghĩ, cảm giác phía sau truyền đến hơi ấm, khóe miệng khê cong, đã thành một thói quen, cậu bắt giác dựa người lại gần ***g ngực rộng lớn ấy, bên tai cũng tức thì vang lên tiếng trách cứ đầy ôn nhu của nam nhân.

“Thân thể mới tốt lên, em hiện tại không được để trúng gió.” Song chường quàng lên đôi vai của Vân Hi, mềm nhẹ bao trụ hai tay hơi lạnh, dùng chính nhiệt độ cơ thể ấm áp của mình để sưởi ấm cho người hẳn yêu nhất cuộc đời này.

Một sự ấm áp từ đôi tay lan tỏa ra khắp thân thể, cũng dần dần chảy xuôi tiến vào trong lòng cậu, ở góc độ Đường Dịch Thần không chú ý, khéo mỗi Vân Hi lộ ra nụ cười ấm lòng, cậu thả lỏng bản thân, hưởng thụ sự ấm áp độc nhất này “Không sao mà.”

Nhắm mắt nghỉ ngơi, hai người lẳng lặng cùng nhau tận hưởng sự yên lặng thoải mái này, gió lạnh quất vào mặt, Vân Hi theo phản xạ rung mình một cái, Đường Dịch Thần than nhẹ một tiếng, trách chính mình sơ sẩy, ôm lấy người thương đang ngồi đó vào trong lòng, ngữ khí ôn nhu như nước “Nổi gió rồi, chúng ta về phòng ngủ thôi.”

Vô luận đã thân mật biết bao lần, nhưng những cử chỉ kiểu này vẫn khiến Vân Hi có đôi chút ngượng ngùng, cậu chống tay trước ngực Đường Dịch Thần “Để em xuống, người khác nhìn thấy sẽ không tốt đâu.”

“Không có ai nhìn đâu.” Đường Dịch Thần cười càng thêm ôn nhu, nhẹ nhàng hôn nhẹ trên môi Vân Hi một cái “Em cũng nên trở về nghỉ ngơi rồi, đừng lộn xộn.”

Biết chính mình không lay chuyển được Đường Dịch Thần, Vân Hi đành phải che đi khuôn mặt đang ửng hồng, đem mặt vui vào trong ***g ngực hẳn.

Gương mặt ngượng ngùng trong mắt Đường Dịch Thần trở nên vô cùng xinh đẹp, tim đột nhiên tăng tốc, địa phương kia cũng rục rịch bốc hỏa, mà người trong lòng vẫn không có chút phát hiện, ngẩng đầu lên nghi hoặc.

“Dịch Thần, sao mặt anh lại hồng như vậy?” Bàn tay mang theo hơi mát vuốt nhẹ cái trán của Đường Dịch Thần, cảm giác lành lạnh xuyên thấu qua làn da, thẩm thấu ngay vào trong vùng da khô nóng, càng mang đến hiệu quả hấp dẫn, mị hoặc. Hoàn toàn không biết bởi vì động tác này đã dày vò Đường Dịch Thần tới cỡ nào, Vân Hi vẫn tiếp tục đặt bàn tay lên trán đối phương, hai người cách nhau không đến một bàn tay, thật là vô cùng ái muội.

“Không có việc gì.” Ổn định tâm tư đang cồn cào của mình, Đường Dịch Thần vẫn thản nhiên ôn nhu mỉm cười, một lần nữa kéo hai gò má mang theo sự quan tâm vui vào ***g ngực ấm áp của mình “ Nhưng em không chịu nghỉ ngơi, sẽ thật sự sinh bệnh đó.”

Giống như phát giác ra gì đó, tựa đầu lên ngực Đường Dịch Thần, Vân Hi không hề hé răng.

Chậm rãi , khéo môi Đường Dịch Thần khe cong lên, kỳ thật như thế này đã đủ rồi, đã quá hạnh phúc rồi, sao còn có thể cầu mong nhiều hơn nữa chứ.

Cước bộ càng thêm vững vàng, hai cánh tay ôm Vân Hi cũng càng thêm dịu dàng, biết Vân Hi ngần ngại, khi nhìn thấy người hầu đang quét dọn trên hàng lang, ánh mắt Đường Dịch Thần nháy mắt biến lạnh, không cần nói thêm bất cứ câu gì, mấy người hầu kia đã hiểu rõ ‘hàn ý’ trong đó, nhanh chóng rời đi.

Thu hồi sự băng lãnh, Đường Dịch Thần cúi đầu nhìn thoáng qua người thương trong lòng, ôn nhu cười, bước chân không ngừng tiến về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt Vân Hi lên giường, động tác như đối với một trân bảo quý hiếm nhất thế gian. In một nụ hôn chúc ngủ ngon trên gương mặt của Vân Hi, Đường Dịch Thần liền quỳ một gối xuống, vì Vân Hi cởi giày, chỉnh kín chăn mới mỉm cười đứng lên, “Anh còn chút công việc chưa xử lý xong, em cứ nghỉ ngơi trước đi.”

“Vâng.”

Cúi đầu hôn phớt một nụ hôn trên trán cậu, Đường Dịch Thần mới mang theo mỉm cười dịu dàng rời đi.....

Giữa phòng ngủ trống vắng, cô độc một mình, Vân Hi cố sức ngồi dậy, nhìn cánh cửa, rồi nhẹ tay vuốt ve cảm xúc còn đọng lại trên cánh môi.....

Chỉnh trang lại quần áo, Vân Hi vẫn nhịn không được bước tới phía thư phòng, nhẹ nhàng gõ cửa gian phòng cuối hành lang, mãi không thấy có người trả lời, Vân Hi có chút chần chừ, nhưng trong lòng như thúc giục nên mở cửa ra.....

Cũng không hiểu lúc này chính mình đến tột cùng làm sao, Vân Hi vẫn nhịn không được nhẹ nhàng đẩy khẽ cánh cửa không hề khóa, nhìn khắp thư phòng cũng không thấy thân ảnh khiến cậu bạn lòng đầu, trong mắt Vân Hi có chút thất vọng.

Mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy, cảm giác hụt hẫng phút chốc tan biến, ánh mắt chuyển hướng sang cửa phòng tắm, có một tia nghi hoặc, chẳng lẽ chính mình lại một lần nữa thật sự rơi vào tay giặc, cho dù vẫn biết rõ đáp án, nhưng nội tâm của Vân Hi vẫn khiếp đảm, nghĩ muốn rời đi ngay để sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu mình đã, tiếc là vừa đúng lúc này cửa phòng tắm mở ra, nhân vật đầu sỏ không ngừng quấy rầy não cậu cũng đã xuất hiện ngay trước mặt.

Trên cổ vắt chiếc khăn tắm, hiển nhiên vẫn đang chuyên chú nghĩ ngợi điều gì đó nên cũng không phát hiện trong phòng trong nhiều hơn một hơi thở. Mang theo tia mệt mỏi tựa đầu vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Biết được nguyên do Đường Dịch Thần ử rử, trong lòng Vân Hi bỗng nổi lên một tia xót xa. Suy nghĩ bay tới mấy hôm trước chính mình sinh bệnh, người nam nhân trước mắt không ngừng nghỉ chăm sóc mình.

Trong lòng than nhẹ một tiếng, Vân Hi nhẹ nhàng đi tới, bởi vì bệnh nặng mới khỏi nên tay mang theo khí lạnh đặt lên huyệt thái dương của Đường Dịch Thần, khe khẽ xoa bóp, khiến người vốn đang nhắm mắt đột ngột mở trừng mắt, ôn nhu nhìn cậu “Sao lại dậy thế?”

Bắt lấy đôi tay đang xoa bóp trên huyệt thái dương của mình, đặt một nụ hôn vào giữa lòng bàn tay ấy, rồi mới ôn nhu bao bọc nó trong chính hai tay mình.

Ấm áp từ ngón tay lan truyền ra khắp toàn thân, hàn khí của Vân Hi cũng dần bị xua tan “Còn chưa mệt, nên bây giờ chưa muốn ngủ.”

Hai tay giao triển, Vân Hi lặng yên chìm trong cái ôm ấp của hắn, một nụ hôn nhẹ cũng tự nhiên rơi xuống mặt cậu “Có đói bụng không, anh gọi phòng bếp nấu chút điểm tâm cho em.”

Giữ chặt tay đang định cầm điện thoại, Vân Hi lắc đầu “Em không đói bụng.”

Ôn nhu cười, dùng sức nắm chặt tay Vân Hi “Được, nếu đói bụng thì phải nói cho anh biết ngay.”

“Vâng.”

Ôm Vân Hi vào lòng càng lúc càng thêm dịu dàng, nhưng khi chạm đến hai chân quên đi dép của cậu, trên mặt thoáng hiện đau lòng “Sao lại không đi dép.”

“Quên mất.” Mỗi lần dẫm chân trên chiếc thảm dày, sẽ luôn khiến cậu quên mang dép. Cảm thấy thân mình không đứng trên mặt đất nữa, ánh mắt của Vân Hi nhìn Đường Dịch Thần.

“Chúng ta trở về phòng.” Mỗi gian phòng đều có thảm dày rất thoải mái, nhưng lại chỉ có thư phòng là không có, lúc đầu vì không thích lúc làm việc lòng bàn chân có cảm giác mềm mềm, giờ nhìn đôi chân có chút tím tái của Vân Hi, trong lòng tràn đầy tự trách.

Khẽ thời dài, nhưng biểu tình này trong mắt Vân Hi rất đáng giá, cậu an tâm dựa vào ***g ngực có nhịp tim khiến cậu an ổn.

Trở lại phòng ngủ, nhìn Đường Dịch Thần vì cậu một lần nữa trải chăn chiếu, rồi lại bế cậu đặt vào giường, sau đó lại ngồi xuống cạnh cậu, đem đôi bàn chân lạnh lẽo của cậu áp vào ***g ngực nóng bỏng, cảm giác thân thể của Đường Dịch Thần khẽ run nhưng vẫn không buông, Vân Hi mới từ trong mộng choàng tỉnh, nghĩ muốn rút chân lại “Dịch Thần...”

“Đừng nhúc nhích.” Ôn nhu cười “Anh không sao.”

Trong tầm mắt kia, sự dịu dàng không hề suy chuyển khiến Vân Hi ngừng động tác, thời gian như đình chỉ, chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ báo hiệu thời gian đang chuyển động, trong không gian còn có một tia ấm áp không ngôn ngữ nào có thể diễn tả.....

Mặt trời mọc rồi lại lặn, thời gian thấm thoát trôi qua với tốc độ chóng mặt, mà trong khoảng thời gian này, người nào đó cùng người nào đó đã hòa hợp ăn ý với nhau hơn rất nhiều, nhìn những người hầu ra đưa tiễn mình, Vân Hi cũng khách sáo chào tạm biệt, chưa kịp nói lời cảm tạ mấy ngày quá đã chiều cổ cậu, thì đã bị Đường Dịch Thần tính cách bá đạo kéo thẳng vào trong lòng, vô luận có bao dung cùng sủng nịch cỡ nào, hẳn vẫn không chịu được Vân Hi cười với bất cứ kẻ nào.

Thái độ vô cùng ghen tị kiểu này khiến hai gò má của Vân Hi nháy mắt đỏ ửng như ánh bình minh, có chút trách cứ, nhưng thấy Đường Dịch Thần lại ngoan ngoãn đứng yên, mới thoáng nguôi giận.

Vẫn ôn nhu ôm lấy người của hắn – lộ ra nụ cười ấm áp, đưa Vân Hi ra xe, cũng không để ý những người hầu phía sau đang choáng váng, xì xầm to nhỏ sao ông chủ lại đột nhiên nở nụ cười ấm lòng như vậy, hẳn lái xe rời đi.

Từ lúc đưa Vân Hi về căn biệt thự mà hai người đồng sở hữu, giờ đã là buổi chiều, nhìn người yêu tinh thần không qua mệt nhọc, Đường Dịch Thần càng vui vẻ, không kìm nổi hôn chụt một phát lên khuôn mặt mê người kia, đúng lúc này di động lại vang chuông.

“Chuyện gì.” Giọng nói lãnh đạm cứng nhắc không ôn nhu, không chút che giấu, chỉ có sắc giọng, uy nghiêm khiến người khác phải e ngại “Được rồi, tôi đã biết, một giờ nữa tôi sẽ về.” Cúp máy, nhìn về phía Vân Hi, nháy mắt như diễn ảo thuật, hai mắt lại trở nên ấm áp như mùa xuân “Thật xin lỗi, công ty có chút việc cần anh xử lý.”

“Không sao, công việc quan trọng hơn.” Vân Hi chu đáo tươi cười, đang muốn mở cửa xuống xe, thì lại bị Đường Dịch Thần giữa chặt “Có muốn cùng anh tới công ty không?”

Lắc đầu, cậu cũng không muốn trở thành đề tài nóng hổi cho toàn công ty “Không đi, em có chút mệt, nghĩ muốn trở về nghỉ ngơi.”

“Trong văn phòng anh có phòng nghỉ.” Biết điều lo lắng của Vân Hi, Đường Dịch Thần mỉm cười “Anh sẽ không để em phải chịu một tý thương tổn nào.” Nụ cười cam đoan kia như ánh mặt trời, vừa ấm áp lại vừa thật kiên định.

Tuy không rõ Đường Dịch Thần vì sao lại kiên trì như vậy, Vân Hi vẫn ưng thuận gật đầu, một lần nữa quay lại ghé phó lái, xe lại tiếp tục lăn bánh.

Khi tới công ty rất hoa lệ nhưng không mất đi sự thanh lịch kia, Đường Dịch Thần như dự liệu chuẩn xác thời gian, chỉ mất gần một giờ để tới công ty, không một ai dám nhìn ngó lung tung, dù sao thường ngày vẫn thường có một người đi theo vị chủ tịch lạnh lùng như tảng băng này, cũng không có kẻ nào dám can đảm dừng tầm mắt tò mò nhìn hai người bọn họ.

Tiến vào thang máy, Đường Dịch Thần liền ôm Vân Hi vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn xuống cái trán bóng mượt “Mệt sao?”

“Không sao, vẫn bình thường.” Nghĩ muốn đẩy người cứ gắt gao ôm mình ra, nhưng cậu bất lực, trên khuôn mặt của Vân Hi hiện chút ửng đỏ “Người trong công ty nhìn thấy không tốt đâu.”

“Không có người thấy đâu.” Nụ cười càng thêm ôn nhu, cũng khiến tâm tình Vân Hi an ổn hơn chút.

Thang máy lên thẳng tầng cao nhất, tầm nhìn đột nhiên trống trải, “Tầng trên cùng chỉ có một văn phòng của anh thôi sao?”

“Ừm.” Bình thường hẳn vốn thích im lặng nên đã an bài tất cả thư ký dưới hết một tầng, cho nên tầng thượng mấy ngàn thước này chỉ có một người hắn.

“Đây là phòng nghỉ thường ngày của anh.” Kéo tay Vân Hi, đi vào bên trong, nội thất trong phòng đầy đủ hệt như một căn nhà nhỏ, vừa kiểu cách nhưng cũng không mất đi không gian thoải mái.

“Em trước nghỉ ngơi đi.” Vuốt nhẹ và hôn lên trán Vân Hi, “Chờ anh.”

“Vâng.” Thản nhiên mỉm cười, như tia nắng tháng ba, thật ấm áp lòng người.

Nhìn ‘vợ’ trước mắt, ánh mắt trong trẻo, xinh đẹp không chút tà ý, khiến dưới bụng của Đường Dịch Thần nóng lên, vội vàng chuyển mắt, sợ Vân Hi vất vả mãi mới hòa hợp được với hân sinh ra phản cảm.

Phát hiện Đường Dịch Thần biểu hiện dị thường, Vân Hi đầu tiên là sửng sốt, sau khi hiểu ra thì hai gò má đã ửng đỏ, cậu hơi hơi kiễng chân, nhẹ nhàng hôn môi Đường Dịch Thần.

Vuốt ve đôi môi vẫn còn mang theo hơi thở của Vân Hi, Đường Dịch Thần cả người đều thập phần sung sướng, “Để anh dạy em.” Mang theo tia mị hoặc thì thầm bên tai cậu, “...cái gì gọi là hôn môi.”

Trong nháy mắt, môi đã bị đột kích, đầu lưỡi cực nóng găt gao giao triền, mang đến vô hạn nồng cháy, cảnh cửa phòng nghỉ cũng chậm rãi khép lại.....

Nhìn ‘vợ yêu’ mệt mỏi ngủ say trên giường, Đường Dịch Thần mới nhẹ nhàng mở cửa, đầu óc tràn ngập thân ảnh của Vân Hi, cả người tỏa đầy khoan khoái, đi vào trong thảng máy. Luôn trước mặt người khác biểu lộ khuôn mặt lạnh lùng, đây cửa phòng hợp ra, nhìn thư ký của mình xuất hiện “Chủ tịch”

Tầm mắt không dừng lại, Đường Dịch Thần lạnh lùng mở miệng, “Cậu ra ngoài đi.”

“Thưa vâng” Thư ký cầm một xấp văn kiện đặt trước mặt chủ tịch, không hỏi nguyên do, nhanh chóng rời khỏi phòng họp.

Tầm mắt hần chuyển hướng về vị ‘khách quý’ trong phòng, một người đàn ông so với sự lạnh lùng của Đường Dịch Thần cũng không hề thua kém, hần chủ động bắt tay đối phương, “Tang chủ tịch, chào ngài, tôi là chủ tịch hiện tại của công ty, Đường Dịch Thần.”

Khí thế uy nghiêm lạnh lùng của hai người cực kỳ tương tự, người được xưng là Tang chủ tịch kia gật đầu, tay cũng hơi nâng lên, “Chào ngài.”

Ý bảo đối phương ngồi xuống, Đường Dịch Thần lần thứ hai mở miệng, “Ngoài dự án hợp tác ngày hôm nay, tôi còn có thêm một yêu cầu hơi quá đáng.”

“Chúng ta chỉ là hợp tác làm ăn.” Ý tứ thực rõ ràng, cậu và tôi ngoại trừ hợp tác kinh doanh thì những chuyện khác không thể bàn thêm.

Cầm trong tay hợp đồng, “Được rồi.” Không hề do dự, ký thẳng tên mình trên bản hợp đồng, “Hợp đồng tôi đã ký tên, điều kiện tùy ngài thêm.”

Lạnh lùng nhìn lướt quá bản hợp đồng, Tang chủ tịch cũng không vội vã cầm lấy, như kiểu đây không phải là dự án hợp tác trị giá mấy triệu mà chỉ là một đồng giấy vụn không đáng giá một đồng.

Đường Dịch Thần là một thương nhân, cho nên hần biết lúc này muốn nói gì thì phải thật ngắn gọn, thẳng thắn, “Tang chủ tịch, nghe nói phu nhân của ngài là một nam nhân.”

Trong mắt Tang chủ tịch ẩn ẩn xuất hiện sát khí, vốn hai tròng mắt ít hiện lên tình cảm lúc này lại băng lãnh.

“Thỉnh Tang chủ tịch đừng hiểu lầm ý tôi, tôi không phải có ý đó.” Hai mắt nhìn thẳng vào đối phương, “Người tôi yêu cũng là một nam nhân, trong tim em ấy có một gút mắc, hy vọng phu nhân của người có thể giúp tôi chuyển này.”

Tang chủ tịch đứng lên, khí thế lạnh lùng không chán áp nổi, “Cáo từ.”

“Xin Tang chủ tịch đừng bước.” Cầm lấy phần hiệp ước kia, đưa tới trước mặt đối phương, “Ngài quên phần này hợp đồng này.” Nhìn đối phương không chút để ý, rồi lại cất bước rời đi. Trên mặt Đường Dịch Thần cũng không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, “Phu nhân của ngài từng nói, sẽ không để cho ngài có một chút tổn thất gì, mà ngược lại chỉ mong càng thêm nhiều lợi nhuận, vụ làm ăn này đối với một thương nhân không chỉ kiếm được tiền mà còn có thêm lợi nhuận rất lớn, có sao không làm.”

“Bởi vì người ấy trong mắt tôi là vô giá.” Không có thứ gì có thể đáng cân nhắc. “Tôi sẽ không để em ấy trở thành công cụ làm ăn.” Dứt lời liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng đối phương rồi đi, Đường Dịch Thần nhắm mắt trầm tư, đúng vậy, vô giá, Vân Hi ở trong lòng hẳn cũng là vô giá, nhưng..... Hai mắt mở to, toát ra thần sắc vô cùng kiên định, vì khiến cho Vân Hi có lòng tin đối với một cái kết có hậu, cho dù người đó có là kẻ địch thì cũng không sao cả. Lấy di động ra, bấm một dãy số, sau ba tiếng bíp, đường dây điện thoại được kết nối.

“Xin chào, ai đấy?!”

Thanh âm tươi tắn từ trong điện thoại truyền ra, rất giống thanh âm của Vân Hi ngày thường, có thể làm cho hắn bình tĩnh trở lại, dáng vẻ lạnh lùng của Đường Dịch Thần cũng trở nên nhu hòa hơn, “Vâng, có phải Triệu tiên sinh đó không?”

“Là tôi, không biết ngài là.. ?” Biết số điện thoại của mình không vượt qua năm người, giọng nói của người nam nhân trong điện thoại mang theo tia nghi hoặc.

“Tôi là chủ tịch của tập đoàn Đường thị, Đường Dịch Thần.”

Đường thị?! Trong óc xẹt quá một tia suy nghĩ, “Vâng ngài là Đường chủ tịch, xin chào.”

Tuy không hề quen biết nhưng Đường Dịch Thần thẳng thắn đề nghị “Tôi có việc muốn nhờ tới sự giúp đỡ của ngài.”

“Về chuyện kinh doanh, tôi e là.....”

“Tôi nghĩ Triệu tiên sinh có chỗ hiểu lầm rồi.” Thanh âm cứng nhắc, nhưng nghĩ đến Vân Hi, trong lòng lập tức đầy ôn nhu, “Tôi có việc muốn tự mình thỉnh giáo ngài, không biết ngài có thời gian cùng tôi và người yêu tôi ăn một bữa cơm trưa không.”

“Tôi... .” Chần chờ một chút, cuối cùng vẫn từ chối, “Thực xin lỗi.”

“Không sao, là tôi quá đường đột .”

Hướng Đường tổng tài vốn không chút quen biết giải thích, hẳn có để ý hay không, “Thứ lỗi cho tôi đã quá mạo muội, tôi rất tò mò muốn biết chuyện gì lại khiến ngài khó khăn đến vậy.” Dù sao mình cũng chỉ là một ‘người vợ’ bình thường, trong chuyện làm ăn buôn bán sóng gió như vậy thể mà lại tìm một nhân vật nhỏ bé như y “hỗ trợ”. Vô luận là ai cũng đều cảm thấy rất hạnh diện.

‘Tình yêu’, hai chữ chất chứa bao thâm ý, mang theo nồng đậm ôn nhu, cũng chạm đến chỗ mềm mại nhất của nội tâm, “Người yêu của tôi cũng là một nam tử, cho nên tôi hy vọng có thể nhờ những gì ngài đã trải qua để giúp tôi tháo mở nút mắc trong trái tim em ấy.”

“Cậu ấy chắc chắn rất hạnh phúc.” Có thể khiến cho một người luôn luôn lạnh nhạt với sự đời đi cầu cạnh người khác, chắc hẳn phải yêu rất sâu đậm, “Tôi nghĩ Đường chủ tịch nhất định đã từng nghe qua một câu, ‘muốn tháo chuông thì phải đợi người buộc chuông’ trái tim của của cậu ấy bị chính ngài thắt nút, bất luận là ai cũng không thể mở ra được. ”

Nghĩ đến năm đó chính bản thân cũng bị vây hãm trong những mâu thuẫn mê mang, Triệu Thu Tư cười khổ, chuyện của chính mình thì nào ai có thể giúp được, hơn nữa, “Tình yêu là phải trao đi tấm chân tình, chỉ cần chân thành, vô luận có nhiều trở ngại phong ba tới đâu, hai người cũng đều sẽ hạnh phúc.”

Đầu bên kia, Đường Dịch Thần im lặng hồi lâu, mới chậm rãi nói ra hai từ không được trôi chảy cho lắm “Cảm ơn”. Lời nói của đối phương tuy đơn giản, nhưng là rất rõ ràng, tình yêu là của hai người, vô luận người khác có khuyên bảo thế nào cũng đều vô dụng mà thôi.

“Đừng ngại, chúc các người hạnh phúc.” Cúp máy điện thoại, nam nhân được xưng là Triệu tiên sinh mỉm cười, như cơn gió nhẹ thoảng mang theo sự thoải mái mà ấm áp, dưới chân y có hai người con trai thấy ba ba đặt điện thoại xuống, liền không chút lưu luyến buông món đồ chơi trong tay, tiến vào trong lòng ba ba.

Chưa kịp mở miệng làm nũng, hai hài tử nhỏ nhắn đã bị người nhắc lên đặt vào trong lòng của quần gia.

“Ba ba.” Mơ hồ mang theo khúc âm, biểu tình trên mặt của hai hài tử nhắn nhủ như bánh bao, rất đáng thương, “Phụ thân lại khi dễ chúng con.”

Khuôn mặt lạnh băng nhìn hai đứa nhóc du côn lại tranh thủ sự mềm lòng của ba ba, Tang Mặc Ngôn vẻ mặt như mùa đông, “Thiệu Vân, dẫn bọn nó ra ngoài chơi đi.”

“Thưa vâng, ông chủ.” Ôm hai tiểu thiếu gia ngừng giây giũa, Thiệu quân gia cũng không có một tia chột vật, khom người cúi chào.

“Anh thật là.” Có chút trách cứ, thở dài, Thu Tư đứng dậy, quyết không để ý tới nam nhân luôn ghen tỵ với hai đứa nhỏ kia nữa. Nhưng còn chưa kịp cất bước, bản thân đã bị người nam nhân so với mình cao lớn hơn rất nhiều ôm vào lòng, ngữ khí ôn nhu vang lên bên tai, “Không nên tức giận.”

Giọng nói ôn như nước, vô luận có tức giận tới đâu cũng bị triệt tiêu đi gần hết, nhưng...

Sớm đã đoán được lời Thu Tư định nói, Tang Mặc Ngôn mang theo lo lắng, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Thu Tư lên, môi dịu dàng áp lên môi y, thẳng đến khi hô hấp hai người trở nên dồn dập, Tang Mặc Ngôn mới lưu luyến buông đôi môi ra, bế bổng Thu Tư mặt đang ửng đỏ lên, bước chân quay về phòng ngủ...

Còn hai cậu nhóc được quân gia ôm về phòng đồ chơi, không như những đứa trẻ khác vui đùa cùng đồ chơi, mà đang tùm đầu vào góc phòng, lặng lẽ bàn bạc với nhau gì đó, Thiệu Vân đang bày biện trà và bánh cho hai vị tiểu thiếu gia cũng chỉ mơ hồ nghe được vài điều, cân nhắc ghét nói các từ ngữ vụn vặt lại sẽ ra một câu hoàn chỉnh, đáp án lại chính là cái bấy hai nhóc đang muốn bày phụ thân thân sinh ở bên ngoài....., ba ba bị tức giận sẽ đuổi phụ thân ra ngoài, tiếp theo bọn chúng thừa cơ xông vào, đối với một loạt kế hoạch này, Thiệu Vân cũng có chút nhỏ nhỏ bội phục, dù sao nhỏ tuổi như thế mà đã có thể nghĩ ra kế sách thế này cũng đã quá giỏi rồi, là một người hầu thân cận trung thành, hẳn có trách nhiệm phải báo cáo với chủ nhân, Thiệu Vân mỉm cười, thôi cứ lơ đi vậy, cũng coi như một việc tăng thêm tình cảm cha con, hơn nữa chủ nhân tài trí như vậy cũng không dễ dàng bị lừa dối. Nhưng hai tiểu thiếu gia cũng là tiểu chủ nhân của hắn, hắn cũng phải làm hết phận sự, đương nhiên cũng không thể bán đứng tiểu chủ nhân của chính mình, cho nên hắn cũng không thể đứng ngoài xem diễn được, thật là...

45. Chương 45

Nhẹ nhàng mở cửa phòng nghỉ, nhìn Vân Hi hô hấp đều đặn vẫn đang ngủ say, trong lòng Đường Dịch Thần vững vàng, hắn đứng ở cửa một lúc lâu, tầm mắt thủy chung không dịch chuyển, vẫn một mực nhìn người hắn yêu sâu đậm, cảm giác ngọt ngào không tả được đang dâng đầy trong trái tim, khiến tâm tình hắn đang nặng nề cũng như lâng lâng dễ chịu.

Thời gian vụt qua, hoàng hôn từ từ buông xuống, Đường Dịch Thần vẫn ngồi bất động như núi Thái Sơn ở trong phòng, nhìn chăm chú Vân Hi ngủ, dường như đó là một điều ấm áp, hạnh phúc nhất trần đời này.

“Ưm.” Tiếng rên nhỏ như mèo con làm nũng, thể hiện người trên giường cũng sắp tỉnh giấc, khóe miệng Đường Dịch Thần dịu dàng khe cong, hắn cúi xuống hôn lên đôi môi phát ra âm thanh mê người kia, nhìn đôi mắt mê man mang theo lệ quang khe chớp động, nói nhỏ một tiếng “Thực xin lỗi! Khiến em mệt mỏi.”

Nháy mắt thanh tỉnh, ánh bình minh ửng đỏ phủ kín trên hai gò má của Vân Hi, cậu có chút tránh né ánh mắt nồng cháy kia, nhìn về một phía “Mấy giờ rồi.”

Nâng cổ tay, nhìn thoáng qua thời gian, “Sáu giờ đúng.” Đang nói thì rất tự nhiên mềm nhẹ hôn lên trán Vân Hi, “Có đói bụng không?”

Gật đầu, nghĩ muốn ngồi dậy, nhưng cổ tay cậu lại vô lực, có chút buồn bực nhìn Đường Dịch Thần đang cười sùng nịnh bên cạnh.

Nhìn thấy ánh mắt ‘oán hận’ của đối phương, hai mắt hắn không sao kìm nén được sự yêu thương, cưng chiều, Đường Dịch Thần đứng lên, nhẹ nhàng giúp Vân Hi ngồi dậy, để cậu thoải mái dựa vào ngực mình “Chúng ta về nhà nhé.”

“Vâng.”

Vân Hi nhu thuận trong mắt Đường Dịch Thần thành một nét đáng yêu riêng, hạnh phúc lan tỏa ra toàn bộ trong mạch máu cơ thể, lưu chuyển ra toàn thân, khiến tận sâu trong trái tim hẳn đều là ấm áp.

Cực kỳ dịu dàng mặc từng kiện quần áo vào cho Vân Hi, chuẩn bị sẵn cả tất chân, rất phong độ giúp Vân Hi đi giày...Sau khi đi xong, Đường Dịch Thần cũng không đứng lên, mà vẫn thâm tình nhìn sâu vào mắt đối phương.

Định nắm tay Đường Dịch Thần đứng dậy, nhưng lại bị kéo lại, vây chặt trong đôi tay của hắn, tâm đột nhiên rộn rạo như cảm giác được điều gì đó, ánh mắt của Vân Hi càng thêm né tránh.

“Vân Hi, cùng anh kết hôn nhé.” Từ trong người lấy ra một hộp gấm, nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một đôi nhẫn, quý giá mà không quá xa hoa, vô cùng lấp lánh, tuy lời cầu hôn không quá lãng mạn nhưng lại rất chân thành, tha thiết, trong đáy lòng Vân Hi phập phồng.

“Vân Hi, chỉ bởi vì anh đã không biết trân trọng mà em đã phải chịu đựng rất nhiều khổ sở, anh rất áy náy, nhưng đây không phải là bù đắp.”

Đưa bàn tay kia đặt lên chỗ trái tim mình, “Bởi vì nơi này có em nên nó mới rung động.” Lời nói thâm tình, ôn nhu thật cảm động lòng người, nhưng đúng lúc này lại có tiếng chuông di động vô duyên vang lên, cắt ngang màn cầu hôn thiêng liêng.

Vân Hi đang bị vây hãm không biết nên làm thế nào, ngược lại có chút cảm ơn cuộc điện thoại này, cậu nhìn Đường Dịch Thần hối lỗi, liền nhanh chóng tiếp điện, chưa kịp mở miệng, trong điện thoại đã truyền đến tiếng nói rất cao hứng của một người, “Ba ba, trường học bên này được nghỉ, con đã về rồi, ba ở nơi nào, con tới đón ba.”

“Ba,”

Đoạt lấy điện thoại, ôn nhu cười với Vân Hi, Đường Dịch Thần dùng thanh âm cứng nhắc thay Vân Hi trả lời “Vân Hi đang ở bên tôi.”

Thanh âm Lục Minh Tuyên nhất thời trầm xuống, “Lại là ông.”

“Cậu đã đủ 18 tuổi rồi, đã không còn cái tuổi lúc nào cũng theo đuôi ba ba nữa.” Ngữ điệu có chút châm chọc cảnh cáo, nghe vào trong tai Lục Minh Tuyên thì rõ ràng là khiêu khích mà, giọng điệu nhất thời lạnh lẽo “Chuyện của tôi không tới phiên ông quan tâm.”

Lấy chiếc nhẫn từ trong hộp gấm ra, ***g vào ngón áp út cho Vân Hi, dịu dàng cười, hẳn biết lúc này Vân Hi vẫn còn đang băn khoăn, nhưng hẳn không đợi được nữa, Vân Hi cả đời này không thể thoát khỏi hắn, “Tôi và Vân Hi chuẩn bị kết hôn, cậu cảm thấy những việc của cậu, tôi không thể can thiệp à.”

“CÁI GÌ?!!!!” Thanh âm nổi trợn lên khiến Vân Hi ngồi một bên cũng nghe thấy rõ ràng, nhưng cậu lúc này nào có thời gian chú tâm tới phản ứng của con trai, chính là đang cúi mặt, nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trên tay mình, tâm rất hỗn loạn, trong lòng đang mâu thuẫn cực độ, nghĩ đi nghĩ lại vẫn.....rất mê man....

“Ba, ... ba sẽ.....không hối hận.”

Nhìn vào mắt Minh Tuyên, đáy lòng Vân Hi như nổi sóng, nhưng trái tim đã thực sự suy nghĩ kỹ càng, thành thực đáp “Ừm.”

Thở dài một hơi, tựa ngó vào ghế, trong lòng Minh Tuyên có cảm giác rất hụt hẫng, người cha luôn chỉ biết đến yêu thương mình cuối cùng cũng đã bị cướp mất, sự tịch mịch cô đơn như bao trùm lên toàn bộ, tầm mắt nhìn phụ thân, thấy đôi mắt vô hạn ấm áp đang lo âu nhìn mình, khiến tim nó cũng dần được sưởi ấm lại, phụ thân cũng chính là mình, hưởng hồ nó cũng đã lớn rồi, hạnh phúc của phụ thân cũng chính là hạnh phúc của nó.

Trong lòng chậm rãi buông lỏng, tinh thần tỉnh táo lại, Minh Tuyên chuyển mắt nhìn người nam nhân lúc nào cũng khiến nó hận thấu xương đang ngồi bên cạnh phụ thân, “Nếu ông khiến ba ba tôi phải chịu thêm

bất kỳ một sự thương tổn nào nữa thì tôi sẽ đáp trả lại ông gấp trăm ngàn lần, cho dù phải giết người, tôi cũng làm.” Cho dù mất đi tính mạng, tôi cũng sẽ đòi lại....

“Tôi hứa.” Ôm Vân Hi vào trong lòng, mềm nhẹ hôn, vừa là một lời chấp nhận vừa là một lời thề thiêng liêng.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn Đường Dịch Thần khoe mẽ, Minh Tuyên gấp cho ba ba một ít rau xanh thường ngày vào bát, “Ba, con biết ba không quen ăn đồ ăn bên ngoài, nhưng trước nên ăn một ít thứ tốt cho dạ dày, đợi lát nữa về nhà con sẽ nấu cho ba ba ăn.”

“Được.” Sự săn sóc của con trai khiến khuôn mặt tươi cười của Vân Hi càng thêm rõ ràng, cầm dưa gấp miếng rau đưa vào miệng nhẹ nhàng nhai nuốt, chưa kịp gấp miếng thứ hai, đã có một bàn tay quen thuộc cầm lấy đôi dưa của cậu, chuyển hướng đưa tới chính miệng mình, đồ ăn lại rơi thẳng vào dạ dày của người nọ.

Kẻ trắng trợn cướp đồ ăn kia vẫn không chút ngượng ngùng, nhìn Vân Hi dịu dàng cười “Mùi vị không tệ.”

Rắc

~~Một tiếng gậy gõ đó vang lên, ánh mắt khấn trương của Vân Hi chuyển hướng sang Minh Tuyên.

Thấy ánh mắt của phụ thân, biểu tình trên mặt Minh Tuyên một khắc trước còn tức giận nháy mắt đã thay đổi, chuyển thành nhu hòa, “Ba, con không sao, chẳng qua chiếc dưa không được tốt lắm.” Đặt chiếc dưa bằng bạch ngọc bị bẻ thành hai mảnh sang một bên (O_o), “Cầm hơi mạnh tay đã bị bẻ gãy rồi.”

Lời hỏi han đầy lo lắng cùng tràn ngập đau lòng, khiến trong lòng Minh Tuyên cũng có chút vui sướng vì thẳng lợi nho nhỏ, giọng nói đầy vẻ làm nũng, “Hơi đau tay ạ.” Khẽ nhú mày, ở góc độ phụ thân không nhìn thấy, con người lóe sáng trên tức nam nhân nào đó.

Cẩn thận xem xét một chút, có vết hồng mờ mờ, Vân Hi nhẹ nhàng thổi, vẫn như trước đây, ôn nhu thổi thổi bàn tay của đứa con, “Còn đau không?”

Lắc đầu, nhìn phụ thân, “Không đau ạ.”

Trên mặt tiểu ý dịu dàng càng khắc sâu, chưa kịp mở miệng đã cảm thấy người mình chui vào một ***g ngực quen thuộc ấm áp, lời nói bá đạo phút chốc vang lên bên tai “Nó không còn là một đứa nhỏ nữa rồi.”

Hôn một cái thật mạnh lên trán của Vân Hi, “Nó có thể tự – chăm – sóc chính mình.” Tầm mắt chuyển hướng, mâu trung nhìn về phía Lục Minh Tuyên rất lạnh lùng và đầy uy hiếp, “Minh Tuyên, cậu nói có đúng không?!”

“Ba, ba sẽ vì kết hôn với người khác mà không cần con nữa sao?!”

Người nào đó thật thà gật đầu, “Sẽ không.”

Tuy đáp án của phụ thân nó đã đoán được trước, nhưng trong lòng vẫn vô cùng vui sướng, tràn ra cả khoe miệng, “Đường tiên sinh, ngài hẳn là hiểu được, ngài và tôi không thể so sánh được.” Bởi vì tôi là con của người ấy, còn ông chỉ là người kết hôn cùng ba ba mà thôi..

“Đúng vậy, đích thực là không thể so sánh.” Hôn lên đôi môi của Vân Hi, lông mày và lông mi cũng giãn ra.

Lục Minh Tuyên nhất thời nhăn nhó.

“Ba, tối nay cùng con ngủ nhé, hai cha con lâu lắm rồi chưa tâm sự với nhau.”

“Được... .” Chưa kịp nói trọn từ, cánh tay đặt bên hông của Vân Hi đã bóp chặt, “Vân Hi, buổi tối anh hẹn Hạo Nhiên cùng Trịnh Duệ tới nhà chúng ta trò chuyện.”

“Buổi tối nay?!” Có chút hoài nghi nhìn Đường Dịch Thần ngồi bên, “Sao em lại không biết.”

“Lúc em ngủ trưa thì hẹn gặp.” Nhìn đồng hồ ở cổ tay, “Hẹn lúc chín giờ tối, cũng sắp tới giờ rồi, anh đi ra ngoài gọi điện báo cho hai người kia là chúng ta sắp về.”

“Vâng.” Chuyển mắt sang đứa con, ngữ điệu xin lỗi, “Thực có lỗi! Minh Tuyên.”

“Kỳ nghỉ của con còn hơn một tháng nữa mà, mất đi một tối tâm sự cũng không sao cả.”

Nhìn phụ thân ấy vậy, biểu tình của Minh Tuyên vẫn thoải mái cười, “Tối nay con cũng muốn gặp bạn bè của ba ba, con có thể đi cùng được không ạ”

Khóe môi Vân Hi cong lên, “Đương nhiên có thể rồi.”

Mà lúc này Đường Dịch Thần đang đứng ở hành lang gọi điện thoại, hiếm khi trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra tia lúng túng, bên tai lặp đi lặp lại tiếng nói “Thuê báo quý khách hiện tại không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau...”

“Vừa nãy thì mạnh mẽ giờ thì hoảng rồi đúng không?!”

Tạm ngừng động tác định tiếp tục bấm số, tầm mắt nhìn Lục Minh Tuyên đang dựa người vào cửa, “Không liên quan đến cậu.”

“Ba ba của tôi, vì cái gì lại không liên quan đến tôi.” Lạnh lùng ngạo nghễ, “Phải là ngược lại, ông cùng ba ba tôi chỉ ràng buộc nhau bởi tờ giấy hôn thú thôi.” Đưa tay chỉ vào chính mình, “Còn tôi là người thân duy nhất của ba ba.”

Trên mặt Đường Dịch Thần thoáng cười, hàn ý trong hai mắt cũng dần dần trở nên ấm áp, “Người sẽ bên em ấy đến già là tôi, người sau này sẽ ở chung với em ấy cũng là tôi, còn cậu chung quy sẽ có một ngày thành gia lập nghiệp, rời xa khỏi Vân Hi.”

“Tôi sẽ không.” Đáy mắt ngưng tụ sự dịu dàng, nhắm mắt nghĩ đến nụ cười của phụ thân, khi mở ra, trong mắt lóe một tia sáng dị thường, “Tôi sẽ cả đời bảo vệ ba ba.” Cả đời...

Bầu không khí trên hành lang nháy mắt tràn ngập sự cứng nhắc, thanh âm ôn nhu, thanh nhã vang lên, như cơn gió mát cuốn trôi đi hết thấy sự nóng nực, không bình tĩnh “Hóa ra hai người đều đứng ngoài này.”

Nụ cười tỏa nắng hiện lên trong tầm mắt của hai người, khiến cho bầu không khí đầy mùi thuốc súng trở nên dần tươi mát, trong lành.

“Ba.” Khóe miệng cong lên, tiến lên ôm lấy bả vai của phụ thân, “Sao ba lại đi ra đây.”

“Một người ở phòng hơi buồn.” Kỳ thật là sợ hai người kia ở nơi không có mình cãi vã, tổn hại đến hòa khí vất vả mãi mới có được.

Có chút ăn dấm chua hai người đang tương thân tương ái ở kia, đang muốn tiến lên tách cái tay cứ đang gần sát vào Vân Hi thì điện thoại trong tay rung, nhìn dãy số gọi đến Đường Dịch Thần đi đến bên cạnh Vân Hi, lặng lẽ gạt cánh tay kia ra, phủ lên đôi môi cậu hôn say đắm, “Anh đi nghe điện”

“Vâng.” Cười ôn nhu cùng Lục Minh Tuyên đột nhiên hờn giận quay về phòng ngồi.

Mắt nhìn hai người dần đi khuất, Đường Dịch Thần mới nhận điện, “Chín giờ đến nhà tôi.”

“Giờ đã là bảy giờ mười lăm rồi, tôi vừa mới dự xong một hội nghị Y học ở thành phố A, nếu giờ có bay về ngay cũng phải sáng mai mới tới nhà được.”

“Tôi sẽ phái trực thăng đi đón ông, tầm một giờ quay về là đủ rồi.”

Gấp như vậy, chẳng lẽ... “Vân Hi không có việc gì đấy chứ?!”

Khẩu khí nháy mắt lạnh băng, “Không có việc gì.”

Biết đối phương khó chịu nên Trịnh Duệ cũng không hỏi nhiều, “Vậy một giờ sau gặp mặt.”

“Được.” Đáp lời cộc lốc, Đường Dịch Thần liền ngắt máy, nhìn ảnh chụp Vân Hi trên màn hình, tia ấm như được rót thêm vào trái tim, mang theo tâm tình vui sướng bấm tiếp số của một người còn lại....

Lúc trở lại phòng, liền nhìn thấy Minh Tuyên đang thân mật uy thức ăn vào miệng Vân Hi, ánh mắt Đường Dịch Thần lạnh lẽo như rơi xuống hầm băng. Cường ngạnh kéo Vân Hi vào trong ***g ngực ấm áp, ánh mắt sắc bén trừng nhìn Minh Tuyên, “Giờ cũng không còn sớm nữa, chúng tôi phải về rồi.”

Nhìn cánh tay cực đoan vắt mang qua thắt lưng của ba ba, Minh Tuyên mỉm cười, “Được.”

Lúc ô tô về đến nhà, Trịnh Duệ cùng Lâm Hạo Nhiên đã ở trong phòng khách đợi cả nửa ngày rồi, nhìn thấy hai người bạn cùng đứng lên nghênh đón mình, Vân Hi cảm giác như đang gặp ảo ảnh.

“Vân Hi.” Cước bộ đình chỉ, khẽ gọi một tiếng, nhìn trong mắt Vân Hi ánh lên tia sáng, Trịnh Duệ đột nhiên hỏi, “Cậu hiện tại hạnh phúc chứ?”

Gương mặt hơi hơi hồng, biểu tình ngưng ngừng đã trả lời hết thảy, vẻ mặt rất cuốn hút, Đường Dịch Thần ghen tỵ, trong lòng ngứa ngáy như có gì cọ qua, bá đạo vây hãm Vân Hi trong ***g ngực, che đi khuôn mặt cậu, nhìn về phía đối phương, mang theo uy hiếp và lạnh lùng, “Vân Hi đương nhiên đang rất hạnh phúc.”

Cười ý đã hiểu, Trịnh Duệ cũng không nhiều lời, mặt khác Lâm Hạo Nhiên bước lên, cố ý thân thiết bắt tay Vân Hi, mỉm cười ôn hòa, “Đã lâu không gặp.”

Nhìn hai bàn tay đang nắm vào nhau kia, tâm tình ghen tuông của Đường Dịch Thần càng bùng phát, khéo léo tách hai bàn tay ra, biểu tình biến hóa khôn lường vụt phát chuyển thành ôn nhu nhìn ‘vợ yêu’ trong lòng mình, “Có mệt không? Muốn lên lầu nghỉ ngơi một chút không?”

Buồn cười nhìn nam nhân tính tình như trẻ con, Vân Hi cũng không vạch trần, nhẹ nhàng lắc đầu “Em không mệt.”

Cưng chiều khoe khoang hôn nhẹ lên khóe môi Vân Hi, “Chúng ta vào nhà trước rồi nói chuyện.”

Dứt lời liền giữ chặt Vân Hi, chiếm lấy ghế sofa mềm mại ngồi xuống, hoàn toàn không quan tâm đến ba người đang cười trộm.

Sau khi ngồi xuống, trong phòng nháy mắt tĩnh lặng lại, dù sao cũng đã bao lâu rồi, sự tình chôn sâu trong lòng cũng không cách nào hoàn toàn biến mất, hai mắt đối nhau, tươi cười cũng càng đậm, cũng dẫn tới bầu không khí xấu hổ, im lặng, “Vụt cái đã nhiều năm thế rồi.”

“Đúng vậy, thời gian như thoi đưa, chớp mắt chúng ta đều đã già rồi.”

“Có cảm giác cuộc đời giống như chén trà này vậy.” Cầm một cốc trà đưa lên mũi, Trịnh Duệ khẽ nhấp một ngụm, “Hương vị cũng theo tâm tình mà cảm nhận.”

“Đúng vậy.” Lâm Hạo Nhiên thản nhiên cười, nhìn màu sắc nhàn nhạt của nước trà, chậm rãi đưa đến khóe miệng, tinh tế thưởng thức hương vị trong đó, “Rất thơm ngọt.”

Không khí dần ấm áp, vẫn giống như quãng thời gian mọi người vui vẻ trước kia, cảnh vật chuyển thành một bầu trời nắng ấm, vùng đồng nội – ngoại ô, cười đùa bên nhau....

Màn đêm thật dài, kể ra quá khứ đã qua cũng là một thứ tốt đẹp, bởi vì trong đoạn ký ức đó bao hàm rất nhiều cảm xúc, tuy có đau thương nhưng cũng có tuổi thanh xuân quý giá duy nhất trong cuộc đời của mỗi người...

Hương trà thanh u (thanh tịch và đẹp), tiếng cười nói nhỏ nhẹ tràn ngập toàn bộ phòng khách, thật ấm cúng, lại một lần nữa bên nhau để thu lại những hạnh phúc bỏ lỡ.....

_____ END _____

Lời của tác giả: Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người O(_)O

Lời của editor: *Tung bông

* Chặng đường của cuốn truyện đã đi đến hồi kết rồi ^~^. Chân thành cảm ơn mọi người đã cổ vũ mình hoàn thành bộ đầu tiên này. Yêu mọi người!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-lac-van-hi>